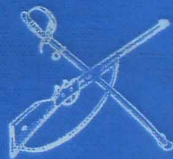

G.c.1939

DET KGL. GARNISONSBIBLIOTEK
KASTELLET 42
2100 KØBENHAVN Ø

REGLEMENT FOR RYTTERIET
RIDEINSTRUKTION

~~Forsvarsministeriets~~
Reglements arkiv

Red's
G.C. 1939

REGLEMENT FOR RYTTERIET

RIDEINSTRUKTION

Forsvarets Bibliotek

DET KGL. GARNISONSBIBLIOTEK
KASTELLET 42
2100 KØBENHAVN Ø

KØBENHAVN

I KOMMISSION HOS N. OLAF MØLLER

Trykt i N. Olaf Møllers Bogtrykkeri

1939.

62603 Ex. 1

Nærværende *Reglement for Rytteriet, Rideinstruktion*,
skal indtil videre tjene til Rettesnor for alle vedkommende.

Krigsministeriet, i Maj 1939.

F. M.

Stemann.

Indholdsfortegnelse.

Indledning.

I. Del. Almindelige Bestemmelser.

	Side
1. Anvisninger for Ridelæreren.....	13
2. Rideholdenes Formering.....	16
3. Voltefigurer	17
4. Volteridning	21

II. Del. Ridelære.

Rytterens Opstilling og Indvirkning paa Hesten.

§ 5. Rytterens Stilling til Hest	25
1. Sæde	25
2. Tøjleføring	28
a. Trense	28
b. Kandar	29
§ 6. Hjælpen	30
1. Schenklen (herunder Tungeslag og Pisk)	31
2. Tøjlen	32
3. Vægten	35
4. Lænden	37

Hjælpens Samvirken under Ridning.

7. Paa Stedet	39
8. Skridt ¹⁾	39
9. Trav ¹⁾ (fri Trav, Letridning m. m.)	40
10. Galop ¹⁾ (Galopanspring, Kontragalop)	43
11. Fremridning, Forøgelse af Tempoet, halv Parade, Parade (Holdt), Tilbagetrædning.. ..	49
1. Almindelige Principper	49
2. Halv Parade	49
3. Parade (Holdt)	50
4. Tilbagetrædning	51
12. Ligeudretning	53
13. Samling	54
14. Stilling og Bøjning	55
1. Stilling	55
2. Bøjning	56

¹⁾ Benflytning se Tillæget, Pkt. 60—64.

	Side
§ 15. Vendinger	58
1. Vendinger paa Stedet	58
a. Forparts vending	58
b. Bagparts vending	59
1. Efter Parade	59
2. Med bibeholdt Gangart	60
2. Vendinger under Bevægelse	61
§ 16. Ridning paa to Hovslag (Sidebevægelser)	63
1. Almindelige Principper	63
2. Schenkelvigning	64
3. Versade, Traversade (Renversade)	65
a. Versade	66
b. Traversade	69
c. Renversade	72
§ 17. Springning	72
Rytterens og Hestens Forhold i Tilridning, Op- spring, Svævning og Landing	73
Vægringer	77
§ 18. Ridning i Terrainet	79
(Almindelige Bemærkninger, Anlæg af Terraingalopper, Klatring, Ridning over Jordvolde, i blødt Terrain, gennem Vandløb, i glat Føre, i Mørke)	80-83

III. Del. Hestens Uddannelse.

Dressurens Psykologi og Grundregler.

§ 19. Dressurens Psykologi	87
20. Dressurens Grundregler	89
1. Almindelige Bemærkninger	89
2. Regelmæssig Gang — Udløsning	90
3. Afskubbets Forøgelse under Arbejde i Trav. Anstilling paa Tøjlen	91
4. Afskubbets yderligere Udvikling ved Arbejde i Galop	91
5. Ligeudretning — Eftergivenhed	92
6. Bæring — Samling — Halsens Rejsning	93

Remonten.

21. Pasning	96
22. Tilvænnning til Sadlen m. m.	97
23. Den første Fremridning, Tilvænnning til Rytterens Vægt m. m.	98
§ 24. Remontens Uddannelse i de forskellige Gangarter ..	99
1. Visse Fordringer	99
2. Traven og Skridten	100
a. Lydighed for saavel den fremadrivende Hjælp som for den anholdende Tøjle	100
b. Vendinger. Udlosende Arbejde over Cavalettis	102

	Side
c. Under fortsat Udvikling af en regelmæssig og energisk Arbejdstrav med godt Sving skal Remonten sikrere og sikrere søge Biddet fremad og nedad — Anstilling paa Tøjlen — Den første Ligeudretning	103
d. Skridten forbedres, fortsat Indøvelse af Over- gange fra Trav til Skridt under følsomt Sam- arbejde mellem den fremadrivende Hjælp og den anholdende Tøjle — Fortsat Ligeud- retning	104
e. Ved Forparts vendinger og Schenkelvigning i Skridt indøves Lydighed for den sideførende Schenkel	105
f. Traven forbedres lidt efter lidt i Arbejdstrav med friere Tempo — Selvbalancen gøres sik- rere ved Ridning i Bøjning (af Kroppen) paa Cirkelvolte og ved stadig korrektore halve Parader (Tempoovergange). Ligeudretning — Tilbage trædning	106
3. Galop	107
4. Ridning med Kandar	108
§ 25. Tilvænningsøvelser hjemme og ude	109
26. Remontens Springuddannelse	111

2' Aargangs og ældre Heste.

§ 27. Ridning af 2' Aargangs Heste	116
Perioden Oktober indtil Jul	116
2' Aargangs Heste redet af Rekrutterne	117
2' Aargangs Heste redet af Befalingsmænd. Fortsat Dressur	118
a. Trav	118
b. Galop	119
c. Fortsat Dressur (Changement à tempo)	119
§ 28. Hestens fortsatte Uddannelse i Springning	121
Oversigt over Remonteuddannelsen	126

IV. Del.

Rekruttens Uddannelse.

29. Almindelige Bemærkninger	133
§ 30. Den første Undervisning	134
1. Balanceridning	134
2. Indvirkning paa Hesten	138
3. Ridning med Kandar	141
4. Rekruttens Springning	142

Tillæg.

	Side
§ I. Longering	147
1. Almindelige Bemærkninger	147
2. Udrustning	147
3. Hjælpen og dens Anvendelse	148
4. Hvorledes Hesten lærer at gaa i Longe	149
5. Longering over Forhindringer	151
§ II. Træning	152
1. Galoptræning	152
2. Marchtræning	155
§ III. Svømning	156
1. Almindelige Regler	156
2. De forskellige Svømmemaader	158
a. Svømning i Line uden Rytter	158
b. Svømning frit med Rytter	159
c. Svømning med Sadel og paaklædt Rytter ...	160
§ IV. Hestens Bygning og Bevægelse	160
1. Indledning	160
2. Hestens Ydre	161
3. Knoglesystemet	162
a. Almindelige Bemærkninger	162
b. Hovedets og Stammens Skelet	164
c. Forlemmet	165
d. Baglemmet	168
4. Muskelsystemet, det aktive Bevægeapparat	169
5. Sanserne	175
6. Om Ligevægtsforholdet i Hestelegemet	175
7. Hestens Benflytning	183
a. Skridt	183
b. Trav	184
c. Galop	186
Sagregister	191
Kildeangivelse	195

Indledning.

Rytters og Hests Uddannelse har til Formaal at dygtiggøre dem til Brug i Felten.

Kun den Rytter, som har det sikre Herredømme over sin Hest i Terrainet, og kun den Hest, som villigt og udholdende med hensigtsmæssig Brug af sine Kræfter bevæger sig i Terrainet med sin Rytter paa Ryggen, kan tilfredsstille de Fordringer, som stilles til dem.

Rideundervisningen skal derfor ske saavel paa Ridebane (-hus) som i Terrainet.

I. Del.

Almindelige Bestemmelser.

Anvisninger for Ridelæreren.

1. Ridelæreren skal helst selv være en dygtig Rytter, der fuldt ud behersker sit Fag.

Han er under sit Arbejde anderledes stillet end Gymnastik- eller Skydelæreren, der kun arbejder med eet levende Væsen, medens han — Ridelæreren — skal forstaa at samarbejde to levende Væsener.

Han maa derfor være klar over, hvilke Vanskeligheder disse to, Rytter og Hest, frembyder, hvilket Maal, der skal naas med Rytteren, hvilket med Hesten og hvilket med begge tilsammen.

2. *Undervisningen* kan inddeles i *Forklaring og Indøvelse*. Forklaringen sker dels mundtlig, dels gennem Demonstration.

Den mundtlige Forklaring omfatter:

1. Hvad der skal gøres.
2. Hvorfor det skal gøres.
3. Hvorledes det skal gøres.

Da Rytteren lettere opfatter, hvad han ser, end hvad der blot forklares ham, bør den mundtlige Forklaring fuldstændiggøres ved Demonstration, enten af Ridelæreren selv, af andre under Lærerens Vejledning, eller ved Lysbilleder og levende Billeder.

Ridelæreren maa derfor til enhver Tid være i Stand til fra Hesteryggen at vise, at hans Anvisninger er rigtige og fører til et godt Resultat. Kan han ikke det, taber Eleverne hurtigt Tilliden til ham som Lærer, og han mister det Grundlag, hvorpaa Undervisningen skal bygges op.

Længere Forklaringer skal gives, medens Heste og Ryttere

hvil. Rideholdet bør være samlet om Læreren, eventuelt afsiddet.

3. Uddannelsen bør skride jævnt fremad fra det lettere til det sværere, saavel i den enkelte Time som under hele Uddannelsesstunden.

Et grundigt og derfor langsomt fremadskridende Arbejde er nødvendigt. De lettere Lektioner bør som Regel forlanges korrekt udførte, inden der gaas over til de vanskeligere. Et rigtigt udført Arbejde med de vanskeligere kan dog af sig selv forbedre Udførelsen af de lettere.

Hvis der under en planlagt Lektion indtræder uventede Dressurvanskeligheder, bør man ikke være bange for bevidst at afvige fra den lagte Undervisningsplan for at rette den indtrufne Fejl.

4. Hver Undervisningstime bør indledes med et Eftersyn af Heste og Ryttere.

Blandt nedenstaaende Emner for et Eftersyn kan man daglig vælge et eller flere ganske i Overensstemmelse med den Tid, man har til Raadighed:

— Hestens Soignering (almindelig Renhed, Hale og Man børstede ud, Halm i Halen eller i Hovene).

— Opstængning (Biddets Plads i Munden, om Kindkæden er kædet tilpas, og om den er glat, Næsebaandets, Kæberemmens Stramning o. l.).

— Opsadling (rigtigt anbragt Sadel, ingen Folder paa Dækkenet, Dækkenet trukket godt op fortil, saa at der er rigtigt Sadelkammer, Gjordens og Fortøjets Stramning. Ved den ungarske Sadel tillige, at det er den med Hestens Nummer mærkede Bom).

— Hoved- og Sadeltøjets Soignering.

— Rytterens Paaklædning.

5. Før det egentlige Arbejde med Hesten kan begynde, maa den *Staldstøvhed*, som Hesten har i Led og Muskler af at staa stille i maaske nogle og tyve Timer, først fjernes.

Dette gøres bedst ved at skridte et Par Minutter med paafølgende Lektion i ganske kort Trav; denne bør rides uden Indvirkning fra Rytteren hverken med Tøjler eller Schenker. Hesten vil da lidt efter lidt blive mere lind i Muskulatur og Led.

En Lektion i friere Gangart faar derimod Hesten til at spænde sig.

Denne indledende Travlektion kan man udnytte ved at samle Rytterne paa en Cirkelvolte og forbedre deres Opstilling ved nogle Minutters Balanceridning.

6. Derefter kan de *egentlige udløsende Lektioner begynde*. Først naar Hesten er udløst, kan de *samlende Lektioner* begynde.

7. Samlende Lektioner skal altid efterfølges af Ridning i friere Tempo og Holdning.

8. Arbejdet med den enkelte Rytter er Hovedsagen.

Saa snart Rytternes Færdighed tillader det, gaar man over til Enkeltridning paa Volten.

Det er under Enkeltridningen, at Hest og Rytter finder hinanden.

9. Rytteren skal derfor have haft Tid til at faa sin Hest til at falde til, før den samlede Ridning begynder; denne lægges altid bedst mod Slutningen af Timen.

Her er man i Stand til at kontrollere, at Arbejdet gaar i den rigtige Retning, ligesom der ved den samlede Ridning kræves større Opmærksomhed og mere varig Indvirkning paa Hesten.

Praktiske Vink for Undervisningen.

10. En frisk og afvekslende Undervisningsmaade giver opmærksomme og interesserede Elever.

Ensformige Lektioner sløver.

De enkelte Lektioner bør ikke være for langvarige, navnlig ikke de vanskeligere.

Jo yngre Hestene er, og jo mindre trænede Rytterne er, des hyppigere bør Hvilepauserne være.

Anvisninger skal være korte og simple. — Almindelige Talemaader afslører kun Læreren manglende Evne til at give den Rettelse, Hest og Rytter kræver i det paagældende Øjeblik.

Har man givet en Anvisning, bør man ikke forlade den paagældende Rytter, før Anvisningen er fulgt.

Megen Talen og Raaben sløver. Rytteren hører erfarings-

mæssigt kun de Rettelser, der henvendes til ham personligt. Bevar stedse Roen og betenk, at et utilfredsstillende Resultat skyldes oftere manglende Rutine og Viden end daarlig Vilje.

Rytteren bør have fuld Tillid til, at han trygt kan udføre det, Læreren forlanger af ham. Stil derfor ikke Fordringerne større end fuldt forsvarligt.

Ridelærerens Plads er der, hvor han ser mest. Selv om man giver Lektion til en enkelt Rytter, bør man stedse have Øje med de øvrige.

Det bør undgaas at udføre de samme Øvelser for ofte paa samme Sted, til sidst udfører Hesten dem nemlig ikke af Lydighed, men af Sædvane.

Rytternes Tilbøjelighed til at ride for afkortede og for lidt livlige Tempi skal bekæmpes.

Det er af Betydning for Sikkerheden af Ridelærerens Anvisninger, at han har prøvet samtlige Heste i sit Ridehold.

§ 2.

Rideholdenes Formering.

11. Efter Udrykningen af Stalden opmarcherer Rideholdet, i Reglen afsiddet, naar ikke andet befales, paa eet Geled, paa Midterlinien med 3 Skridts Mellemrum.

Efter at Rytteren har gjort Holdt paa sin Plads, forandrer han Front og træder hen foran Hesten, idet Bridontøjlerne (Trensetøjlerne) fattes mellem henholdsvis højre og venstre Haands Tommel- og Pegefinger, hvorefter Hesten rettes ind saaledes, at den staar vinkelret paa Midterlinien og med Forbenene paa denne.

Han træder derefter tilbage paa sin Plads.

12. Skal der efter Opsidningen dannes Enkeltkolonne, kommanderes:

Enkeltkolonne fra højre (venstre)... March!

Fløjmanden rider lige ud i Skridt, de øvrige følger efterhaanden efter. Der rides først en Hestelængde lige frem og derefter skraat over bag Formanden. Afstanden mellem Rytterne er, naar der ikke befales andet, 1 Hestelængde.

Skal der herefter dannes eet Geled, kommanderes enten $\frac{1}{4}$ Vending med efterfølgende Holdt, eller, eventuelt efter at Bevægelsesretningen er forandret:

Eet Geled til højre (venstre) ... (Gangart)!

med efterfølgende

Holdt foran!

Rytterne rider ind paa deres Pladser i Geledet med indbyrdes Mellemrum som før Opsidningen.

§ 3.

Voltefigurer.

13. **Ridebanen** er en rektangulær Rideplads, hvis Sider kaldes henholdsvis Langsider og Kortsider.

Den Vej, Hesten skal bevæge sig, kaldes **Hovslaget**.

Stor Volte kaldes det Hovslag, der følger Ridebanens Sider.

Vendepunkter kaldes de Steder paa Hovslaget, som ligger paa Langsiderne 6 m fra Hjørnerne (de runde Prikker paa Fig. 1).

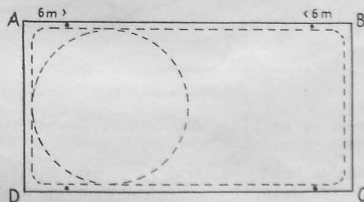

Fig. 1.

Cirkelvolte er et cirkelrundt Hovslag, hvis Diameter er lig med Kortsidens Længde (Fig. 1).

Vendinger udføres paa en Cirkelbue med 3 m Radius (Fig. 2).

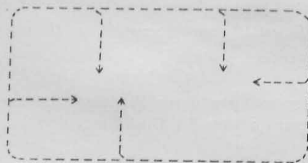

Fig. 2.

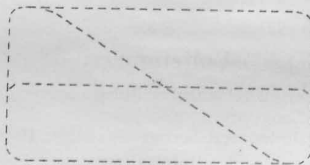

Fig. 3.

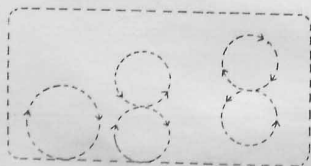

Fig. 4.

Midterlinien er en Linie, der forener Kortsidernes Midtpunkter (Fig. 3).

Diagonalinien kaldes en skraa Linie over Ridebanen, der forbinder et Vendepunkt paa den ene Langside med et Vendepunkt paa den modsatte Langside (Fig. 3).

Volte er et cirkelrundt Hovslag, hvis Diameter ikke bør være mindre end 6 m, men iøvrigt retter sig efter Hestens Dressurgrad (Fig. 4).

Ottetal bestaar af to hinanden tangerende Volter (Fig. 4).

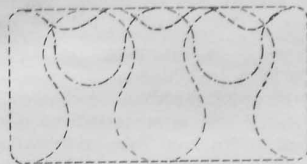

Fig. 5.

Slangegang er et S-formet Hovslag, saaledes som det fremgaar af Fig. 5.

Der rides enten over Midterlinien eller ud og ind fra en af Langsiderne.

14. Stor Volte rides paa Kommando:

Stor Volte!

Cirkelvolte rides paa Kommando:

Cirkelvolte!

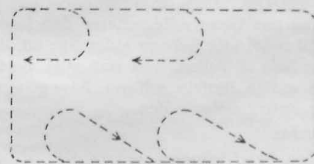

Fig. 6.

15. $\frac{1}{4}$ Vending udføres paa Kommando:

Højre (venstre)... om!

Naar Rytteren har passeret over Ridebanen, udfører han atter $\frac{1}{4}$ Vending og fortsætter paa samme Volte. Retningen under Vendingen er ved samlet Ridning til forreste Rytter.

Skal Volten changeses, kommanderes i god Tid:

Changer!

Paa Kommando:

Højre (venstre)... omkring!

rider hver Rytter første Halvdel af en Volte, derefter fort-

sættes lige ud parallelt med det Hovslag, han forlod, indtil Kortsiden naas, og her rides atter ind paa samme Volte (Fig. 6).

Paa Kommando:

Højre (venstre) omkring og changer!

vender hver Rytter, efter at første Halvdel af en Volte er redet, skraat ud til den store Volte og fortsætter i modsat Retning (Fig. 6).

16. Diagonallinien følges paa Kommando:

Vend skraat igennem!

17. Midterlinien følges paa Kommando:

Vend igennem!

Paa modsat Kortside fortsættes paa samme store Volte, naar ikke andet befales.

18. Paa Kommando:

Vend igennem!

under Ridning paa Cirkelvolte udfører den forreste Rytter $\frac{1}{4}$ Vending til indvendig Side og rider lige ud, til han naar den modsatte Side af Volten, hvor han atter vender til samme Side. De øvrige Ryttere udfører Bevægelsen der, hvor den forreste Rytter udførte den.

Paa Kommando:

Vend igennem og changer!

udføres samme Bevægelse, som foran angivet, dog saaledes at Vendingen ved Voltens modsatte Side udføres til modsat Side af den, hvortil den første Vending udføres.

19. Volte rides paa Kommando:

Volte ... March!

Hver Rytter rider fra det Punkt paa Ridebanen, hvor han befinder sig, en Volte ind mod Ridebanen, hvorefter han følger stor Volte.

20. Ottetal udføres paa Kommando:

Ottetal ... March!

Der vendes som ved »Volte-March«. Naar første Halvdel af Volten er udført, changes, og der udføres en Volte til modsat Side. Derefter changes atter, og der fortsættes paa Cirkelbue til den store Volte, som atter følges. Ottetallet kan udføres i forskellig Størrelse, idet det gøres mindre med de viderekomne Heste og Ryttere. Ottetallets Cirkler skal være lige store, og det samme Tempo skal holdes. Skal Hesten fortsætte paa Ottetallet, skal det samme Hovslag følges, og Changementerne skal falde paa samme Sted.

Saafermt Ottetallet ønskes redet fra Midterlinien, er Kommandoen:

Ottetæl, først til højre (venstre) ... March!

Volten til højre (venstre) rides da først, derefter Volten til venstre (højre). Efter at begge Volter er redet, fortsættes ad Midterlinien.

21. Paa Kommando:

Stor Slangegang ... March!

gør den forreste Rytter og efter ham de øvrige Ryttere $\frac{1}{4}$ Vending ind i Volten. Ved den modsatte Voltekant gør han Omkringvending til modsat Side og fortsætter med Omkringvendinger skiftevis til højre og venstre, indtil der kommanderes: Stor Volte!

Paa Kommando:

Lille Slangegang ... March!

udfører den forreste Rytter og efter ham de øvrige Ryttere de Bevægelser til Midterlinien af Ridehuset (-banen), som Fig. 5 viser.

§ 4.

Volteridning.

22. Som Regel anvendes en af følgende Former:

1. Ridning med Rytterne ligeligt fordelt paa Volten.
2. Samlet Ridning.
3. Ridning paa egen Haand.

23. Ved Ridning med Rytterne ligeligt fordelt paa Volten rider Rytterne efter hinanden paa samme Volte.

Afstanden mellem Rytterne skal omtrent være lige stor og retter sig i Størrelse efter Voltens Udstrækning og efter Rytternes Antal. Bliver Afstanden for stor eller for lille, rettes Fejlen, ved at Rytteren, hvis det ikke er formaaltstjenligt at forandre Tempoet, rider henholdsvis snævrere ind eller længere ud, navnlig i Hjørnerne.

24. Ved samlet Ridning angives forreste og bageste Rytter.

Den samlede Ridning er en skærpet Fordring, idet Rytteren her samtidig med at ride Hesten i Form nøjagtigt skal holde sin Plads. Den samlede Ridning er en god Disciplinerings-øvelse og, rigtig anvendt, en god Prøve paa, hvor vidt Undervisningen er kommen.

Afstanden mellem Rytterne paa Volten maa ikke være mindre end en Hestekængde. Afstanden ligesom Retningen, naar Rytterne efter en Vending kommer ved Siden af hinanden, eller naar der rides paa 2 hinanden modsatte Volter, maa fremkomme og vedligeholdes ved nøjagtig Fastholdelse af det en Gang befalede Tempo, og der maa derfor først, naar Eleverne har opnaaet fornøden Færdighed i at anvende Hjælpen, og naar Hestens Dressurgrad tillader det, lægges Vægt derpaa.

25. Ved Ridning paa egen Haand rider hver Rytter selvstændigt sin Hest efter de givne Anvisninger, der f. Eks. kan angive højre eller venstre Volte, Gangart, Tempo, særlige Øvelser o. s. v.

Paa Kommando:

Eet Geled... (Gangart!)

dannes et Geled med Midten bag Ridelæreren og med samme Front, som han har.

Ridningen paa egen Haand er særlig formaaltstjenlig for Rytternes og Hestens Uddannelse.

II. Del.

Ridelære.

Rytterens Opstilling og Indvirkning paa Hesten.

§ 5.

Rytterens Stilling til Hest.

1. Sæde.

26. Paa det gode Sæde kender man den gode Rytter.
Kun et smidigt, roligt og utvungent Sæde muliggør en følsom og rigtig Anvendelse af Hjælpen.
Hovedopgaven er derfor fra den første Begyndelse at søge dette Sæde fremelsket.
Det bør gaa enhver Rytter og enhver Ridelærer i Blodet, at her ligger den første og absolutte Fordring: *Det gode Sæde danner Grundlaget for al god Ridning.*
27. Rytteren sidder midt i Sadlen i dens dybeste Punkt. Sædets Muskler holdes løsnede, saaledes at dette hviler med sin fulde Bredde (Fig. 7).
Overkroppen holdes lodret.
Skulder, Hofte og Hæl skal omtrent være i samme lodrette Plan.
Ryggen holdes ret.
Lænden trækkes naturligt an.
Benet strækkes dybt nedad, smidigt uden at klemme, saaledes at Laaret, godt omdrejet i Hoftelæddet, med sin indvendige, flade Side ligger til Sadlen.
Knæskallen rettes omtrent fremefter; Knæet faar derved et roligt Leje. Knæleddet bøjes let, saaledes at Fodspidsen befinder sig lodret herunder.
Schenklen ligger følsomt tæt ind til Hestens Side.
Fodspidsen drejes naturligt fremefter.
Hælen trædes godt nedad, saaledes at den danner det

absolut laveste Punkt paa Rytteren. Ved Hælens Nedtrædning tvinges Knæet ogsaa nedad.

Foden skydes med ca. en Trediedel af sin Længde ind i Stigbøjlen og hviler med hele Saalens Bredde paa Bøjleens Trin. Fodledet skal være fjedrende.

Bøjlen tjener kun til Støtte for Balancen og ikke til at bære Rytterens Vægt.

Bøjlen skal have en saadan Længde, at Rytteren med lave Knæ og Hæle kan bevare Schenklernes Føling med Hestens Sider. Tilmærkelssesvis Regel: Naar Fingerspidserne anbringes paa Stigremmens øverste Ende, skal Bøjleens Trin naa til Armhulen.

Overarmen hænger ned uden Spænding fra løst Skulderled; den holdes tæt til Kroppen uden at klemme, Albuen lidt foran Skulderen.

Underarmen hviler let mod Underlivet og Hoftens og danner en omtrent lige Linie med Tøjlen.

Hænderne skal holdes lavt, d. v. s. lidt over Manken; de holdes lodrette (paa Højkant) og let lukkede med svagt bøjede Haandled. Fingrene mellemste Knoer vender mod hinanden uden dog at røre hinanden. I Hovedsagen danner Hænderne med de ydre Sider lige Linier med Underarmene (Fig. 9 c).

Rytterens Sæde under særlige Forhold.

28. Ved Springning og Terrainridning samt ved Ridning af Remonter den allerførste Tid og ved Dressur af Heste med svag Ryg er det ønskeligt og tildels nødvendigt at lette Ryg og Bagpart.

29. Ved at føre Overkroppen lidt frem formindskes Sædebenenes Tryk paa Ryggen og overføres gennem Laar og Knæ til Hestens Sider (Fig. 8).

Fig. 7.

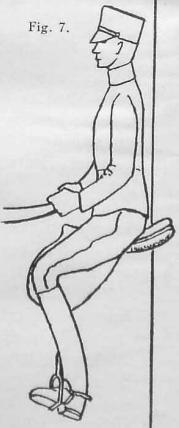

Fig. 8.

30. Skal Ryggen have endnu mere Frihed, f. Eks. ved Springning og Terrainridning (Fig. 18—23), kan Rytteren med Hovedet rejst og Lænden antrukket (fremskudte Hafter) hæve Sædet en Smule fra Sadlen.

Overkroppen maa ikke føres saa langt frem, at Sædet bliver usikkert, og Herredømmet over Hesten formindskes. Længere frem end til at have Skuldrene lodret over Knæene bør Overkroppen i Reglen ikke hældes.

Knæet slutter fastere; det maa med sin indvendige brede Flade aldrig fjernes fra Sadlen.

Hælen trædes stærkere ned, og Støtten i Bøjlen forøges, hvilket bidrager til at stabilisere Opstillingen.

I Terrainet og ved Springning gøres Bøjlerne noget kortere end i Pkt. 27 foreskrevet.

Løsnede Skulder-, Albue- og Haandled bevirker, at Kroppens Bevægelser ikke overføres til Haanden, og at Hestens Mund ikke forstyrres.

Smidighed i Hofte og Knæ er vigtig.

31. Hyppige Fejl (jfr. Pkt. 27—30).

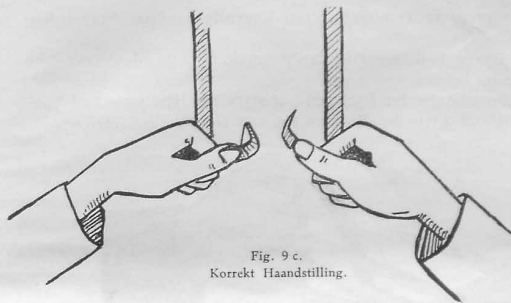
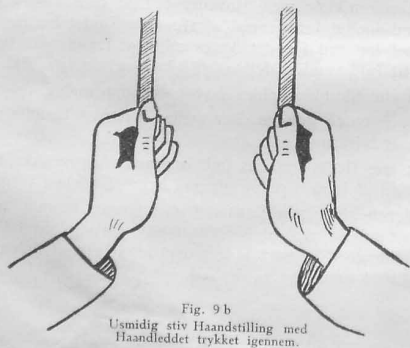
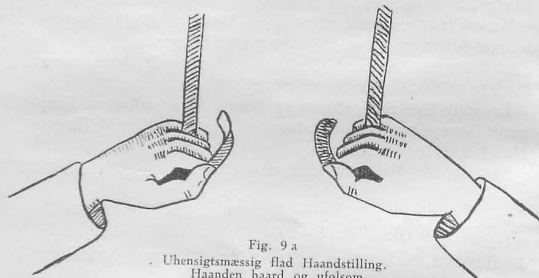
1. Hovedet stikkes frem i Stedet for at bæres frit og utvungent.
2. Rytteren nikker med Hovedet i Takt med Bevægelsen, hovedsageligt for derved at afparere Stødet fra denne i Stedet for ved forøget Antrækning af Lænden at tvinge sig til fuldstændig Medgaaen i Bevægelsen (jfr. Pkt. 56).
3. Den ene Skulder holdes lavere end den anden.
4. Ryggen enten rundes eller svejes, hvorved Lændens aktive Indvirkning svækkes.
5. Den ene Hofte trækkes ind, hvorved Vægten ikke kommer til at hvile lige meget paa begge Sædeben (Fig. 34).
6. Rytteren rider paa Bagsiden af Laarene, hyppigt tillige i Forbindelse med at Knæene trækkes op, og Sædet skydes tilbage (Stolesæde). Den rigtige Hjælp af Schenkler og Lænd umuliggøres derved.

2. Tøjleføring.

(Jfr. Pkt. 27 og 43—55).

a. Trense.

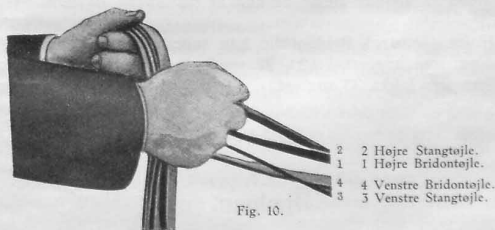
32. Hver Haand holder sin Tøjle, som uden at snos føres ind i Haanden mellem Lillefingeren og Ringfingeren med Tøjleenden hængende over Pegefingerens mellemste Led, mellem Tøjlen og Hestens Hals. Tommelfingeren virker med et let Tryk mod Pegefingeren.

b. Kandar.

33. Venstre Haand holder alle fire Tøjler. Ringfingeren adskiller Stangtøjlerne, venstre Bridontøjle ligger nedenunder Lillefingeren og højre mellem Pegefingeren og Langfingeren (Fig. 11).

Enderne af alle fire Tøjler lægges glat ovenpaa hverandre over Pegefingerens mellemste Led og fastholdes ved et Tryk af Tommelfingeren.

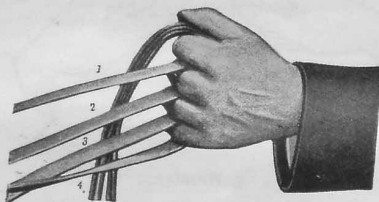
Tøjleenderne hænger ned til højre for Hestens Hals.

Højre Haand er Hjelpehaand. Den holdes umiddelbart foran venstre i omtrent lodret Stilling, halvt lukket med Langfingeren skudt ind mellem de to højre Tøjler og Pege-

fingeren og Tommelfingeren liggende ovenpaa Stangtøjlen (Fig. 10).

Denne Tøjleføring er den normale og anvendes, naar ikke andet befales.

Som Øvelse for Rytteren i at styre sin Hest samt ved Vaabenbrug anvendes *Ridning for een Haand* (Fig. 11).

1. Højre Bridontøjle.
2. Højre Stangtøjle.

3. Venstre Stangtøjle.
4. Venstre Bridontøjle.

Fig. 11.

34. Ved *Ridning med to Tøjler* i hver Haand adskilles Bridon- og Stangtøjle af Lillefingeren.

Denne Tøjleføring kan undtagelsesvis bruges, f. Eks. ved *Ridning af ulydige Heste* og kun af rutinerede Ryttere.

35. Højre (venstre) Bridontøjle kan tages i højre (venstre) Haand, som angivet i Pkt. 32, medens de øvrige 3 Tøjler holdes som i Pkt. 33 angivet.

§ 6.

Hjælpen.

36. De Midler, hvormed Rytteren kan indvirke paa Hesten, er Schenkler, Tøjler, Vægt og Lænd.
I Følge deres Natur virker i Hovedsagen:
Schenklerne fremad drivende,
Tøjlerne anholdende, modstaaende,
Vægten vendende, medens

Lænden danner Forbindelse mellem de forskellige Indvirkninger.

Desuden anvendes Sporer, Pisk og Tungeslag.

37. Rytterens Indvirkning paa Hesten skal være fin, følsom og lidet iøjnefaldende.

Det maa altid holdes for Øje, at Hjælpen er et sammensat Begreb. Ingen Del af den kan anvendes alene; Schenkler, Tøjler, Vægt og Lænd understøtter altid hverandre.

Naar Hjælpen har virket, skal den ophøre.

Den fremad drivende Hjælp er den vigtigste, og overalt i Ridningen er Løsenet: Fremad og atter fremad.

1. Schenklen.

(Fig. 7).

38. Forudsætningen for en god Schenkelindvirkning er, at Rytterens Sæde ved Hjælp af en antrukken Lænd er fuldstændig med i Hestens Bevægelse.

Knæ og Hæle skal have en nedadstræbende Tilbøjelighed under al Schenkelindvirkning.

Schenklen, der altid ligger ganske tæt til Hestens Side, virker ved smaa og saa usynlige Tryk som muligt med sin Inderside under uforandret Leje af Laaret. Jo følsommere Hest, jo svagere Schenkeltryk.

39. Lige stærkt Tryk af begge Schenkler umiddelbart bag Gjorden virker fremad drivende.

Et stærkere Tryk med den ene Schenkel faar Hesten til at vige til Siden (*sideførende Schenkel*). Denne Schenkelvigning begrænses af den modsatte *regulerende Schenkel*.

Schenklen virker rigtigst fremad drivende, naar den bruges i det Øjeblik, det samsidige Bagben er ved at blive løftet fra Jorden.

40. *Sporen* anvendes til Forstærkning af Schenklen.

Den skal spændes saaledes, at Sporehalsen staar vinkelret ud fra Stovlekappen og sidder nogenlunde fast. Sporehjulene skal altid kunne løbe rundt og maa aldrig være saa skarpe, at de river Hul paa Hestens Sider.

41. *Pisken* kan ligeledes anvendes til Forstærkning af Schenklen og bør, naar den bruges saaledes, virke umiddelbart bag denne.

Unge Heste, der ikke kender Betydningen af Schenklen's Tryk, maa man gøre denne forstaaelig ved forstandig Brug af PIsken (jfr. Pkt. 197).

Tungeslag virker som en Understøttelse af den øvrige fremadbevægende Hjælp.

42. Almindelige Fejl.

1. Schenklen ligger for langt fra Hestens Side, saaledes at dens Hjælp virker for pludseligt og overraskende.
2. Schenklen klemmer konstant, hvilket i Reglen skyldes, at Rytteren ikke har sit Balancesæde i Orden.
3. Schenklen hænger konstant klappende mod Hestens Side (Klapreschenkel) i Stedet for kun at bruges momentvis og ellers ligge stille.
4. Rytteren glemmer, at naar Hjælpen har virket, skal den ophøre.
5. Rytteren trækker Hælene op for at bruge sine Sporer i Stedet for at lade disse, under dyb Nedadtrædning af Hælene, virke som en Forstærkning af Schenkelhjælpen. Optrukne Hæle forringer Schenklen's Følsomhed.

2. Tøjlen.

(Jfr. Pkt. 32—35).

43. Som Grundprincip for Tøjlerne's Anvendelse kan fastslaaes:
 1. Finhed og Følsomhed.
 2. At de ikke bruges alene, men i Forbindelse med den øvrige Hjælp (jfr. dog Pkt. 231—234).
 Hænderne skal være rolige og uafhængige af Overkropens Bevægelse. Rytteren's Sæde maa derfor først og fremmest være i Orden.
 Tøjlerne virker gennem Biddene paa Hestens Læber, Tunger og Lader.
44. Biddene skal ligge lige i Munden og virke vinkelret mod Laderne. Hesten skal søge lige meget frem til begge Tøjler med Hovedet tilnærmelsesvis lodret; meget ofte vil det dog være praktisk og rigtigt at have Hovedet lidt foran den lodrette Linie. Der skal bevares en konstant Føling med Munden, en Føling, som skal være let og fjedrende.

Denne konstante, fine Forbindelse mellem Rytteren's Haand og Hestens Mund, hvori Tøjleførings Hemmelighed ligger, kaldes Anstilling paa Tøjlen.

Jo følsommere og lettere Haand jo bedre Ridning og jo færre Vanskeligheder med Hesten.

45. **Anholdning i Tøjlen** foretages altid med fjedrende Haandled og bestaar for den velredne Hests Vedkommende hovedsagelig i et fastere Slut af Fingrene om Tøjlen; — virker dette ikke, drejes Haanden saaledes, at Lillefingeren nærmer sig Underlivet. Er Virkningen heraf ikke tilstrækkelig, kan Haanden uden Spænding i Skuldrene føres lige tilbage.
46. **Eftergivenhed i Tøjlen** gives paa tilsvarende Maade ved en Afspænding af Fingrene; i lidt højere Grad ved en Drejning af Haanden saaledes, at Lillefingeren nærmer sig Hestens Mund, og endelig ved at Haanden og Armen føres frem.
47. En Anholdning eller en Eftergivenhed uden Støtte af en antrukken Lænd og virksomme Schenkler er som Dressur hensigtsløs, idet den i første Tilfælde kun fører til en Trækken tilbage i Tøjlerne, i andet Tilfælde til en slapt nedhængende Tøjle. Kun naar Anholdning og Eftergivenhed i Tøjlen udføres i Forbindelse med fremadbevægende Hjælp, udføres der et Dressurarbejde.
48. **Den modstaaende Tøjlehjælp** svarer i Hovedsagen til første Grad af den anholdende Tøjle og anvendes eksempelvis paa følgende Maade:
 Tager Hesten for stærk Støtte paa Biddet, rettes Fejlen ved, at man lader Hænderne forblive fastlukkede — og altsaa uøvede et forøget Tryk paa Biddet — indtil Hesten ved forøget Fremdrift af Schenklerne og den antrukne Lænd ophører at støtte sig saa stærkt paa Biddet. Haanden bliver derefter atter let.
 Eftersom Biddet virker kraftigere paa den ene eller den anden Side, fremkommer forskellige Virkninger:
 1. *En bøjende*, f. Eks. den indvendige Tøjles Brug ved Sidebevægelser.

2. *En vendende*, f. Eks. den indvendige Tøjles Brug ved Vendinger.
3. *En regulerende*, f. Eks. den udvendige Tøjles Regulering af Hestens Bøjning under Vendinger, Sidebevægelser o. s. v.
49. Indvirkningerne med Tøjlen kan sammenfattes i:
 1. Eftergivenhed med en eller begge Tøjler.
 2. Anholdning med en eller begge Tøjler.
 3. Modstaaende Tøjle paa en eller begge Sider.
 Den nærmere Brug i de enkelte Tilfælde angives, efterhaanden som de forskellige Former for Ridning omtales.
50. Hesten siges at »være til Biddet«, naar den for den fremad-drivende Hjælp søger blødt og fjedrende frem til en anstillet Tøjle følgende Biddets Indvirkning.
Tøjlen kaldes da »gennemgaaende«.
51. Hesten er »bag Biddet«, naar den, idet den vægrer sig ved beslutsom Fremadsøgning, undtager sig Biddets Virkning ved at føre Hovedet bagud.
52. Hesten siges at »lægge sig paa Biddet«, naar den søger en Støtte i Biddet med stiv Hals og Nakke.
53. En Hest, der søger at unddrage sig Eftergivenhed i Nakken ved at trykke mod Biddet fremad og opad, siges at »gaa imod Biddet«.
54. Den kontrollerende Eftergivenhed er dels en Prøve paa Hestens Selvbalance, dels en beroligende Hjælp.
Den bestaar deri, at Rytteren giver Tøjlerne efter ved at lade Hænderne glide roligt op ad Halskammen og tilbage igen. Sædet forandres ikke, og den fremadrivende Hjælp ophører ikke at virke.
Hesten bevæger sig altsaa et Øjeblik uden Støtte paa Biddet, men skal vedblivende søge fremad og bevare sin Holdning uden at forøge Tempoet. Proven bør ofte gentages; den vænner Hesten til at »gaa alene«, giver Rytteren et godt Bevis for sit Arbejdes Rigtighed, bidrager til at faa hidsige Heste til at blive rolige og til at faa Heste, som lægger sig haardt paa Biddet, til at blive lettere paa Tøjlen.

55. Almindelige Fejl:

1. Rytterens Haand er flad og ikke lodret (paa Højkant), hvorved Tøjleføringen bliver haard (Fig. 9 a).
2. Haandleddet trykkes igennem. Smidigheden mangler, Tøjleføringen bliver stiv (Fig. 9 b).
3. Rytteren søger at fremkalde Eftergivenhed i Nakken ved at file Hesten i Munden. Det giver en urolig Hovedstilling og en død Mund. — En falsk Eftergivenhed, fremkaldt af Tøjlen alene.
4. Den almindeligste og allerværste Fejl er den haarde Brug af Tøjlen. Rytteren kan ikke ved at bruge sine Armkrafter faa Hesten til at give efter; men han skal bruge sin Omtanke til at finde den saavel pædagogisk som teknisk rigtige Hjælp.
5. Tøjleføringen bliver urolig, fordi Underarmene ikke bevarer deres konstante Føling med Høfter og Underliv. Hænderne skilles for meget ad, saaledes at Hesten ikke holdes inden for en snæver Tøjleramme.
6. Rytteren sidder med for lange Tøjler og derfor med Hænderne inde ved Underlivet. Den rigtige, følsomme Forbindelse med Hestens Mund gaar da tabt.

3. Vægten.

(Fig. 34).

56. Naar Rytteren sidder som angivet i Punkt 27, og Hesten staar lige paa alle fire Ben med normal Hovedstilling, har Rytter og Hest deres Tyngdepunkter lodret over hinanden, og de to Lodlinier falder sammen (jfr. Tillæg Pkt. 55 og 56).
Da Hestens Tyngdepunkt stadig forandrer Plads under Bevægelsen, gælder det for Rytteren hele Tiden at bringe sit eget Tyngdepunkt i Overensstemmelse med Hestens.
Rytteren skal »gaa med« i Hestens Bevægelse.
Naar den bevæger sig fremad, maa Rytteren, saafremt han skal sidde paa sin Balance uden at klemme, for at kunne være rigtigt med i denne Bevægelse, have sit Tyngdepunkt noget foran Hestens. I friere Gangarter (fri Trav eller fri Galop) kan dette ske ved en Foroverhældning af Overkroppen; men i de kortere Gangarter under Dressurarbej-

det er det i Pkt. 27 angivne Sæde det hensigtsmæssigste, og Maaden til her at »gaa med« i Bevægelsen er da, at Rytteren, med sine Schenkler placeret følsomt med dybe Knæ og Hæle mod Hestens Sider, trækker sin Lænd an og skyder sit Sæde og dermed sit Tyngdepunkt fremad. Denne Antrækning af Lænden og heraf følgende Fremskydning af Sædet sker med saa godt som usynlige Bevægelser.

Naar Begynderen dunker Hesten i Ryggen, skyldes dette, at han endnu ikke har forstaaet og mærket Lændens store Betydning for at opnaa et Sæde, hvor han er suget til Sædlen, fordi han gaar med i Bevægelsen.

Ved de Forskydninger af Tyngdepunktet, som Rytteren foretager frem eller tilbage, sker der i det hele og store en Tilpasning til Hestens Bevægelse.

57. Da Hestens Understøttelsesflade jo er betydelig smallere fra Side til Side end i Længderetningen, vil en Tyngdepunktsforlæggelse af Rytteren til Siden mærkes meget tydeligt af Hesten og foranledige den til ogsaa at forlægge sit. Der sker altsaa her en virkelig Indvirkning af Vægt-hjælpen.

Omvendt: Ved enhver Vending og tildels enhver Bøjning forlægger Hesten sit Tyngdepunkt indad, og skal Rytteren altsaa være i Overensstemmelse med Hesten, maa han foretage tilsvarende Vægtforlæggelse.

Ved en Vægtforlæggelse indad af Rytteren lettes altsaa Hestens Bøjning eller Vending, ja man kan sige, at Hesten ligefrem opfordres til, og ogsaa følger denne Opfordring, at bringe Overensstemmelse mellem sit og Rytterens Tyngdepunkt ved at vende eller bøje sig indad.

58. Alle Vægtforlæggelser af Rytteren til Siden er næsten usynlige og bestaar kun i stærkere Nedadtrædning af det indvendige Ben (først og fremmest foranlediget af en dyb Hæl), derved kommer han til at sidde fastere paa det tilsvarende Sædeben, hvilket sidste ogsaa begunstiges af den Omstændighed, at Hestens Rygmuskulatur altid er fladere i den Side, til hvilken den er bøjet. Rytterens Skuldre og Hofter skal være parallelle med Hestens.

4. Lænden.

(Jfr. Pkt. 304).

59. Lænden har en altovervejende Indflydelse under Ridningen.

Den er Formidleren af al Hjælpen.

Den virker igennem en *Antrækning*.

Denne Antrækning kan være større eller mindre, alt efter som det er paakrævet (jfr. Pkt. 56).

Lænden faar den rette aktive Indvirkning paa Hesten, naar den bruges i Forbindelse med Schenklerne.

Overalt i Ridningen træffer vi paa denne Samvirken.

Skal Hesten rides frem, sker det saaledes ved Lændens Antrækning og Schenklernes Tryk.

Skal Hesten pareres, samvirker de atter paa samme Maade, og kun Tøjlen, der i første Tilfælde gives efter og i andet Tilfælde holdes an, bevirker de forskellige Udslag.

Jo mindre Følelse man har for Lændens store Indvirkning, des større Tilbøjelighed har man til at forstærke den øvrige Hjælp.

Hjælpens Samvirken under Ridning.

§ 7.

Paa Stedet.

(Jfr. Pkt. 99).

60. En velreden Hest skal efter at være pareret staa ganske stille, med Hovedet en Smule foran den lodrette Linie (jfr. Pkt. 44), til Biddet og tyggende paa dette med fri og naturlig Rejsning af Halsen, med Forbenene lodret og med Baghovene omtrent lodret under Hoftelæddet.

Staar Hesten ikke straks i en til dens Dressurgrad sva-
rende Stilling, rettes dette som Regel bedst ved atter at ride
frem og paany parere. En korrekt Stilling paa Stedet er
nemlig Resultatet af en god Dressur, og det gør ofte Hesten
uroelig under Stilstand at korrigere for meget paa den ukor-
rekte Benstilling.

§ 8.

Skridt.

(Jfr. Tillæg Pkt. 60 og 61).

61. Der skelnes alt efter den Hastighed og Samling, hvori der
rides, mellem Brugsskridt og samlet Skridt.

I **Brugsskridt** tager Hesten c. 58—66 Skridt i Minuttet. Den
militære Brugsskridt er 105 m i Minuttet.

Samlet Skridt anvendes under Hestens Dressur.

62. En regelmæssig og jordvindende Skridt skal oparbejdes
mest muligt. Rytteren skal være godt med i Bevægelsen,
Schenklerne fremadbevægende, Haanden skal være blød og
følsom og følge Hovedets Pendulsvingninger, thi i Skridt

balancerer Hesten stærkt med sin Hals, idet den sænker den, hver Gang et Forben løftes (jfr. Pkt. 238).

63. En uheldig Form er *Passkridt*, i hvilken Hesten flytter to samside Ben ad Gangen. Den er som Regel foranlediget af forkert Dressur, navnlig for tidlig Samling og kan undertiden rettes ved mange Overgange fra en løsnet Trav til Skridt.

64. Fra Stedet sættes Hesten i Skridt paa Kommando:

Fremad ... March!

Fra Trav eller Galop er Kommandoen:

Skridt!

§ 9.

Trav.

(Jfr. Tillæg Pkt. 62).

65. Traven skal være taktfast og regelmæssig, desuden energisk og elastisk.
Alt efter dens Samling og Hurtighed skelner man mellem Brugstrav, kort Trav, afkortet Trav og fri Trav.
66. **Den militære Brugstrav** (Fig. 26) rides i en noget friere Holdning end den korte Trav. Tempoet er 220 m i Minuttet.
67. **Kort Trav** er den almindeligst anvendte Trav paa Volten. Samling og Tempo svarer til Hests og Rytters Uddannelsesgrad.
68. **Afkortet Trav** (Fig. 27) øves kun med viderekomne Heste og Ryttere. Tempoet er kortere end i kort Trav, og Hesten er desuden mere samlet, Svinget er større; men Livligheden i Bevægelserne er bevaret.
69. **Fri Trav** (Fig. 44) er friere end Brugstrav; den anvendes aldrig som Brugsgangart. Den er anstrengende for Hesten og øves kun for at bidrage til at forøge Bagbenenes Afskub og for at give Gymnastik og Fremaddrift.
Det er dog en Misforstaaelse at tro, at det at ride meget fri Trav absolut forbedrer Fremaddriften; det afhænger ganske af den Maade, hvorpaa den rides, blandt andet i høj Grad af, hvorledes den fremadrivende Hjælp anvendes.

Fri Trav øves kun paa lige Linier, enten paa Langsiderne eller paa Diagonalerne. Enhver skarp Vending skal undgaas.

70. Den udvikles af den korte samlede Trav, og der kræves en forudgaaende udpræget Samling og Eftergivenhed af hele Hesten, for at den kan blive god. Hastigheden skal forøges mere ved, at Skridtlængden bliver længere, end ved at Skridtantallet bliver større.

For at Hesten skal kunne bevæge sig rigtigt i fri Trav, maa dens Holdning være væsentligt friere end i den korte samlede Trav.

Haanden maa derfor give noget efter; men for at Regelmæssigheden i Bevægelsen ikke skal gaa tabt, maa denne Given efter ske lidt efter lidt og ikke pludseligt, da man derved slaar Hesten ud af Balance.

Den fine følsomme Forbindelse med Munden maa ikke tabes. Anstillingen paa Tøjlen bliver maaske tværtimod en Smule bestemtere, men dette sker ved, at Hesten selv søger frem til Biddet og ikke ved, at Rytteren holder fastere i Tøjlen.

71. Det Øjeblik, da Traven forstærkes til fri Trav, kræver Rytterens fulde Paapasselighed; thi Forøgelsen skal ganske vist komme gradvis, men dog ikke for langsomt. Bagbenenes Afskub vil da let blive vagt. Overgangen skal derimod være saa rask, at Hesten ligesom kan tage Svinget fra det kortere Tempo med ind i det friere.

Hesten bør selvfølgelig forud være naaet saa vidt i Dressur, at den er sikker i Tempoovergange fra kort Trav til Brugstrav.

Umiddelbart før den frie Trav rides, vil det være hensigtsmæssigt at have givet Hesten en Galoplektion, f. Eks. med Overgange fra kort Galop til afkortet Galop og omvendt.

Netop Galoppen bidrager væsentligt til at sætte Energi i Bagbenene.

72. En praktisk Form for Indøvelse af fri Trav er at ride Versade paa Kortsiden i kort eller afkortet Trav. Idet det sidste Hjørne passeres, føres Hesten et Skridt inden for Hovslaget, rettes lige ud for Tøjler og Schenkler, saaledes

at Bagbenenes Afskub kan virke frem igennem den ligeudrettede Hest. Derefter vendes skraat igennem. Begge Schenkler virker fremadbevægende, og Hesten drives frem til den yderste Ydeevne.

En stærk Klappen med Schenklerne vil være ganske fejlagtig, det vil kun forstyrre Bevægelserne. Trykket af Schenklerne skal derimod være stærkere, eventuelt understøttet af Sporerne.

73. *Springer Hesten i Galop*, vil det være uhensigtsmæssigt at parere den; den skal tværtimod ved forøget fremadbevægende Hjælp bringes frem til Biddet i Galop og først da ved en halv Parade tages op i Trav.

74. Naar der atter skal tages op, sker det ved i god Tid før Kortsiden at afkorte Tempoet. Da Hesten ved denne Overgang er tilbøjelig til at miste Fremadgiften og tabe Elasticiteten i Ryggen og Energien i Afskubbet, maa den fremadbevægende Hjælp være særlig paapasselig.

Haard og langvarig Forholdning med Tøjlen og tungt Sæde vanskeliggør det for Hesten at foretage Optagningen paa rigtig Maade.

Kan Rytteren sidde med et roligt Sæde i den frie Trav, tyder det paa, at Udførelsen har været rigtig.

75. Under Brugsridning sættes Hesten i Brugstrav paa Kommandoen:

Trav!

Paa Volten kommanderes »Brugstrav«, »Kort Trav« o.s.v.

Letridning.

76. Ved Ridning uden for Volten, altsaa ved Brugsridning, rides Letridning, jfr. dog Pkt. 226 og 254.

Letridning formindsker Trykket af Rytterens Vægt paa Hestens Ryg og Led, letter desuden Hestens Aandedrag og gør Bagbenenes Afskub og Undergriben friere. Den betyder ydermere en Lettelse for Rytteren.

Medens Rytteren under almindelig Ridning sidder med Sædet i Sadlen hele Tiden, sidder han under Letridning kun ned for hvert andet Skridt.

Han løftes hovedsagelig paa Grund af Hestens Bevægelse

med noget forøget Støtte af Knæ og Bøjler op fra Sadlen, samtidigt med at et diagonalt Benpar (f. Eks. h. F. og v. B.) løftes, bliver oppe under det andet Benpars Bevægelse og sætter sig atter ned samtidigt med, at det første Benpar kommer til Jorden.

Rytteren siges at ride paa højre (venstre) Diagonal, naar han sætter sig samtidig med, at Hesten sætter højre (venstre) Forben til Jorden.

77. Rytteren skal under Letridning bevare Ro og Stabilitet i sin Opstilling.

Overkroppen føres opad og en Ubetydelighed fremad, men ikke højere, end Hestens Bevægelse selv tilbyder.

Lænden skal være trukket an, og Lyskerne godt fremme. Der skal trædes lige lodret ned i Bøjlerne, saa at Knæ og Schenkler kan ligge roligt paa Plads. Hænderne skal holdes stille.

78. Letridning maa for at blive udført paa korrekt Maade gøres til Genstand for Indøvelse, navnlig for at den fremadbevægende Hjælp bruges rigtigt, og herunder skal Opmærksomheden ogsaa have paa, at Rytteren lærer at skifte Diagonal, saaledes at han ogsaa gør det under Marcher, idet der jo slides mest paa den Diagonal, hvorpaa der rides. Paa Volten rides normalt paa udvendig Diagonal, fordi det indvendige Bagben kun derved rigtigt kan understøtte Vægten i Vendingerne.

79. Paa Volten er Kommandoen:

Letridning!

med eventuel Angivelse af Diagonalen.

Den ophører paa Kommando:

Trav uden Letridning!

§ 10.

Galop.

(Jfr. Tillæg Pkt. 64).

80. Efter den Samling og det Tempo, der rides i, skelnes imellem Brugsgalop, kort Galop, afkortet Galop, fri Galop og Karriere.

81. **Brugsgalop** er den almindeligst anvendte militære Galop uden for Volten. Den rides i et Tempo af ca. 350 m i Minuttet og i en ret fri Holdning (se Fig. 47).
82. **Kort Galop** er den paa Volten hyppigst anvendte Galop. Den bør søges redet i Tre-Takt i en Holdning og et Tempo, som svarer til Hests og Rytters Uddannelsesgrad. Tempoet ligger for en nogenlunde veluddannet Hest omkring 250 m i Minuttet.
83. **Afkortet Galop** (Fig. 12) øves kun af særlig godt uddannede Heste og Ryttere. Den rides i saa høj Samlingsgrad, som Uddannelsen tillader; i langsommere Tempo end kort Galop, med højere Rejsning, stærkere Bøjning af Bagbenene og under Bibeholdelse af den livlige Benflytning med forøget Sving.

Fig. 12. Afkortet Galop.

84. **Fri Galop** anvendes dels som Uddannelse til Udvikling af Hestens Evne til at række sig ud i Galoppen, dels som en fri Ordonnansgalop, hvis Tempo passende er ca. 400 m i Minuttet.
Hesten skal gaa med ret fremstrakt Hals og Næsen godt fremme. Galopspringene skal være lange, uden at Roen, Spændigheden og Ligevægten gaar tabt. Aandedrætsvirksomheden skal være regelmæssig. Rytteren skal følge godt med i Bevægelsen, Overkroppen bør dog kun føres ubetydeligt frem.
85. **Karriere** er friest mulig Galop. Den anvendes bl. a. som Angrebsgalop i sluttet Formation. Hesten holdes fremme til Biddet (ingen løse Tøjler). Overkroppen føres uden Overdrivelse noget frem, Sædet bliver i Sadlen.
Der skal ved Indøvelsen tages Hensyn til Hestens Kondition og Jordbundens Beskaffenhed.
86. Under Brugsridning sættes Hesten i Brugsgalop paa Kommando:
Galop!
Paa Volten kommanderes:
Brugsgalop til højre (venstre) ... March!
eller Kort Galop til højre (venstre) ... March!
eller Afkortet Galop til højre (venstre) ... March!
87. **Kontragalop** kaldes Galoppen, naar Hesten med Rytterens Vilje gaar i højre (venstre) Galop paa venstre (højre) Volte.
Falsk Galop, naar dette sker mod Rytterens Vilje.
Krydsgalop kaldes Galoppen, naar For- og Bagben gaar i modsat Galop.
Anspring i Galop (jfr. Pkt. 245) foregaar paa følgende Maade:
Rytteren trækker sin Lænd godt an, Sædet holdes godt fremme i Sadlen, og der tages, saafremt Anspringet sker under Bevægelse, en halv Parade for at gøre Hesten opmærksom og for at faa en højere Grad af Samling frem.
Den halve Parade sker for Tøjles Vedkommende hovedsageligt for den udvendige Tøjle i Retning af det udvendige Bagben for ikke at hindre det indvendige Bagbens Fremgriben. Der trædes stærkt ned med indvendigt Ben.

hvorved der sker en Vægtforlæggelse over til det indvendige Sædeben; indvendig Hofte holdes godt fremme; udvendig Skulder maa ikke hænge bagud. Denne forandrede Vægtfordeling maa næsten ikke være synlig paa Rytterens Opstilling.

Den indvendige Schenkel lige ved Gjorden driver det indvendige Bagben frem, den udvendige Schenkel ligger regulerende umiddelbart bag Gjorden og hjælper med til, at Bagparten er rettet lige paa Forparten. *Anspringet skal ske paa eet Hovslag.*

Saasnart Hesten griber Galoppen, giver Haanden svagt efter under Bibeholdelse af den lette Føling.

Den fremadbevægende Hjælp, understøttet af den godt antrukne Lænd, sørger for at holde de springende Bevægelser glidende. Den indvendige Schenkel maa konstant ligge ved Gjorden og understøtte det indvendige Bagben. Jo bedre Anspring des roligere og taktfastere Galop.

88. Taktfastheden i Galoppen forbedres væsentligt gennem den indvendige Schenkels fremadbevægende Indvirkning paa det indvendige Bagben, men den udvendige Schenkel kan selvfølgelig ikke undværes; thi netop ved at virke fremadbevægende paa det udvendige Bagben, drives dette Ben til forøget Bæring og vil da tvinge det indvendige til det samme. — Dette er ganske svarende til Betydningen af den udvendige Schenkel ved Versader (Pkt. 158). Schenkels fremadbevægende Virkning forøges ved, at Schenklen anvendes ved Gjorden.

En svag Anholdning i Tøjlen, hovedsagelig i den udvendige, i Forbindelse med ovennævnte Brug af den fremadbevægende Hjælp fremmer yderligere Taktfastheden i Galoppen.

89. Skal Rytteren tage en halv Parade i Galop blødt og forsomt, maa han forstaa ligesom »at indfange Hestens Galop-spring«; tages den halve Parade pludseligt, risikerer han at være imod Takten, og Hesten sætter sig da imod, og den halve Parade bliver haard. Fortsættes med halve Parader og Eftergivenhed i Tøjlen i Takt med Galopspringene, opnaas Afkortning af Tempoet.

90. Straks ved de første Øvelser skal Anspring paa eet Hovslag tilstræbes.

Forsøger man f. Eks. at fremkalde for tidlig Samling, medens Bagparten endnu ikke er tilstrækkelig bøjelig, tvinges Hesten ind paa to Hovslag i Anspringet.

Det gælder om, at den straks i Anspringet springer fremad og ikke forholdende stiller sig paa to Hovslag.

Anspring kan øves fra Trav, Skridt eller Stilstand alt efter Hests og Rytters Uddannelsesgrad. Med mindre uddannede Heste øves det fra Trav. Det foregaar lettere paa krum end paa lige Linie, f. Eks. let i det Øjeblik man paa Cirkelvolden (i den ene Ende af Ridehuset) gaar fra den aabne til den med Barriere lukkede Del.

Inden Anspringet kan indvendigt Bagben bringes til forøget Bæring gennem Sidebevægelse, f. Eks. Versade til venstre, naar det drejer sig om Anspring til højre Galop. Hesten skal da bringes til Anspring direkte fra Sidebevægelsen ved indvendig Schenkels forøgede Tryk.

91. **Kontragalop** frembyder kun Vanskeligheder i Vendingerne, hvor den til Gengæld ogsaa stiller Fordringer til saavel Hest som Rytter.

Saafermt Rytteren ikke her sørger for at være rigtigt placeret med sin Vægt til den indvendige Side og Schenkelne korrekt anbragt og virkende, besværliggøres Galoppen, der i Forvejen forlanger forøget Smidighed og Balance af Hesten.

Kontragalop rides som al anden Galop paa eet Hovslag.

I Vendingerne, skal man sørge for ligesom »at ride Forparten godt ud af Volten«.

92. Kontragalop kan indøves paa nedenstaaende Maade:

Man rider i kort Trav fra Ridebanens Kortsiden ind paa Langsiden og gaar nogle Skridt indenfor Hovslaget. Paa et svagt krumt Spor rides igen ud og sættes i Kontragalop lige inden Hovslaget igen naas, Optagning lige inden Kortsiden, hvor der traves. Der fortsættes paa denne Maade, idet der lidt efter lidt rides mindre og mindre indenfor Hovslaget, saaledes at der til sidst springes an paa lige Linie. Naar dette falder let paa begge Volter, fortsætter man igennem Kortsiden i Kontragalop. Med stadig mindre Op-hold mellem Anspringene rides nu skiftevis højre og venstre Galop*).

*) Changement à tempo se Pkt. 283—286.

93. Almindelige Fejl hos Hest og Rytter:

1. Hesten stilles paa 2 Hovslag inden og i Anspringet, hovedsagelig fordi den udvendige, for langt bagud placerede Schenkel anvendes til at faa den til at springe an.
2. Anspringet bliver uroligt, fordi Eftergivenheden i Tøjlen forsømmes i det Øjeblik, Hesten griber efter Galoppen.
3. Hesten springer an i fejl Galop, fordi indvendig Tøjle virker anholdende eller modstaaende og derved forhindrer indvendig Sides Fremsving.
4. Rytteren ser ned paa indvendigt Forben i Anspringet og forarsager derved gal Vægtfordeling. Anspringet besværliggøres da for Hesten, og denne springer derfor ofte an i gal Galop.
5. Rytteren træder ikke stærkt nok ned i indvendig Bøjle og følger derfor ikke blødt og smidigt med i Galoppen. Dette gælder navnlig for Vendingerne.
6. Rytteren sidder med gal Vægtfordeling i Vendingerne, idet han hælder Overkroppen til indvendig Side ved at hule sig med indtrukken indvendig Hofte. Sædet skydes derved udad.
7. Rytteren vender Hesten for et ufølsomt og haardt Tag i indvendig Tøjle. Den bringes derved ud af Balance, skyder udvendig Skulder ud, changerer maaske bagtil og vender i det hele meget uvilligt, hvis den da ikke helt nægter det.
8. Rytteren forsøger at holde Hesten i kort Galop ved konstant Anholdning i Tøjlen med antrukken Lænd og fremadrivende Schenkler, i Stedet for igennem mange halve Parader med mellemliggende friere Ridning i godt Sving gradvis at forøge Samlingen og Evnen til at bære sig selv i den korte Galop. Takten bliver uren og Galoppen oftest paa 2 Hovslag.

§ 11.

Fremridning. Forøgelse af Tempoet. Halv Parade. Parade (Holdt). Tilbage trædning.

1. Almindelige Principper.

94. De i dette Kapitel nævnte Øvelser kræver alle følgende Hjælp:

1. Antrækning af Lænden.
2. Fremaddrivning med begge Schenkler.
3. Eftergivenhed eller Anholdning af Tøjlen.

Det er Tøjleens forskellige Indvirkning, der gør Udslaget med Hensyn til, om Hesten gaar frem, parerer halvt eller helt, eller træder tilbage.

Under enhver af de i denne § omhandlede Øvelser skal Hesten holdes nøjagtigt i Bevægelsesretningen og ligeudrettet paa eet Hovslag. Som Følge deraf skal begge Schenkler og begge Tøjler virke ens; er dette ikke Tilfældet, sker der en Afvigelse fra Ligeudretningen.

95. Ved *Fremridning fra Stedet* og ved *Forøgelse af Tempo* anvendes antrukken Lænd og fremadrivende Schenkler samtidigt med Eftergivenhed i Tøjlen.
96. Den halve Parade og Parade (Holdt) frembyder i Udførelsen større Vanskelighed end Fremridning og Forøgelse af Tempo, idet hele deres flydende Udførelse afhænger af den nøje Overensstemmelse mellem den fremadrivende Hjælp og den anholdende (modstaaende) Tøjle.
- De indledes begge paa samme Maade, nemlig med en Anholdning i Tøjlen, medens den antrukne Lænd og de fremadrivende Schenkler holder Hesten fremme.

2. Halv Parade.

97. Den halve Parade anvendes til at faa Hesten i kortere Gangart eller Tempo, at forbedre dens Samling og Holdning, at genvinde tabtgaet Balance og at gøre den opmærksom for Hjælpen.

Den halve Parade er en af Dressurens Grundpiller, og dens Anvendelse er i mere eller mindre udtalt Form ligesaa hyppig, som den er uundværlig. Rytteren bør derfor have grundig Belæring i Hjælpens rette Anvendelse herunder (Pkt. 114).

98. Udførelse:

1. Anholdning i Tøjlen, som om Hesten skal standses.
2. Antrukken Lænd og fremadbevægende Schenkler holder samtidig Hesten i stadig Bevægelse fremad. Gangarten bliver mindre fremadskridende, men til Gengæld højere under Bibeholdelse af Livligheden i Bevægelsen.

Hyppigt er en modstaaende Tøjle og en Lædeantrækning i Forbindelse med et fastere Slut med Schenklerne tilstrækkeligt til at sætte den halve Parade igennem paa velredne Heste.

3. Parade.

99. Paraden skal bringe Hesten til at standse i korrekt Holdning og fremme til Biddet (jfr. Pkt. 60).

Udførelse:

1. Ved Anholdning i Tøjlen standses Hesten. I Overensstemmelse med Hestens Dressurgrad maa Tøjlehjælpen have Karakter af en livligt gentaget »Holden an — Given efter«. Ikke langt, haardt Træk.
 2. Med antrukken Lænd og fremadbevægende Schenkler holdes Bagparten fremme.
 3. Tøjlen gives let efter, saasnart Hesten staar stille og viser Tegn til at række Halsen frem.
100. Naar der pareres med mindre uddannede Heste og Ryttere, bør der særlig fra Galop, gaas igennem de mellemliggende Gangarter. Derved skaanes Hestens Ben, og Rytteren forledes ikke til at tage haardt i Tøjlerne. Jo hurtigere Gangarten er, og jo raskere Paraden skal sættes igennem, des mere velreden maa Hesten være og des følsommere Rytteren, thi ellers tages Paraden paa Forparten og fremkalder Benskader.

Paraden bør fra stærkere Gangarter i Reglen forberedes gennem halve Parader.

4. Tilbagetrædning.

(Jfr. Pkt. 214).

101. Den korrekte Udførelse kræver, at Hesten er fremme til Biddet, eftergivende og lydig for Hjælpen.
102. Tilbagetrædningen indledes med, at Lænd og Schenkler virker forøget fremadbevægende. Tøjlerne virker imidlertid tilbage, saaledes at Hesten i Stedet for at gaa frem træder tilbage. Schenklerne, eventuelt i Forbindelse med en Anholdning i samsidig Tøjle, forhindrer Bagbenene i at træde til Siden.
103. *Igennem den sammensatte Hjælp skal Hesten bringes til at træde tilbage, og ikke ved ensidig Brug af Tøjlen.* Rytteren maa være i Stand til gennem Eftergivenhed og Anholdning for hvert Skridt at bestemme, hvor mange Skridt Hesten skal træde tilbage, og til at faa dette til at ske roligt og med regelmæssig Benflytning. Iler Hesten, eller sætter den sig imod, rides den frem, indtil den er til Biddet, og der forsøges igen.
105. Hoved- og Halsstilling maa ikke være for høj, idet dette medfører en Sænkning af Ryggen og hermed besværliggør Bagbenenes Loftning. Det kan være hensigtsmæssigt i Begyndelsen at føre Overkroppen noget fremad, uden at Sædet løftes fra Sadlen. I Begyndelsen maa Tilbagetrædning kun øves faa Skridt ad Gangen. Fremridning direkte fra Tilbagetrædningen uden Standsning øger Øvelsens Virkning.
105. Vægrer Hesten sig haardnakket ved at træde tilbage, idet den sætter Bagbenene imod, kan Fejlen ofte rettes ved at udføre de første Skridt af Tilbagetrædningen i Forbindelse med en Forparts vending, saaledes at Tøjlehjælpen til Tilbagetrædningen gives i det Øjeblik, samsidigt Bagben er løftet.
106. **Almindelige Fejl** (ved Udførelse af halv Parade, Parade og Tilbagetrædning).
1. Der trækkes i den halve Parade saa meget tilbage i Tøjlen, at Halsen skydes sammen med falsk Bojning i de

øverste Halshvirvler, og eventuelt ogsaa saa Næsen kommer bag den lodrette Linie.

Hestens Hals skal under den halve Parade stadig være lang og bevare sin fremadsøgende Tendens. — Dette maa reguleres ved, at det rette Forhold mellem den anholdende Tøjle, den antrukne Lænd og den fremaddrivende Schenkel er til Stede.

2. Naar Hesten gaar haardt mod Biddet, anvendes i den halve Parade fejlagtigt en haard modstaaende Tøjle med det Resultat, at den lægger sig endnu stærkere paa og bliver endnu mere død i Munden. Tøjlehjælpen skal som angivet bestaa af gentagne smaa Anholdninger efterfulgt af Eftergivenhed.
 3. Rytteren glemmer Eftergivenheden i Tøjlen, naar der efter de halve Parader skal rides energisk og livligt frem.
 4. Rytteren glemmer i Paraden at bibeholde det lodrette Sæde (Pkt. 27):
 - a. Overkroppen lægges bagud, saaledes at Bagbenenes og Ryggens rigtige Virksomhed hæmmes.
 - b. Overkroppen hældes forover, saaledes at Hesten i Paraden staar haardt paa Biddet og med Bagbenene bagud.
 5. Hesten staar uroligt efter Parade og træder tilbage, fordi Tøjlen ikke straks gives passende efter, naar der er paret.
107. Bevægelsen fremad udføres paa Kommando:
Fremad ... March!
 Forøgelse af Tempo udføres paa Kommando:
Friere!
 Formindskelse af Tempo udføres paa Kommando:
Kortere!
 Parade udføres paa Kommando:
Parer! eller Holdt!
 Halv Parade udføres paa Kommando:
Halv Parade!
 Tilbagetrædning udføres paa Kommando:
Baglæns ... March!

§ 12.

Ligeudretning.

108. Hesten skal i Almindelighed gaa paa eet Hovslag med sin Længdeakse sammenfaldende med det Hovslag, hvorpaa den rides, hvad enten dette er lige eller krumt. Den siges da at være ligeudrettet.

De fleste Heste har en Tilbøjelighed til at unddrage sig at gaa ligeudrettet.

Paa faa Undtagelser nær er det højre Bagben, som Hesten har svært ved at sætte lige fremad og ind under sig.

Den unddrager sig dette Bagbens Bøjning ved mere eller mindre at sætte det ud til højre. Den skyder samtidigt sin venstre Skulder ud, buer sin Hals udad til venstre, lægger sig fastere mod venstre Tøjle og søger ikke frem til den højre.

Den har saaledes en haard og en blød Side.

Rytteren behersker ikke en saaledes skævt stillet Bagpart, og Arbejdet maa derfor sættes ind paa at faa den ligeudrettet. Rytteren skal herunder drive Hesten frem til den højre Tøjle og ikke ved udelukkende at arbejde med den »haarde« venstre Tøjle fremkalde endnu mere Stivhed og Modstand, ja maaske Uartighed.

Eksempler paa Udførelsen.

109. Under Forudsætning af, at Hesten har Skævheden til den sædvanlige Side, kan Rytteren, under energisk Fremadriding paa lige Linie eller en højre Cirkelvolte, med højre Tøjle føre Hestens Forpart saa meget til højre, at den bliver rettet ind paa Bagpartens Hovslag. Hesten drives da fortrinsvis med højre Schenkel frem til den let anstillede højre Tøjle. Udvendig Schenkel virker ved Gjorden, understøttet af udvendig regulerende Tøjle.
110. Arbejdet kan ogsaa foregaa i Trav i livligt Tempo paa en venstre Cirkelvolte. Den indvendige venstre Schenkel driver energisk Hesten frem; den udvendige, højre Tøjle bliver i stadig følsom Forbindelse med Hestens Mund, medens den venstre, efter nogle lette Anholdninger for at fremkalde en lille Eftergivenhed i den haarde Støtte paa Tøjlen og stive Stilling til venstre, bestræber sig for at være ganske let med

stadig Tilbøjelighed til at give efter, selv paa Bekostning af Stillingen til venstre, ja endog tillader en forbigaaende Stilling til højre. Højre Schenkel virker fremadbevægende og regulerende. Efterhaanden søger Hesten frem til den højre Tøjle, og først naar den er fremme hertil, kan Rytteren beherske ogsaa det højre undvigende Bagben og dermed Bagparten. Denne Metode kan ogsaa med Fordel anvendes paa lige Linie.

111. Almindelige Fejl.

1. Man er under Arbejdet paa Cirkelvolten tilbøjelig til at sideboje Halsen for meget (forboje den) og faa Hesten til at gaa paa 2 Hovslag ved at lade Bagparten undvige udad. Dette er forkert; den skal kun stilles og herunder holdes godt fremme paa 1 Hovslag.
2. Den indvendige (venstre) Tøjle (Pkt. 110) bruges for haardt. Det er forkert, idet det kun fremkalder yderligere Modstand. Der skal bruges smaa, følsomme Anholdninger og straks gives efter, naar disse virker.

§ 13.

Samling.

(Jfr. Pkt. 97, 98, 106, 213—215 og Tillæg Pkt. 55—56).

112. Blandt andet paa Grund af Halsens og Hovedets stærke Belastning af Forparten ligger Tyngdepunktet i Hesten nærmest denne. Forbenene er derfor mere bærende, Bagbenene mere afskydende. For at opnaa en hensigtsmæssig Beherskelse af Hesten maa dette Forhold forrykkes saaledes, at Bagparten bliver mere bærende, end hidtil. Arbejdet paa dette kaldes at samle Hesten.
113. Samling er et relativt Begreb. Den unge Hest samles saaledes kun i en mindre Grad. Jo mindre gennemgymnasticeret en Hest er, des kortere skal Samlingsejeblikket være.
114. *Samlingen opnaas i Hovedsagen under Bevægelse fremad.* Som betydende samlende Lektioner skal nævnes Ridning af Sidebevægelser og herunder navnlig i Begyndelsen Versade, Indøvelse af halve Parader og Overgange fra friere til kortere Gangarter.

Enhver rigtig udført halv Parade giver en kortvarig stærkere Samling. At tage en halv Parade vil jo nemlig sige at søge at drive Bagparten med bøjede og eftergivende Led ind under Hesten. Den modstaaende Tøjle bevirker samtidig en relativ Rejsning af Hestens Hals. Denne Rejsning af den aflastede Forpart kommer saa at sige af sig selv igennem Bagpartens Sænkning.

115. *Man kan ikke ride samlende Lektioner, for Hesten forud er løst ud, eftergivende og gaar nøjagtigt paa eet Hovslag, ligeudrettet.* Ethvert Forsøg paa at opnaa Samling, før dette er sket, er ikke alene formaalsløst, det er direkte skadeligt, idet det kun bidrager til at skabe Modstand hos Hesten og faar den til at stille sig skævt m. m. Det kan saaledes give sig Udslag i krampagtige, spændte Bevægelser, og disse har intet som helst med Samling at gøre.

Hesten maa gennemgaa hele Dressurskalaen for at naa en højere Grad af Samling; der kan ikke skydes nogen Genvej. Bagparten maa forberedes til at optage den forøgede Vægt ved en gennem lange Tider planmæssig Gymnastisering og Styrkelse. Samlingen giver sig til Kende paa Bevægelserne ved, at de bliver højere og Svinget stærkere, foruden at Regelmæssighed, Taktfasthed og Livlighed er meget udpræget. Alt Samlingsarbejde skal være forbigaaende og umiddelbart efterfølges af livlig, energisk Ridning i et frisk Tempo, eventuelt ogsaa i friere Holdning.

§ 14.

Stilling og Bøjning.

1. Stilling.

116. Hesten siges at være stillet, naar den med Hovedet lodret eller omtrent lodret og med Ørerne lige højt har en lille Bøjning til Siden, i Hovedsagen mellem de øverste Hals-hvirvler, saaledes at Rytteren kan se det indvendige Næsebor og Øje. Halskammen skal herved falde over til indvendig Side. En stillet Hest er saaledes, naar den gaar paa lige Linie, ligeudrettet med Undtagelse af den svage Bøjning i øverste Del af Halsen.

Kun med en Hest, hvis Dressur er saa fremskreden, at den gaar ligeudrettet og lige meget til begge Tøjler, kan man opnaa en korrekt Stilling.

Stilling øves for at fremkalde Eftergivenhed og Smidighed samt Villighed til at rette sig efter Tøjlets Tryk. Den rigtige Stilling baner Vej for Rytteren til virkningsfuld Indvirkning paa det indvendige Bagben.

117. Denne for Hestens Gennemarbejdning vigtige Lektion gives i Hovedsagen under Bevægelse, sjældent paa Stedet. Kun under Bevægelse er man i Stand til at følge Hoveddressurreglen, at arbejde med hele Hesten og ikke med en Del af den (f. Eks. Halsen). Arbejdet udføres bedst i Trav. Man har i denne Gangart lettere ved at indvirke korrekt paa indvendigt Bagben, og Hesten har sværere ved at undvige ved at flytte Bagparten til Siden, idet den i saa Fald blot drives yderligere frem. Friskhed og Regelmæssighed i Traven er Maalestok for, om Arbejdet er rigtigt.

118. Hjælpen til Stilling er:

1. En halv Parade.
2. Vægten forlægges noget indefter.
3. Schenklerne virker fremadtrivende.

Indvendig Tøjle stiller Hesten indad ved en lille Anholdning.

Udvendig Tøjle gives straks lidt efter og virker derefter regulerende paa Stillingen.

119. Kommando:

Stil Hesten til venstre (højre)!

Som Afslutning:

Stil Hesten lige!

2. Bøjning.

120. Som Forberedelse til Vending under Bevægelse og Sidebevægelser, som indledende, samlende Lektion, samt for at udjævne mindre Skævheder, kan Hesten ogsaa i Forbindelse med Stilling bøjes i Kroppens Side. Den siges da at være bøjet (Fig. 13).

Hjælpen til Bøjning er:

1. En halv Parade.
2. Tyngdepunktet forlægges noget indefter, indvendig Hofte og Sædeben trykkes fremad og indad, indvendig Knæ og Hæl sænkes.
3. Indvendig Schenkel ved Sadelgjorden driver indvendigt Bagben frem og bringer i Forbindelse med Vægtfordelingen indad og en svag Anholdning i indvendig Tøjle Hesten til Eftergivenhed i Siden. Udvendig Schenkel

Hesten er bøjet til venstre.
Fig. 13.

umiddelbart bag Gjorden og udvendig Tøjle (som har indledt med at give efter) hindrer Bagparten og udvendig Skulder i at falde ud. De virker under dette regulerende paa Bøjningen om indvendig Schenkel, saaledes at Halsen staar lige paa Skuldrene og ikke faar stærkere Bøjning end Kroppen.

121. Almindelige Fejl.

1. Rytteren glemmer, at den rigtige Vægthjælp er meget vigtig ved denne Øvelse, jfr. Pkt. 57.
2. Den indvendige Tøjle gives ikke efter, saasnart Bøjningen er opnaaet. Bevægelsen bliver uregelmæssig og haard.
3. Rytteren sidebøjer Halsen for stærkt (Forbøjning). Halsen staar da ofte ikke lige paa Skuldrene. Hele Fremad-driften »forsvinder« ud igennem en udskudt Skulder.

122. Kommando:

Bøj Hesten til venstre (højre)!

Som Afslutning:

Stil Hesten lige!

§ 15.

Vendinger.**1. Vendinger paa Stedet.**

- 123.** Vending paa Stedet er enten Forparts- eller Bagparts-vending. Forparts-vending udføres altid fra Stilstand (efter Parade), Bagparts-vending kan udføres enten efter Parade eller med bibeholdt Gangart.

a. Forparts-vending.

- 124.** Forparts-vendingens Formaal er først og fremmest at lære Rytter og Hest den *samsidige Hjælps Virkning*. Den har som Omdrejningspunkt den indvendige Forhov. Hjælpen til Forparts-vending er:
Hesten stilles til Vendingssiden, og Rytteren placerer sin Vægt i Overensstemmelse hermed. Indvendig Schenkels Tryk ved Gjorden bevirker, at Bagparten føres til Siden. Det indvendige Bagben skal derved træde hen foran det udvendige. Ethvert Trin opfanges af den udvendige Schenkel, som virker regulerende, saaledes at der mellem hvert Trin af Bagbenene opstaar en »Pavse«. Indvendig Tøjle understøtter kun, hvis det er nødvendigt, indvendig Schenkels Tryk. Udvendig Tøjle virker regulerende paa Stillingen, begge Tøjler hindrer Hesten i at træde frem. Under og efter Vendingen sørger begge Schenkler og Lænden for, at Hesten

er til Biddet og ikke træder tilbage. Efter Vendingen stilles Hesten lige.

Vendingen udføres saa meget som muligt for Vægt- og Schenkelhjælp, saa lidt som muligt for Tøjlen.

Kun paa den endnu ikke tilredne Hest, som ikke kender den sideførende Schenkel, eller paa den uartige eller forredne Hest, som modsætter sig Indvirkning, kan den indvendige Tøjle gennem en mere eller mindre stærk Sidebøjning af Halsen gribe ind. Pisken bør herunder støtte den sideførende Schenkel.

- 125.** Til Gennemarbejdning af Hesten er Forparts-vendingen mindre værdifuld, fordi den aflaster Bagparten og bringer Hesten paa Forparten.

126. Almindelige Fejl.

1. Den udvendige, regulerende Schenkel fanger ikke Hesten Skridt for Skridt.
2. Der vendes for indvendig Tøjle i Stedet for for indvendig Schenkel og Vægthjælp.
3. Hesten forbøjer sig da ofte i Halsen og træder til Siden.
4. Overkroppen lægges forover, saaledes at Lænden ikke paa rette Maade understøtter Schenklene i at holde Hesten fremme.
5. Vendingen foretages helt ude ved Barrieren; Hesten kan da ikke undgaa at træde tilbage.

127. Kommando:

Forparts-vending højre (venstre) om (omkring)!

Efter at Vendingen er udført, stilles Hesten atter lige.

b. Bagparts-vending.

- 128.** Bagparts-vendingen udføres om indvendig Baghov.

1) Efter Parade.

- 129.** Vendingen sker paa følgende Maade:

Hesten stilles til Vendingssiden, og Rytteren placerer sin Vægt i Overensstemmelse hermed. Hesten holdes godt fremme. Den indvendige Tøjle indleder Vendingen og fører Forparten rundt Skridt for Skridt.

Indvendig Schenkel ved Gjorden forhindrer indvendigt Bagben i at træde tilbage. Udvendig Tøjle og Schenkel vir-

ker regulerende og forhindrer Skulder og Bagpart i at falde ud til Siden. Begge Schenkler og den antrukne Lænd forhindrer en Tilbagetrædning.

Det vanskelige Punkt i Vendingen kommer, naar 2 à 3 Skridt er taget, idet Hesten da føler Trang til at træde tilbage med det indvendige Bagben paa Grund af dette Bens ubekvent drejede Stilling. Man bør derfor i Begyndelsen nøjes med disse tre første Trin og derefter udføre Vendingen tilbage.

130. Kommando:

Bagpartsvending højre (venstre) om (omkring)!
Efter at Vendingen er udført, stilles Hesten atter lige.

2) Med bibeholdt Gangart.

131. Vendingen udføres i den Gangart, der rides i, med Bibeholdelse af regelmæssig Benflytning.

Den indledes med en halv Parade, og Hesten stilles til Vendingssiden. I den halve Parade holdes den kraftigt fremme for antrukken Lænd og energisk fremadgående Schenkler, den udvendige Tøjle virker i Retning af indvendigt Bagben. Naar Fremadbevægelsen er omtrent ophørt, vendes Hesten roligt. For at der ikke skal indtræde Stilstand som under en Parade, maa Afbrydelsen af Fremadbevægelsen uopholdeligt efterfølges af Vendingen. Hjælpen, der skal anvendes, er angivet under Bagpartsvendinger paa Stedet.

132. Særlig naar Vendingen foretages i *Trav* eller *Galop*, er en meget energisk fremadgående Hjælp nødvendig, og under Indøvelsen vil flere paa hinanden følgende halve Parader ofte være nødvendige, inden Vendingen paabegyndes.

Hesten maa næsten piaffere eller galoppere paa Stedet inden Vendingen, og følgelig kan en saadan kun udføres af Heste i høj Dressur med en dygtig Rytter.

Det almindelige vil derfor ogsaa være, at der tages op i Skridt og vendes i denne Gangart.

133. Naar Hesten skal lære Bagpartsvending under Bevægelse, kan denne øves først som en *Traversadevolte*. Der vendes skraat igennem i Traversade og fra denne, med bibeholdt Sidebevægelse, udføres en lille Volte, der efterhaanden gøres mindre og mindre.

134. I Ridehus kan *Bagpartsvending i Galop* med Fordel ogsaa øves paa følgende Maade: Hesten sættes i Kontragalop. Paa Langsiden rides ca. 3 à 4 m inden for Hovslaget, alt efter Dressurgraden. Lige inden Kortsiden naas, altsaa i Hjørnet, foretages en Vending ind mod Barrieren. Da Vendingen er støttet af denne fra to Sider, lettes Tøjlehjælpen meget. Der skal i Begyndelsen rides saa langt inden for Hovslaget, at Hesten ikke standser i Galoppen under Vendingen.

Gradvis kan Afstanden formindskes, saaledes at den bliver passende til en korrekt udført Bagpartsvending.

135. Almindelige Fejl.

1. Rytterens Vægt er ikke rigtigt placeret, og Hesten ikke rigtigt stillet. Harmonien i Bevægelsen er da ikke til Stede, idet der ingen Overensstemmelse er mellem Rytterens og Hestens Tyngdepunkter.
2. Hesten holdes ikke tilstrækkeligt fremme, og den udvendige Hjælp svigter, saaledes at der sker en Undvigning til Siden eller Tilbagetrædning.

136. Kommando:

Bagpartsvending højre (venstre) om (omkring)!

Efter at Vendingen er udført, stilles Hesten atter lige, og der rides atter fremad i den ny Retning.

2. Vendinger under Bevægelse.

(Fig. 34.)

137. Ved Vending under Bevægelse forstaas enhver Retningsforandring, f. Eks. højre om, Cirkelvolte, Volte, Slangegang, Gennemridning af et Hjørne o. s. v.

Saadanne Vendinger kan kun udføres rigtigt, naar Rytteren er i Stand til at faa Hestens Længdeakse til nøjagtigt at følge Vendingernes Bue; thi ellers træder Baghovene ikke, som de skal, i Forhovenes Hovslag.

Den snævraste Vending, en Hest paa denne Maade og med regelmæssig Benflytning kan tage paa eet Hovslag, svarer til en Volte med Diameter paa omtrent 5 m.

I Vendingerne forlanges forøget Bæring af det indvendige Bagben; kun naar dette sker, kan Hesten bevare Ligevægten under Rytteren.

138. En Vending indledes og rides saaledes:

Der tages en halv Parade, hvorunder hovedsagelig den indvendige Tøjle staar imod. Hesten stilles, og Rytterens Vægt bringes i Overensstemmelse hermed. Dybt indvendigt Knæ og Hæl, indvendig Hofte og udvendig Skulder frem. Rigtig Vægtforlæggelse danner Grundlaget for enhver korrekt, harmonisk Vending.

Hesten holdes godt fremme for begge Schenkler, saaledes at Tempoet bevares i Vendingen.

Den indvendige Tøjle leder Hesten ind i Vendingen, den udvendige Tøjle regulerer Bøjningen i Halsen.

Udvendig Schenkel umiddelbart bag Gjorden er regulerende og forhindrer bl. a. Bagparten i at falde ud.

Indvendig fremadbevægende Schenkel ved Gjorden tvinger indvendigt Bagben til forøget Bæring.

139. *Det maa erindres her, som ved al Tøjleføring, at højre Haand intet har at gøre paa venstre Side af Manken, venstre intet paa højre Side.*

140. Da næsten alle Heste har vanskeligt ved at bringe højre Bagben til Bæring, er Vendingen til højre især Hesten imod. Rytteren maa derfor særlig have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold gennem energisk Brug af højre Schenkel ved Gjorden.

Da næsten alle Heste er mindre eftergivende i venstre Side af Halsen, skal Opmærksomheden ved Vending tilvenstre særlig henvendes paa en korrekt Stilling, inden Vendingen indledes, og paa, at højre Bagben ikke træder udad til Siden, men tvinges til Fremtræden i Retning midt imellem Forbenene.

Efter fuldført Vending stilles Hesten atter lige.

141. Ved Gennemridning af et Hjørne tages den halve Parade ca. 3 m før dette, og en korrekt Gennemridning skal altid forlanges.

I Ridehuset vil Heste, for at undgaa Samling, igennem Hjørnet søge at flade Vendingen af ved at vende for tidligt. Paa Ridebane, hvor den støttende Barriere mangler, vil Hesten derimod søge at undvige ved at trænge udad.

142. Ridning paa en Cirkelvolte tvinger Hesten til fortsat for-

øget Bæring af det indvendige Bagben og er derfor en god Forberedelse til Vendinger, Galop og Sidebevægelser.

Cirkelvollen skal tænkes redet som en fortsat Vending, hvor Hestens Længdeakse hele Tiden skal følge Cirkelns Krumning. I Trav skal udvendigt Bagben sættes i udvendigt Forbens Hovslag.

(Angaaende Kommandoer se § 3).

143. Almindelige Fejl.

1. Indvendig Tøjle bruges for stærkt.

Det fører ofte til Forbøjning i Halsen og deraf følgende Udskydning af udvendig Skulder og Undvigning udad af Bagparten. Indvendig Tøjle skal lede Hesten ind i Vendingen, men ikke vælte den ind i den.

2. Hænderne holdes ikke paa Plads paa hver sin Side af Manken, der forsøges f. Eks. en »Trængning« med udvendig Tøjle — en Manøvre, som ofte har den modsatte Virkning af den tilsigtede.

3. Rytteren glemmer, at Vægtforlæggelse indad er absolut nødvendig for at bringe Overensstemmelse mellem Rytterens og Hestens Tyngdepunkter.

4. Rytteren glemmer, efter at Vendingen er indledet, at give efter i den indvendige Tøjle.

§ 16.

Ridning paa to Hovslag (Sidebevægelser).

1. Almindelige Principper.

144. Medens Hesten ved Ridning paa eet Hovslag gaar med saavel Baghovene som Forhovene paa dette, føres under Sidebevægelser Forpart eller Bagpart saa meget til Siden, at Hesten nu bevæger sig paa to parallelle Hovslag.

Som almindelig Regel kan angives, at For- eller Bagpart ikke maa føres mere til Siden end et lille Skridt, hvilket nogenlunde svarer til, at indvendigt (udvendigt) Bagben træder i udvendigt (indvendigt) Forbens Hovslag.

Den første Indovelse bør ske i Skridt for at lære Hesten Benflytningen og den unge Rytter Hjælpen; men det virkeligt dressurmæssige Udbytte naas i den korte Trav.

145. Ridning paa to Hovslag kan deles i Schenkelvigning, Versade og Traversade (Renversade).

2. Schenkelvigning.

146. **Formaalet** med Schenkelvigning er dels at gøre Hesten lydig for den samsidige Hjælp, frigøre den for Spænding og herigennem give den en Forberedelse til Versaden, dels at lære Rytteren den samsidige Hjælps Brug og Virkning. Formaalet er altsaa ikke at samle Hesten (jfr. Pkt. 124 og 125).

Under Schenkelvigning bevæger Hesten sig til den modsatte Side af den, hvortil den er stillet, for den indvendige Schenkels Tryk, uden Bøjning i Siden af Kroppen.

147. Udførelse.

Der indledes med en halv Parade, og Hesten stilles. Vægtfordeling til indvendig Side med forøget Tryk paa indvendigt Sædeben, Overkroppen følger dog godt med i Bevægelsesretningen. Hesten holdes bestemt fremme for begge Schenkler, der ligger lige bag Gjorden.

Indvendig Schenkel, om fornødent understøttet af samsidig Tøjle, er sideførende og bringer Hesten til at træde over.

Udvendig Tøjle leder Hesten ind i Bevægelsen. Udvendig Schenkel virker fremadbevægende og forhindrer i Forbindelse med udvendig Tøjle Hesten i at træde for stærkt over, i at forbyde sig eller i at unddrage sig indvendig Schenkels Tryk.

Hesten skal træde over for Schenklen, og Tøjlen skal bidrage saa lidt som muligt dertil.

Schenkelvigning sluttes ved, at Forparten rettes ind paa Bagparten.

148. Schenkelvigning kan øves langs Hovslaget eller paa Cirkelvolte for baade den mod og den fra Midten af Volten vendende Schenkel; Undtagelsen er dog den fra Midten vendende Schenkel; Arbejdet for den anden har større Værdi. Ønsker Rytteren at Hesten skal vige for den mod Midten vendende Schenkel, føres Forparten efter en halv Parade et Skridt inden for Hovslaget.

149. Schenkelvigning (Fig. 14 (a—b)) kan ogsaa indøves ved, at Rytteren faar Hesten til at vige fra Langsiden ind i Volten; i Begyndelsen kun nogle Skridt. Den udvendige Tøjle skal virke tydeligt ledende, hvorfor udvendig Haand i Begyndelsen bør føres noget udad i Bevægelsesretningen. Den sideførende Schenkel understøttes eventuelt af Pisken lige bag Gjorden.

Efter endt Schenkelvigning rides lige ud til Kortsiden, eventuelt i noget livligere Tempo.

Er Hestens Dressurstandpunkt til det, kan man i Stedet for at ride lige ud til Kortsiden sætte den i ny Schenkelvigning tilbage til Hovslaget, efter at den er redet nogle Skridt ligefrem (Fig. 14 (a—c)).

150. Kommando for Schenkelvigning:

Schenkelvigning for højre (venstre)
Schenkel!

Som Afslutning kommanderes:
Lige...ud!

Forud for Kommandoen kan om fornødent gives et Avertissement om, hvor og hvorledes den ønskes udført, f. Eks.: »Fra næste Langside vend skraat igennem. Schenkelvigning for højre (venstre) Schenkel!«

3. Versade og Traversade (Renversade).

151. **Formaalet** med disse Sidebevægelser er at gymnasticere Bagparten og derigennem forbedre Hestens dressurmæssige Ligevægt og Samling, saaledes at Svinget i Forparten lettes igennem Bagpartens stærkere Bæring, at gøre Hestens Sidebøjning i Kroppen mere fuldkommen og at forøge Opmærksomheden og Eftergivenheden for Hjælpen.

Fig. 14.
Schenkelvigning for
venstre Schenkel fra
Langsiden ind i Volten.
jfr. Pkt. 149.

152. Forudsætningen for, at man kan begynde at ride de i dette Afsnit omtalte Sidebevægelser, er:

1. At Hesten gaar nogenlunde ligeudrettet paa eet Hovslag.
2. At den er eftergivende, fremme til Biddet og i en vis Grad af Samling.
3. At den er fuldstændig lydig for den samsidige Hjælp og udfører en Schenkelvigning med Sikkerhed.

153. Det er meget vigtigt, at Halsen er rigtigt placeret lige paa Skuldrene.

154. Tempoet, hvori der rides, skal hverken være for langsomt eller for hurtigt; men den korte Trav skal være taktfast og med godt Sving.

Det gælder om at finde det rette Forhold imellem Hestens Bæring og Afskub.

Bevægelserne maa ikke blive vage og udflydende, og en udpræget Fremad drift skal altid være til Stede i Hesten.

155. Hvis en Hests Afskub er utilstrækkeligt, saaledes at den ikke søger energisk frem til Biddet, er det ikke Sidebevægelser, den trænger til, men derimod livlig Ridning paa eet Hovslag, eventuelt i Forbindelse med Stilling for at anviser den Vejen nedad med Hals og Hoved.

156. De i dette Afsnit omtalte Sidebevægelser maa ikke øves under samlet Ridning med Mandskabet under eet.

Ridelæreren kan derimod befale den enkelte Rytter til, naar han kommer til et bestemt Punkt f. Eks. det første Hjørne paa Langsiden, at vende skraat igennem i en Sidebevægelse, og denne ophører derefter af sig selv ved næste Langside, eventuelt paa Midterlinien, paa Ridelærerens Kommando.

a. Versade.

157. Versade er en Sidebevægelse, i hvilken Hesten *bøjet* (jfr. Pkt. 120), i *Samling* og *god Holdning* bevæger sig til *modsat Side* af den, hvortil den er bøjet.

Langs Hovslaget og paa Cirkelvolte er Bøjningen *altid* til *indvendig Side*.

Det er hovedsagelig det indvendige Bagben, som animeres til at træde langt frem, og som da paa Grund af He-

stens Skraastilling til Bevægelsesretningen og Sidebøjning bøjes og optager en forøget Del af Vægten.

158. **Udførelse** (Versade ad en Langside).

1. Hesten bringes gennem en halv Parade i fornøden Samling og Selvbalance.

Fig. 15. Versade.

2. Den stilles indad, og Forparten føres et lille Skridt inden for Hovslaget ved en veltellende Vending, uden at Bøjningen i Halsen forstærkes.
3. En ny halv Parade hovedsagelig for den udvendige Tøjle forhindrer Hesten i at fortsætte indad i Volten, den bøjes i Siden, og udvendig Tøjle *leder* den ind i Sidebevægelsen langs Hovslaget. Begge Schenkler holder den godt fremme. Rytteren følger godt med i Bevægelsesretningen, og den Omstændighed, at en rigtig gaaende Hest i Versade vil have Tilbøjelighed til at »sætte« sin Rytter indad, maa ikke faa ham til at hænge bagud for Bevægelsen, men medføre forøget Tryk med indvendigt Sædeben.
4. Indvendig Schenkel er under Bevægelsen til Siden ganske vist *sideførende* tæt bag Gjorden, men dens Opgave er

frem for alt at animere indvendigt Bagben til at træde fornødent frem.

Indvendig Tøjle sorger for Bibeholdelsen af Stillingen.

Udvendig Schenkel understøttet af udvendig Tøjle virker regulerende paa Overtrædningen og Halsens Bøjning.

Det er af ganske særlig Vigtighed, at udvendig Schenkel driver udvendigt Bagben frem, thi herved tvinges indvendigt Bagben til endnu stærkere Bæring.

5 à 6 m fra Kortsiden føres Forparten atter ud, Hesten rettes lige ud og rides paa Kortsiden paa eet Hovslag i livligt Tempo og i god Samling.

Versaden indoves lettest fra Schenkelvigning. Ved den udvendige Schenkels stadigt kraftigere Indvirkning udformes efterhaanden Versaden.

159. Versade øves:

1. Paa Langsides Hovslag og paa Cirkelvolte.
Kommando:

Versade!

2. En ganske særlig god Øvelse er Overgangen direkte fra Versade til Volte paa eet Hovslag.
Kommando:

Volte paa eet Hovslag... March!

3. Fra Langsiden ad Diagonalen.
Kommando:

Fra næste Langside vend skraat igennem! Versade!

4. Naar Versaden skal sluttes, kommanderes:
Lige... ud!

160. Almindelige Fejl.

1. Hesten bøjes for stærkt i Halsen; denne holdes ikke lige paa Skuldrene, hvorved udvendig Skulder skydes ud. Herved unddrager Hesten sig Samling og rigtig Bøjning i Siden.
Fejlen rettes ved kraftigere Fremaddriven med indvendig Schenkel og udvendig Tøjles Regulering af Bøjningen.
2. Hesten stilles for meget paa tværs, hvorved Fremaddriften gaar tabt.

3. Rytteren bøjer sig i indvendig Side og trækker indvendig Hofte ind, hvorved Sædet forskydes udad, og Vægtfordelingen forstyrres.
4. Rytteren lader indvendig Tøjle virke i Retning af udvendig Hofte, hvorved indvendig Bagbens Fremføring besværliggøres, og Hestens udvendige Skulder falder ud.
5. Rytteren bruger indvendig Schenkel for langt tilbage; den virker da kun sideførende og ikke fremadrivende (jfr. ovenstaaende Fejl 2).

b. Traversade.

161. I Traversade er Hesten bøjet til den samme Side, til hvilken den træder over.

Fig. 16. Traversade.

Fig. 17. Traversade.

Forparten gaar paa Hovslaget og Bagparten saa meget indenfor, at udvendigt Bagben og indvendigt Forben bevæger sig omtrent paa samme Hovslag.

Hensigten med Traversaden er yderligere at udvikle den i Versaden opnaaede Bøjelighed af Bagpartens Led, Samlingen og Bøjningen i Hals og Krop.

162. I Traversaden bliver ikke alene det indvendige Bagben yderligere bøjet, men det udvendige Bagben bliver mere end i Versaden drevet ind under Hesten til Bæring.

Som Følge af denne stærkere Bøjning af hele Bagparten bliver Forparten yderligere aflastet.

163. Traversadens gymnastiske Værdi ligger dog særligt i, at det indvendige Bagben, af den indvendige Schenkel drevet til at gribe frem, stadig modtager Hestens Kropbelastning, naar denne for den udvendige Schenkels Tryk ved Bevægelsen skydes hen over det og bøjer det.

Den udvendige Schenkels Brug er af særlig Vigtighed ved Versaden; ved Traversaden er det den indvendige Schenkel, man skal have Opmærksomheden henledt paa, alt selvfølgelig under Forudsætning af ubetinget Lydighed for den sideførende Schenkel.

Traversaden indøves bedst paa Diagonallinien.

Hestens Længdeakse skal være parallel med Langsiden.

164. Udførelse.

1. Efter at have passeret det andet Hjørne paa Kortsiden tages en halv Parade, og Hesten stilles noget mere.
2. Indvendig Tøjle leder Hesten ind i Bevægelsen. (Det være sig ad Diagonalen eller langs Hovslaget).

Udvendig Schenkel bag Gjorden fører Bagparten inden for Forpartens Hovslag.

Indvendig Schenkel driver indvendigt Bagben til energisk Fremtræden og sørger i Forbindelse med indvendig Tøjle for Bøjningen.

Udvendig Tøjle regulerer Bøjningen og understøtter udvendig Schenkels Indvirkning.

Rytterens Vægt forlægges noget indad, og han følger godt med i Bevægelsesretningen.

165. Det er en fortrinlig Øvelse at gaa direkte fra Versaden ind i Traversaden.

Forparten føres, efter en halv Parade, med Bibeholdelse af Stilling og Bøjning i Siden for den udvendige ledende Tøjle, ind paa Bagpartens Hovslag. Bagparten føres derefter ind for udvendig Schenkel eventuelt understøttet af udvendig modstaaende Tøjle.

166. Kommando:

Fra næste Langside vend skraat igennem! Traversade!

Rytteren følger da Diagonallinien.

Ønskes Traversaden ikke længere end til Midterlinien, tilføjes:

Paa Midten Ligeudridning til næste Kortside!

Rides Traversaden undtagelsesvis langs Hovslaget, er Kommandoen:

Traversade!

Naar Ligeudridning atter ønskes, kommanderes:

Lige...ud!

167. Almindelige Fejl.

1. Hesten stilles for meget paa tværs og bøjes for lidt i Siden; Halsen holdes ikke lige paa Skuldrene. Herved mistes saavel Fremadgiften som det samlende Moment i Øvelsen. Ved kraftigere Brug af indvendig Schenkel og ved regulerende udvendig Tøjle rettes disse Fejl.
2. Hesten vil ikke følge Trykket af udvendig Schenkel; den maa da understøttes af udvendig Tøjle. Ved stærkere Modstand gaar man, ved at stille Hesten om, over til nogle Skridts *Schenkelvigning*, hvorefter der paany rides Traversade. Herved undgaar man at tvinge Hesten ind i Bevægelsen, hvilket altid ved Ridning af Sidebevægelser er en stor Fejl.
3. Hesten unddrager sig Bøjningen af indvendigt Bagben ved at føre Bagparten for stærkt over; den indvendige Schenkel maa da anvendes kraftigere for at faa indvendigt Bagben til at træde mere fremad end til Siden.
Er Fejlen haardnakket, maa man gaa over til Versade eller maaske til at ride paa eet Hovslag i Bøjning paa Cirkelvolte.
4. Indvendig Haand er ikke blød og rolig nok og gør det derved sværere for Hesten at træde frem imod sin Stilling.
Vanskeligheden i Traversaden ligger jo netop i, at indvendig Tøjle og udvendig Schenkel arbejder mod hinanden, og der kræves derfor en særlig følsom Brug af denne Tøjle.
5. Rytterens Vægt er ikke med i Bevægelsesretningen.

c. Renversade.

168. Renversade er Traversadens Kontralektion. Hesten er ogsaa her bøjet til den Side, til hvilken den træder over. Forbenenes Hovslag ligger inden for Bagbenenes. Renversadens Formaal svarer til Traversadens. Sæde og Hjælp svarer til Traversadens.

§ 17.

Springning.

169. Rytteren sidder som angivet i Pkt. 30. Overkroppens Hældning forover og Sædets mulige Letten fra Sadlen afpasses efter Forholdene, blandt andet Forhindringernes Størrelse og Art.
Hvor meget Overkroppen skal følge med ved meget store Forhindringer er i nogen Grad en Følelsessag. Enhver Overdrivelse er imidlertid kun til Skade for Stabiliteten i Rytterens Opstilling og bør derfor undgaaes.
170. Sædet skal ved større Forhindringer ikke være i Sadlen, men holdes saa tæt som muligt over den.
171. *Knæets lave og faste Placering er noget af det vigtigste ved hele Springsædet.*
Schenklerne skal ligge fladt og fast ved Gjorden, parat til at gribe ind. Strækkes Schenklerne frem i Springet, skydes Sædet ofte bagud; men glider de tilbage, gaar hele Stabiliteten i Opstillingen tabt. Den sidste Fejl er altsaa den værste.
172. Hænderne skal staa absolut rolige udfor Manken og lavt paa hver sin Side af den. En ubetydelig Aabning af Hænderne med Eftergivenhed i Fingrene kan fremme den følsomme Forbindelse med Munden. Armene skal stadigvæk være bøjede, saaledes at den Eftergivenhed, Hesten forlanger, kan faas ved en Udrækning af Armene.
Det er forkert at springe med for korte Tøjler, det generer Hestens Frihed i Hals og Hoved. Det er ligeledes en Fejl ikke at have den lette Føling med Munden, f. Eks. ved at ride med Tøjlen slap, eller endnu værre pludseligt at slippe Følingen, saaledes at Hesten bringes ud af Balance.

Rytterens Bestræbelse skal gaa ud paa stadig at holde sig parat til at gaa frem med Haanden i Retning af Hestens Mund, ikke mod Ørene eller mod Boven, uden at Tøjlsens lette Føling gaar tabt.

173. Spring kan udføres saavel fra Stedet som fra de tre Gaararter. Naturligst foregaar det dog fra Galop.
Et Spring under Bevægelse kan inddeles i:
1. Tilridningen,
 2. Opspringet,
 3. Svævningen og
 4. Landingen.

Hestens Opførsel i de forskellige Faser er selvfølgelig underkastet individuelle Ejendommeligheder, men kan i det store og hele siges at være som angivet i de følgende Punkter.

Rytterens og Hestens Forhold i Tilridning, Opspring, Svævning og Landing.

Tilridningen.

174.

Hestens Forhold.

Rytterens Forhold.

Idet Hesten nærmer sig Forhindringen, vurderer den denne og afpasser

Tilridningen er den vanskeligste Del af Springningen; thi kun igennem

Fig. 18. Tilridning.

sin Fart og Samling efter Højden og Bredden. Galopspringene bliver i Reglen kortere og hurtigere, for at den lettere kan finde det rigtige Sted for

det rigtigt redne Tiløb naar Hesten det rigtige Opspringsted, hvoraf Springets heldige Udførelse afhænger. Rytterens Opstilling se Fig. 18. Med

Hestens Forhold.

Opspringet, hvilket sidste er det vigtigste af det hele.

En Højdeforhindring af væsentlig Højde kræver i de sidste Galopspring en Vægtforlæggelse til Bagparten.

I sit sidste Galopspring rækker Hestens Hals og Hoved fremad og nedad for at tage endelig Bedømmelse af Forhindringen.

Rytterens Forhold.

Lænd, Knæ og Schenkler evt. Mund og Pisk holdes Hesten vel fremme til Biddet. Rytteren skal gaa fuldstændig ind i Hestens Fremadbevægelse. Opstillingen konstant; ingen pludseligt forstyrrende Vægtforlæggelser. Tempoet retter sig efter Arten af Forhindringen. Langsommere og mere samlet til lodrette Højdespring, friskere mod Breddespring. Det rette Tempo giver det rigtige Opspring. Friskhed i Tempoet giver større Frihed i Valg af Opspringssted (jfr. Pkt. 291). Følingen med Munden lettere jo nærmere Forhindringen, 4 à 5 Galopspring før (14 à 15 m) Frihed for Hesten til Afspæning af Galoppen og Beregning af Opspringssted. Rytteren sidder nu ganske stille. Hæmning med Tøjlen skadelig, evt. katastrofal. Faar man Indtrykket af, at Opspringet ikke vil komme til at passe, er eneste Korrektion inden for de sidste 14 m, en kortvarig, energisk fremadbevægende Hjælp, uden paa nogen Maade at bestemme Opspringet for den (den maa ikke tippes). Gaar Hesten for stærkt, da halve Parader i god Tid; mindst 4 à 5 Galopspring før Forhindringen skal Hesten have Lov til at sænke Hals og Hoved, Haanden følger med. Jo længere Hals, des sikrere Spring.

176.

Opspringet.

Fig. 19. Tidlig Fase af Opspringets 1' Del.

Opspringet finder Sted i den Takt, der gaar umiddelbart forud for Svævningsen, altsaa den tredje Takt (jfr. Hestens Galopbevægelse, Tillæg Pkt. 64)

Har Rytteren ikke i Tilrindningen placeret sin Overkrop saaledes, at han er godt fremme i Hestens Bevægelse, vil han uvægerlig hænge bagud i Op-

Hestens Forhold.

Forbenene sættes til Jorden paa den Plads, hvor Opspringet skal finde Sted. I Overensstemmelse med Forhindringens Størrelse og Art foretager

Rytterens Forhold.

springet. Med fremskudte Hofter maa Overkroppen derfor følge fornødent med. Knævinklen aabnes noget. Sædet løftes saa meget fra Sadlen, som Hensynet til at følge godt med kræver.

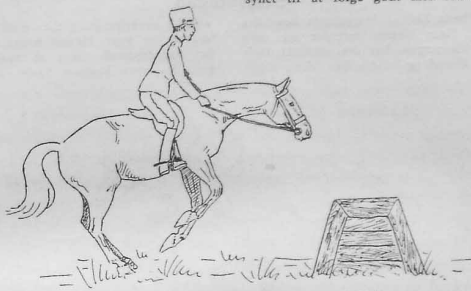

Fig. 20. Senere Fase af Opspringets 1' Del.

Forbenene en Opstandsnings i Fremadbevægelsen og afventer Bagbenenes hurtige Fremtrækning og omtrent samtidige Sætten til Jorden.

Hælene holdes stærkt nedtraadte, og Knæsluttet er meget fast. Hvadenten Hesten begaar den Fejl at springe af for tidligt eller for sent, er Rytteren

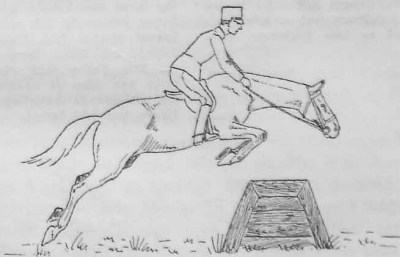

Fig. 21. Fase af Svævningsen 1' Del.

Vægten forlægges over paa Bagparten; Hals og Hoved rejses noget. Forbenene svinger af og løfter Forparten fra Jorden; men umiddelbart derefter indtager Hestens Hoved og Hals en lav Stilling i Forhold til Kroppen, hvorved Ryg og Nakkebaand spændes. Som anden Del af Opspringet følger

parat til at give fuld Frihed for Hals og Hoved for at klare Springet.

Springer Hesten saa tidligt af, at det kniber for Rytteren at følge med i Bevægelsen, da gælder det om ikke at forstyrre den i Munden. Forholdet vis mindre farligt er det at genere den i Ryggen.

Hestens Forhold.

Bagbenenes kraftige Udstrækning (Afskub). (Fig. 21).

176.

Første Del af Svævningen begynder nu. Naar Hesten befinder sig over Forhindringen, har den udstrakt Hals og Hoved og bøjede Ben, dette sidste

Svævningen.**Rytterens Forhold.**

Hvor det iøvrigt kniber for Rytteren at følge med, bør han tage fat i Manen.

Sædet er herunder i eller over Sadlen, og jo mere Hesten nærmer sig den nedadgaende Gren af Svævningen, des mere kommer Sædet af sig

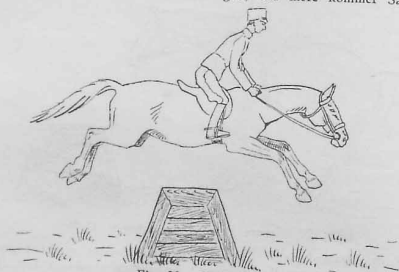

Fig. 22. Svævning.

dog i meget individuel Grad. I sidste Del af Svævningen forbereder Hesten allerede Landingen ved at løfte Hals og Hoved og bøjde Bagbenene yderligere.

selv til Sadlen. Overkroppen er stadig foran den lodrette Linie. For at kunne række sig helt ud i Springet kræver Hesten fuld Eftergivenhed i Tøjlen; om denne derunder bevarer sin lette Føling med Munden eller gives helt efter er uvæsentligt. Det, det udelukkende drejer sig om, er, at Hesten faar fuld Frihed.

177.

Landingen.

Fig. 23. Landing.

Hestens Forhold.

Først sættes det udvendige Forben til Jorden, derefter det indvendige et Stykke foran. Omtrent paa samme Sted lander nu Bagbenene, et efter andet, idet det først nedsatte Forben allerede da er løftet. Derefter fortsættes Galoppen.

Rytterens Forhold.

Overkroppen er stadig med fremme i Bevægelsen. I selve Landingsstødet affjedres Rytterens Vægt gennem Laar, Knæ og Fodled. Rytterens Overkrop maa ikke pludseligt rettes op ogerved stødte Hesten i Landen og Ryggen.

Vægringer.

178. Hesten kan vægre af forskellige Grunde; men ofte skyldes det Rytterens forkerte Hjælp, saasom haard eller urolig Tøjle, eller at Hesten rides til i for hastigt Tempo, saa den ikke kan finde sit Opspring, at den har været generet i forrige Spring el. lign., at Rytteren mangler Beslutsomhed og Vilje, eller hans svigtende Nerver. Fedtet, ujævn Jordbund eller Fejl ved Forhindringens Ophugning, pludselig Støj el. lign. kan ogsaa være Aarsag. En ellers villigt springende Hest kan være blevet *ombenet*. — Grunden kan ogsaa være, at Hesten har vurderet Forhindringen og sit Opspring forkert. Endelig kan Grunden være Ulydighed.

179. Rytteren eller Ridelæreren maa gøre sig klart, hvilken Korrektion der skal gives. Det er f. Eks. galt at straffe en Hest, som paa Grund af en forkert Beregning af Opspringet er klog nok til at standse i Stedet for at springe ind i Forhindringen og maaske komme til Fald.

180. Nedenstaaende gives nogle Eksempler paa forskellige Fremgangsmaader; fælles for dem er imidlertid, at Hesten skal belønnes, naar Fejlen er rettet.

- a. Standser Hesten umiddelbart foran Forhindringen, lader man den træde saa langt tilbage, at den faar den nødvendige Afstand til at springe. Den sættes da med energisk fremadrivende Hjælp og eventuelt med noget tilbagelænet Overkrop paa igen. Om fornødent gentages Fremgangsmaaden. Er Tilfældet haardnakket, maa Forhindringen om muligt gøres lavere.
- b. Mærker Rytteren under Tilridningen en Tilbøjelighed hos Hesten til at bryde ud, f. Eks. til venstre, hvilket er det hyppigste (jfr. Skævheder Pkt. 108), søges dette forhindret ved Hjælp af højre Tøjle og venstre Schenkel. Den rettes derefter atter lige ud for venstre Tøjle og drives frem for begge Schenkler.

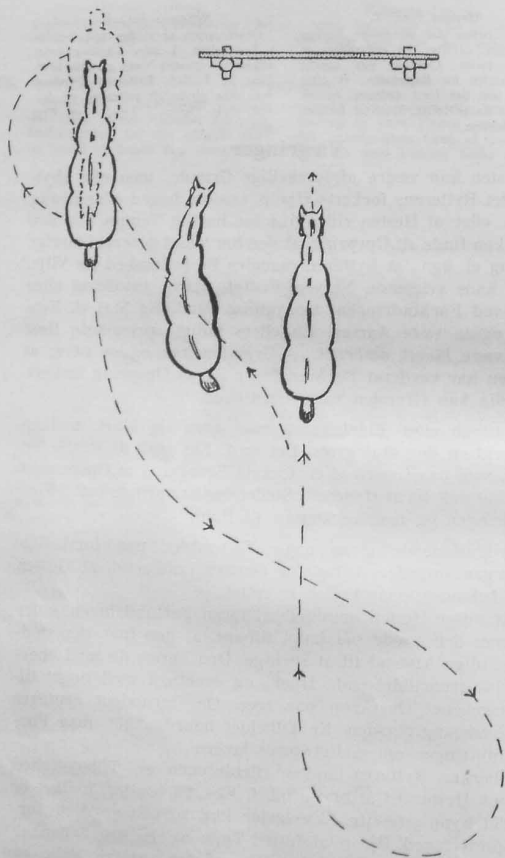

Fig. 24.

Eksempelvis Rettelse af Udbrydning til venstre. Hesten er brudt ud saa kraftigt, at den først har kunnet pareres saa langt fra Forhindringen, at Fejlen ikke kan rettes ved Tilbagetrædning (jfr. Pkt. 180 d).

- c. Bryder Hesten ud, pareres den snarest, og man forholder sig som under a.
- d. Er Afstanden til Forhindringen imidlertid for stor, rettes det som vist paa Fig. 24.

Er Udbrydningen sket til venstre, udføres straks efter Paraden en Forparts vending til højre for højre Schenkel og Tøjle. Derefter drives Hesten ligendrettet for begge Schenkler tilbage til det Sted, hvor den brød ud, hvorpaa den rides frem som angivet under a.

Principielt skal Fejlen, saafremt den skyldes *Modvillighed*, rettes ved *Tilbagetrædning* og *Schenkelvigning*, thi dels faar Hesten ved Tilbagetrædninger en Fornemmelse af, at dens Ulydighed faar sin Korrektion, dels sker der en Bøjning af Bagbenene, som er hensigtsmæssig for Springets Udførelse.

§ 18.

Ridning i Terrainet.

181. Formaalet med Uddannelsen af en Rytterhest er at faa den til med Sikkerhed at færdes i al Slags Terrain (jfr. Indledning).

Uddannelsen hjemme paa Ridebanen, saavel Udvikling af Gangarterne som Springning over kunstige Forhindringer, er en Forskole for Ridning i Terrainet.

Rytterhesten bør *Aaret igennem* i den Udstrækning, som Forholdene tillader det, dygtiggøres til at gaa i Terrainet, saaledes at der er en passende Stigning i Fordringerne.

Det drejer sig under Ridning i Terrainet for Rytteren om en smidig Tilpasning til Hestens Bevægelser med en Aflastning af Ryggen, saa at Hestens Bevægelser ikke generes. Det i Pkt. 28—30 angivne Sæde skal derfor anvendes. Bøjlerne gøres noget kortere end paa Ridebanen og kan tages helt ind paa Foden.

Hesten skal gaa i Brugsholdning (jfr. Pkt. 216), og kortere Tempi end Brugsgangarterne rides i Almindelighed ikke.

Overgange fra Brugstrav til Brugsgalop og omvendt samt Overgange til friere Galop i Forbindelse med Ridning paa lange, lige Linier er gode Øvelser (jfr. Pkt. 230).

Hesten skal vænnes til saa meget som muligt at passe sig selv, og Rytteren bør tillidsfuldt kunne betro sig til den.

182. **Terrainridning i Felt** (Jagtridning) fremmer, paa Grund af de saavel sjælelige som legemlige Fordringer, der stilles, i høj Grad den kavalleristiske Aand hos Rytteren: Beslut-somhed, Snarraadighed og Gævhed, Egenskaber, der er Brug for under de ofte pludseligt opstaaende Situationer.

183. Hesten er altid ret ivrig i et Felt, og en væsentlig Del af Rytterens Indvirkning skal gaa ud paa at faa den til at galoppere roligt og støt med lange Galopsspring. Den maa derfor forud have en planmæssig Uddannelse i at gaa i Felt.

Eksempelvis Fremgangsmaade: Feltet rider i lange, rolige, afvekslende Skridt- og Travlektioner med talrige Overgange og mange Parader. En hyppig Anvendelse af den kontrol-lerende Eftergivenhed beroliger Hestene. Under Ridningen beordres 2 og 2 Ryttere til at tage op i en kortere Gangart, medens Feltet rider videre; senere forlanges det samme enkeltvis.

Naar Hestene villigt og roligt udfører disse Øvelser, er de modne til at gaa i Felt til Terrainridning.

Almindelige Regler for Terrainridning i Felt.

184. Rytteren ser langt frem og vælger inden for de Rammer, et Felt tillader, sin Vej, som han fastholder.

Det er utilgiveligt at genere andre Ryttere.

Har man en hidsig Hest, lægger man sig paa en Fløj; har man en uenergisk Hest, lægger man sig inde i Feltet.

Uartige Heste bør ligge bagude.

Det er forkert at ride lige bag en anden, navnlig i Spring. Styrtter den forreste, udsættes han nemlig for den Fare, at den bagved kommende springer ned paa ham. Der skal saa vidt muligt springes vinkelret paa Forhindringerne, og det Sted, Rytteren ønsker at springe, skal vælges i god Tid.

Vægrer en Hest ved en Forhindring, skal den holde stille, til der er Plads i Feltet og da først rides paa; at ride eller holde paa tværs af Forhindringen er hensynsløst overfor de efterfølgende Ryttere.

Anlæg af Terraingalopper.

185. Forhindringerne bør have en saa stor Frontbredde som muligt, saa at alle Rytterne ugenert er i Stand til at springe. De herhjemme saa hyppige Markled med Pigtraadshegn paa Siderne bør f. Eks. undgaas. Kun de 2 forreste Heste har her Mulighed for at faa et godt Spring, Rytterne vænnes til at springe i Nakken paa deres Formand, saa Faren ved et Fald forøges, og de sidste Heste i Feltet bliver hidsige og springer daarligt.

Ved al Terrainridning i Felt bør der være Mulighed for Ridning paa bred Front. En Terraingalop kræver derfor ofte megen Forberedelse, og for at skaffe fornøden Frontbredde paa Forhindringerne maa disse hyppigt forlænges kunstigt.

Klatring.

186. Ved Ridning op ad Skraaninger maa Hestens Bagpart og Ryg lattes. Rytteren lægger derfor, alt efter Skraaningens Stejlhed, sin Overkrop fremsæfter. Højre Haand tager fat i Manen midt paa Halsen, og venstre Haand giver fornøden Frihed for Hals og Hoved. Tempoet maa i Almindelighed bestemmes af Hesten selv.

En lang og stejl Skraaning tages i Reglen paa skraa, ad en kort og stejl rides lige op.

187. Ved Tilridning til en Skraaning nedad skal Rytteren, saafremt Skraaningens er stejl, sørge for at komme lige paa,

Fig. 25. Ridning nedad en Skraaning.

for at Hesten ikke skal miste Balancen. Den skal nærme sig Skraaningens med Bagparten rettet lige paa Forparten, og det skal tillades den at sænke Hals og Hoved for at kunne se sig for og føre sin Bagpart ind under sig. Stopper Hesten ved Kanten, skal der gives den Tid til at se, og den skal ellers med Ro og Bestemthed holdes paa. Drives den haardt frem, risikerer man, at den springer ned.

Under selve Nedridningen (Fig. 25) forøger Rytteren sit Knæslut, træder dybt ned med Hælene og holder i Overensstemmelse med Skraaningens Stejlhed sin Overkrop saaledes, at den er vinkelret paa Hesteryggen; denne lettes derved, og Bagbenene forhindres ikke i at træde stærkt under.

Uden at miste Følingen med Munden gives Tøjlerne godt efter, saa at Hesten efter Behag kan balancere med Hals og Hoved. Der bør som Regel rides i Skridt.

Ridning over Jordvolde.

188. Hesten skal lære altid at springe op paa Jordvolden, og det er en stor Fejl at springe helt over; thi en paa Nedspringssiden værende Grøft vil da sandsynligvis foraarsage et Fald.

Ved at ride meget i Skridt og Trav til Jordvolde lærer Hesten som Regel at behandle dem paa rigtig Maade.

Fra en Jordvold med en Kronebredde paa ikke over $1\frac{1}{2}$ m skal Hesten straks sætte af uden Mellemgalopspring. Det samme gælder for brede Stengårder.

Ridning i blødt Terrain.

189. Rytteren giver Hesten god Tøjlefrihed, forøger sit Knæslut og letter dens Ryg ved let foroverbøjet Overkrop (jfr. Pkt. 28—30); den beroliges mest muligt, og det forsøges at faa den til at blive i Skridt.

Om nødvendigt sidder Rytteren af.

Ridning gennem Vandløb.

190. Har Vandløbet stejle, høje Bredder, skal Hesten træde roligt og følede ud i Vandet. Springer den ud fra Kanten, er den udsat for at falde paa den eventuelt ujævne Bund; denne bør om muligt undersøges i Forvejen.

Glat Føre.

191. Rytteren sidder saa stille som muligt og undgaar alle pludselige Indvirkninger. Hesten beroliges; der gives den Frihed til Balancering med Hoved og Hals. Letridning i Trav er uhensigtsmæssig. Skridt er den bedste Gangart. Om fornodent trækkes Hesten.

Ridning i Mørke.

192. Hesten bevæger sig som Regel ret sikkert i Mørke endog i Terrainet og bør derfor have megen Frihed for Tøjlen, saa at den kan klare sig selv.

Ved Ridning paa Vejene bør der søges saa meget væk fra Kanterne, at Vejtræernes Grene samt Grus- eller Skærbunker undgaas.

III. Del.

Hestens Uddannelse.

Dressurens Psykologi og Grundregler.

§ 19.

Dressurens Psykologi.

193. De psykologiske Egenskaber, man særlig drager Nytte af hos Hesten, er:
1. Hukommelsen.
 2. Kombinationsevnen.
 3. Lyst til at gaa i Flok.
 4. Fromhed og Taalmodighed.
- Hesten har Evne til ved Hjælp af Spil med Ører og Hale og ved Øjnenes Udtryk at vise sin Sindstilstand. Angaaende Sanserne (se Tillæg Pkt. 54).
194. Rytteren maa ogsaa beskæftige sig med sin Hest uden for de egentlige Dressurtimer for virkeligt at forstaa dens Psyke. Rigtig Behandling af den i Stalden hjælper til at bevare dens Fromhed. Den lærer her Rytterens Stemme at kende; den faar de første Belønninger i Form af Klap, Brød, Sukker el. lign., f. Eks. for Villighed til at lade Benene tage op.
195. Hestens fortrinlige *Hukommelse* letter Dressuren, men gør det ogsaa nødvendigt, at Undervisningen lægges med pædagogisk Sans, saaledes at det ene Dressurfremskridt bygger paa det andet. *Hesten husker ligesaavel den rigtige som den fejlagtige Behandling.* Den glemmer hverken Belønningen for det gode eller Tilrettevisningen for det forkerte. Eftergivenhed af Tøjlen, eventuelt et Klap paa Halsen, naar Hesten har reageret tilfredsstillende, er en praktisk Form for Belønning. *Glæden over Belønningen skal altid være større end Ængstelsen for Tilrettevisningen.* Sukker virker ofte bedre end Pisken.

196. For at bringe Hesten til at forstaa, hvad der ønskes af den, anvendes et »vedtaget Sprog« (Hjælpen), som Rytteren har let ved at anvende, og som Hesten kan fatte.

Grundet paa dens ringe Intelligens maa »Sproget« som Regel læres den igennem noget, den allerede forstaar, og med Henblik paa dens gode Hukommelse fæstnes ved Gen- tæelser.

197. Lovene om Sanseindtrykkes indbyrdes Forbindelse og Genfremkaldelse spiller ind her; de siger bl. a., at modtages flere Indtryk samtidigt, vil det være nok at gentage et af dem for at fremkalde et andet. Et Par Eksempler vil klar- lægge den praktiske Anvendelse heraf:

1. Gaar Hesten frem for Brugen af Stemmen, gør den det formentlig, fordi den tidligere har faaet et lille Slag af Pisken, samtidig med at Stemmen frembragte den samme Lyd som nu. Denne Lyd er da i Stand til at min- de den om Pisken og alene faa den til at gaa frem.
2. Den raa Hest forstaar ikke, at den skal gaa frem for Schenklernes Tryk. Man faar den derfor til at gaa frem for smaa Slag af Pisken og gentager dette gennem nogen Tid, indtil det sidder fast i Hestens Hukommelse, at denne Brug af Pisken er ensbetydende med uvæger- ligt at skulle gaa frem.

Derefter anvendes Pisken samtidig med Schenklerne. Efterhaanden forbinder Hesten Piskens Ordre til at gaa frem med Schenklernes Tryk, og førstnævnte Hjælp kan da ophøre.

198. Hestens *Lyst til at gaa i Flok* kan volde Vanskeligheder, bl. a. ved at den klæber ved de andre, men kan ogsaa være en Hjælp til at faa den til at gøre noget, som den vilde sætte sig imod eller være uvillig til, hvis den var alene. Dens Lyst til at springe kan saaledes stimuleres ved at lade den gaa over Forhindringer sammen med andre Heste.

199. Hestens saavel fysiske som psykiske Udvikling maa ske ganske gradvis. De store Fremskridt naas kun gennem en meget lang Række smaa.

Ved en pludselig Stigning i Fordringerne kan der øde- lægges mere paa 1 Time, end Maaneders roligt Arbejde vil kunne bygge op.

Rytteren maa være opmærksom paa de Tegn hos Hesten, som gaar forud for Utaalmodighed og Modstand, og i Tide sætte Fordringerne ned; thi vel er den taalmodig, men ikke ubegrænset.

Hjælpens Styrke bør nøje svare til den enkelte Hests Føl- somhed. For stærk Hjælp er upædagogisk og stridende mod Grundprincippet: Reaktion for fin Hjælp.

200. Tilrettevisninger, eventuelt Straf kræver, at Rytteren for- ud har gjort sig klart, om Hestens Ulydighed eller Uvilje ikke skyldes forkert eller utydelig Hjælp; thi dette er det almindeligste.

Straf i Hidsighed nedbryder kun.

Timen maa aldrig slutes med en daarlig Lektion. Det Arbejde, som falder Hesten vanskeligt, lægges ikke til Slut; men saaledes, at der bagefter er Tid til at bringe Hestens Sind i Ro gennem en let Lektion.

For at Remonterytteren skal faa det rette Udbytte af sit Dressurarbejde, bør han bestræbe sig for:

1. at forstaa Hestens Psykologi,
2. at beherske sig selv og
3. at udvikle sin pædagogiske Sans.

§ 20.

Dressurens Grundregler.

(Jfr. Tillæg Pkt. 55—56).

1. Almindelige Bemærkninger.

201. Dressuren er dels en gymnastisk Uddannelse, dels en om- hyggelig Opdragelse.

Dressurens Maal er at faa gjort Hesten i særlig Grad præ- stationsdygtig (jfr. Indledning) og desuden **tydig**.

Midlet hertil er at bringe den i en *Form og Holdning*, hvor den helt kan udfolde sine Kræfter, og hvor Rytteren helt kan beherske disse.

Grundlaget for Arbejdet er Hestens naturlige Anlæg, som dels skal bevares, dels udvikles.

Afhængig af den Tid og de Ryttere, der haves til Raadig- hed for Tilridningen, kan naas et mere eller mindre frem-

skredet Dressurstandpunkt; men hvilket Standpunkt man end naar til, skal Grundprincipperne være overholdt, og de viser sig i:

1. En god Gang i Selvbalance mere eller mindre paa Forparten.
2. En Holdning, som svarer til Bygning og Dressurgrad.

202. *Hesten skal ved Dressuren behandles som en Helhed; man arbejder ikke med en Del af den, men med den hele. Vanskeligheder bl. a. i Form af, at Hesten stiver sig i Hals, Ryg og andet Steds staa stæde i en nøje Forbindelse med hinanden. Fejlene rettes derfor under Fremadbevægelse ved Arbejde med hele Hesten.*

2. Regelmæssig Gang — Udløsning.

Traven foreløbig den vigtigste Dressurgangart.

203. Det er uvant for den unge, raa Hest at bære en Byrde paa Ryggen. Allerede Sadlen vil genere den, og den vil spænde sig.

Denne Spænding maa bringes til Ophør, og dette gøres lettest ved Longering.

204. Naar Spændingen har fortaget sig, kan Rytteren sidde op og begynde Arbejdet med at faa den naturlige Ligevægt og den Selvbalance, som Hesten har uden Rytter, etableret igen. Den Muskelring, som dannes af Hals-, Ryg- og Bugmuskler, skal bringes til at arbejde rigtigt, bl. a. for at den kan yde den Bro, som Ryghvirvelsøjlen er, Støtte imod Rytterens Vægt; thi saa længe Hesten er generet af denne Vægt, vil den stive sig, Gangen vil blive uregelmæssig m. m.

Det gælder derfor først og fremmest om i Trav at faa Hesten til at bevæge sig i et saa roligt Tempo, at Bevægelsen bliver regelmæssig (jfr. Pkt. 232), og Hesten skal desuden vænnes til at trave utvungent med sin Rytter paa Ryggen uden falsk Spænding af sin Muskulatur (jfr. Tillæg Pkt. 56).

205. Naar dette er sket, og Hesten med lang, fremadstrakt Hals bevæger sig uden unaturlig Spænding, er den udløst, og først da kan Dressuren skride videre frem; thi *den udløste Hest i den lange Holdning er Betingelsen for alt fortsat Arbejde.*

3. Afskubbets Forøgelse under Arbejde i Trav.

Anstilling paa Tøjlen.

206. Gangen bestaar af en Række afbrudte Fald, og ved Hestens Bevægelse fremad optages Nedfaldsstødene af Forbenene. Disse Stød er navnlig i Traven ofte haarde, men skal ved Dressuren gøres bløde og elastiske.

Ved at forøge Bagbenenes Afskub og faa dette Afskub til at virke ad en fjedrende Ryg frem igennem hele Hesten faar man Skuldervirksomheden gjort friere og Nedfaldsstødene derved blødere, saaledes at Bevægelsen bliver mere glidende. Dette vil atter bevirke, at Skridtene bliver længere med bedre Takt. Kun en udløst Hest kan optage Afskubbet igennem en fjedrende Ryg.

207. *En ubetinget Lydighed for den fremadrivende Hjælp er en absolut Fordring; thi kun ved at Hesten drives frem forøges Afskubbet, saaledes at den med en lang Hals efterhaanden selv søger Biddet. Har den efterhaanden faaet en bestemt Vilje til at søge dette, maa Rytteren imødekomme denne Trang ved at anstille Tøjlen let. I Begyndelsen ikke mere end til følsom Forbindelse med Hestens Mund. Denne for Dressuren nødvendige Forbindelse mellem Rytterens Haand og Hestens Mund skal altsaa opnaas som en Følge af det forøgede Afskub og ikke ved at trække tilbage i Tøjlerne. En stabil fremad- og som Regel nedadsøgende Tendens med Hals og Hoved skal fremkaldes.*

208. Ved denne stabile Fremad- og Nedadrækning i Forbindelse med det forøgede Afskub er Ryg-, Hals- og Bugmuskler bragt til at arbejde under gunstige Forhold med elastisk Spænding; Hesten begynder *at faa Rygbbevægelse*, der kommer Sammenhæng mellem For- og Bagpart.

4. Afskubbets yderligere Udvikling ved Arbejde i Galop.

209. Naar Hesten villigt og energisk søger frem til en let anstillet Tøjle, kan Arbejdet i Galop begynde, og paa Grund af hele sin Karakter bidrager Galoppen afgørende til Hestens gymnastiske Uddannelse. Bagbenenes energiske Afskub og Fremadgriben fremmes. Rygbbevægelsen og Fremadgiften udvikles.

Spørgsmaalet om Tidspunktet for Galoppens Begyndelse er iøvrigt nærmere uddybet i Pkt. 245.

5. Ligeudretning — Eftergivenhed.

(Jfr. § 12).

210. Arbejdet paa at ligeudrette Hesten maa nu begynde; thi Afskubbet kan først, naar den er ligeudrettet, forplante sig saaledes frem til Munden, at Hesten giver efter i Nakken for Biddets svage Tryk.
211. Forudsætningen for, at Hesten faar det rette Udbytte af den gymnastiske Uddannelse, er i særlig Grad, at Hals-, Ryg- og Bugmuskler arbejder rigtigt; gør de ikke det — maa ske fordi Hesten gaar i uhensigtsmæssig Holdning, Halsen er f. Eks. rejst i Stedet for stadig at være lang og fremadstrakt — udvikles visse Muskler for stærkt, og andre svækkes. Paa Grund af den forkerte Udvikling, Musklerne derved faar i Forhold til hinanden, er det vanskeligt atter at faa en saaledes forredet Hest til at udløse sig, og da den udløste Hest er Grundlaget for fortsatte Dressurfremskridt, er der foraarsaget en Standsning i disse, og Skylden er ofte Forsøg paa for hurtigt at naa et Resultat. — Dressuren maa ikke skride stærkere frem, end at Grundlaget stadig er sikkert. Rytteren skal føle, at der er den rigtige Forbindelse mellem Forpart og Bagpart, ved at Hesten træder regelmæssigt med godt Sving i Bevægelsen og giver ham Fornemmelse af, at han suges med frem i Sadlen, og at Afskubbet virker fjedrende helt frem i hans Haand. Hesten siges da at gaa med Rygbævelse (-sving).
212. At fremkalde denne Rygbævelse er altsaa et Hovedpunkt i Dressuren; thi kun naar Rygbævelsen er til Stede, deltager Hesten med hele sin »Mekanik« i Arbejdet — der opnaas den rette Arbejdsfordeling til alle Sener, Muskler og Led og tillige en Afjædring under Hestens Bevægelser. Alle Nedfaldsstød afbødes til Slut i en fjedrende Ryg. Ryggen er »Arbejdsfordeleren« — »Arbejdsudligner«. Det er indlysende, at Rytterhesten med sin meget store og tunge Oppakning og altsaa døde Vægt paa Ryggen i særlig Grad har Brug for en saadan Tilridning.

6. Bæring — Samling — Halsens Rejsning.

(Jfr. § 13).

213. Er Hesten efter ca. 1 Aars Arbejde naaet saa vidt, at den gaar udløst, eftergivende, nøjagtigt paa eet Hovslag og ligeudrettet med fornødent Afskub, kan man begynde at arbejde paa Bæring, d. v. s. Baglemmernes Overtagelse af en større Del af Legemets Vægt. Faldet i Bevægelsen bliver da mindre stærkt præget af Vægten, Halsen bæres højere, og »Svinget i Forparten« lettes. Kun ved at Leddene i Baglemmerne lukkes stærkere samtidig med, at disse sidste træder godt frem, kan en saadan Vægtforlæggelse finde Sted.
- Den stærkere Bøjning med paafølgende energisk Udstrækning er en kraftig gymnastisk Øvelse for Baglemmerne.
214. Hestens Eftergivenhed skal under det jævnt fremadskridende Arbejde stadig blive bedre og dens Lydighed for Hjælpen tiltage.
- Ethvert dressurmæssigt Fremskridt skal desuden forbedre Hestens Gang;* bliver denne ringere, har Lektionerne været fejlagtige, og Arbejdet maa derfor en Tid udelukkende rettes paa Udviklingen af den gode Gang i længere Holdning.
- En stadig Vekslen mellem Arbejdet i Terrainet og paa Ridebanen forhindrer bedst Bagslag som Følge af falsk Samling. Denne Afveksling mellem Samlingsarbejde, Springning og Ridning i Terrainet er tilmed den gunstigste for Udvikling af Bagpartens Muskulatur.
215. Jo stærkere og jo mere gennearbejdet Ryggens og Bagpartens Muskler bliver, og jo mere Bagparten er i Stand til paa utvungen Maade saavel at bære som atter at afskubbe Kroppens Vægt, des mindre vil Hesten føle Trang til at søge Støtte i Rytterens Haand, men vil alt efter sin Bygning frit bære Hoved og Hals mere eller mindre højt. Halsens Rejsning sker altsaa som et selvfølgelig Resultat af hele Dressuren og ikke paa Grund af en Løftning med Tojlen. Resultatet af Rejsningen maa aldrig blive, at Hesten gaar med Underhals.
216. Den Holdning, Hesten skal gaa i under det daglige Brug (*Brugsholdning*) (Fig. 26), maa svare til dens Bygning; thi

ellers vil den falde unaturlig. En *Normalrejsning* af Halsen gives altsaa ikke.

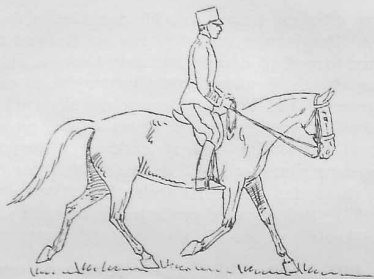

Fig. 26. Naturlig Brugsholdning.

Fig. 27.

Skoleridningsholdning, anvendt under Dressurarbejdet paa en samlet Hest i afkortet Trav, smlg. Fig. 26, Schenken er lidt for langt tilbage.

Hestens *Brugsholdning* skal være præget af *Utvungenhed*: Halsen lang uden Spænding, Næsen lidt foran den lodrette Linie, til Biddet, rummelige, fjedrende Bevægelser, i Selvbalance.

Remonten.¹⁾

§ 21.

Pasning.

(Jfr. Love og Bestemmelser for Hæren 2^e Hefte).

217. Saa snart Remonterne tilgaar Afdelingerne, stilles de i en luftig Stald. — Heste, som er vant til at være ude, bliver straks syge i lummer, varm Luft.

Heste, der kan lide hinanden, skal staa ved Siden af hinanden.

I Spiltovene bør de bageste Støtter og Enderne af Bomene være omvundne med Halmbaand e. l.

Udsøgte Folk, om hvem man ved, at de har et godt Tag paa at passe Heste, og som er rolige og bestemte, bør udtages til Pasningen. *Remonternes første Opdragelse gives dem nemlig i Stalden.*

218. Fodringen skal afpasses efter Remonternes Fornødenhed. De skal have meget rigeligt med Hø, Havrehalm og Stroelse og kun lidt Havre. Havrationen skal derfor være stigende med Arbejdet. Varmt Klid bør om muligt gives et Par Gange om Ugen.

En Saltsten kan undertiden være gavnlig.

219. Da *Hovrensning* hver Dag er ønskelig, maa Remonterne ret hurtigt vænnes til, at Benene tages op. Forsigtighed hermed er nødvendig, navnlig hvor det gælder Bagbenene paa de ofte helt raa Heste. De skal først lære at finde sig i, at Bagbenene løftes lidt *opad* og *fremad*, og maa være fuldt fortrolige med det, før man maa føre dem *bagud*.

220. Motion: Remonterne bør daglig færdes i fri Luft; dette

¹⁾ Oversigt over Remonteuddannelsen findes efter Pkt. 292.

gælder ikke mindst i Isolationstiden. Kan de slippes ud paa Ridebane, i Springgaard, lukket Gaard e. l., er det bedst. Det er hensigtsmæssigt at give dem lidt Hø eller Roer at beskæftige sig med ude.

§ 22.

Tilvænning til Sadlen — Opsidning.

(Jfr. Pkt. 203—204).

221. Den første Paalægning af Sadlen (Sadelpuden) kræver nogen Forsigtighed. En forkert Behandling her kan lære Hesten Unoder, som det er vanskeligt at vænne den af med, saasom at slaa sig tilbage i Spiltovet, blive ængstelig for Ryggen m. m.

Medens Remonten staar i Spiltovet, lægges Sadlen med optrukne Bøjler og Gjorden lagt over Grundsædet forsigtigt paa Ryggen, efter at man med Haanden gentagne Gange har kærtegnet og klappet den paa Ryggen for at aflede Opmærksomheden fra Sadlen.

Gjorden spændes ganske let, medens Remonten stadig staar med Næsen mod Krybben. Trense paalægges derefter.

En rigtig Paalægning af Sadlen er vigtig; den maa hverken ligge for langt fremme eller for langt tilbage.

Naar Hesten er kommet ind i Ridehuset, spændes Gjorden lidt mere.

222. De første Gange bør Remonten være motioneret før Opsidningen; thi den spænder sig som Regel paa Grund af det Ubehag, den føler af Sadlen.

Den kan enten gaa som Haandhest ved Siden af en ældre Hest og har da Longe og Kapsun paa, eller den kan longeres.

Longeres den, er det praktisk at lægge en lang Hjelpe-tøjle paa (se herom Till. Pkt. 2 og 8—11), saa lang, at Hesten skal række Halsen frem for at søge Biddet, altsaa en Slags »Udløsetøjle«.

Foruden at faa den motioneret opnaas tillige, at den lidt efter lidt rækker Halsen ud og søger fremad og nedad mod Biddet. Jo mere dette er Tilfældet, des lettere er den første Opsidning og Fremridning.

Naar Remonten gennem afvekslende Skridt- og Trav-

reprises er blevet afmotioneret, kan Rytteren lade sig løfte op.

223. Han stiller sig tæt ind til og med Front mod Hesten; med venstre Haand tager han fat i Manen, højre Haand lægges paa Sadelknappen. Trensetøjlerne hænger løse.

En Hjælper løfter med højre Haand Rytteren op, med venstre Haand holder han Remonten ved Hovedet, og Rytteren prøver nogle Gange at hænge paa Siden af Hesten.

Rytteren lader sig derefter forsigtigt glide ned i Sadelen, og Hjælperen trækker Hesten frem i Skridt. De første Par Skridt fremad med Rytteren paa Ryggen er de vanskeligste og kræver særlig Opmærksomhed for at undgaa, at Hesten kaster Rytteren af.

224. Viser Hesten Tegn til nogen Vanskelighed, bør yderligere en Hjælper staa foran Hovedet; Longe og Kapsun paa lægges, og Rytteren løftes da kun halvt op nogle Gange.

Viser den yderligere Vanskeligheder, spændes to Longer i med en Hjælper til hver, og disse tages ikke af, før Hesten roligt lader sig trække i Skridt og Trav. I særlig vanskelige Tilfælde longeres Hesten først med en død Vægt (fyldt Havresæk) spændt paa Sadelen.

§ 23.

Den første Fremridning. Tilvænnning til Rytterens Vægt m. m.

(Jfr. Pkt. 203—205).

225. Da Remonten har lettere ved at bære Rytterens Vægt i Bevægelse end paa Stedet, rides i Begyndelsen frem i Skridt straks efter Opsidningen.

Der skridtes derefter nogle Omgange i saa fri Skridt, som Hesten tillader, med løs Tøjle for ikke at virke forstyrrende.

En for lang Skridtreprise virker imidlertid trættende paa de unge Heste, og der traves derfor ret snart.

Lysten til at gaa i Flok kan udnyttes ved at have en ældre Hest foran som Førerhest. Rytteren sidder stille uden at indvirke; Remonten skal i Hovedsagen gaa frem, fordi den har Lyst til at følge med de andre. Saa snart den villigt gaar frem, kan Førerhesten undværes.

226. Det gælder nu om at vænne Hesten til at bære Rytterens Vægt og at faa den til at trave paa samme naturlige Maade som uden Rytter. Tøjlerne bør være lange og løse, og Rytteren placerer sig som angivet i Pkt. 28 og 29 og rider *Lefridning*.

Det for Hesten naturlige Travtempo, naar den bevæger sig frit uden Rytter, tilstræbes, for at den her kan genfinde sin naturlige Ligevægt og løse sig. Jo roligere Rytteren sidder, des mere er Hesten tilbøjelig til at afspænde sig.

227. Rytteren kan da i Løbet af nogle Dage ved Hjælp af Pisken begynde at lære Hesten at reagere for den fremad-drivende Hjælp (jfr. Pkt. 197).

Schenkelhjælp straks er ikke alene hensigtsløs, men direkte skadelig; den afstumper Hestens Følsomhed eller fremkalder i værste Fald Uartighed.

Der rides foreløbig uden Sporer, men derimod altid med Pisk.

228. Da Remonten hurtigt bliver træt af den uvante Vægt *siddes der hyppigt af*. I Særdeleshed taaler Heste med svag Ryg ikke lange Lektioner.

Afsidning kan enten finde Sted med Rytterne opmarcheret langs Midterlinien af Ridehuset med godt Mellemrum, eller ude langs Hovslaget og da paa venstre Volte. Barrieren vil være en god Støtte for Heste, der ikke vil staa stille.

Remonten rides i Begyndelsen ikke mere end ca. 20 Min., men bør være ude mindst 1 Time. Ridetiden forøges gradvis indtil ca. 1½ Time.

Det er vigtigt hurtigt at blive klar over, om Hest og Rytter passer sammen, da den rigtige Parring er af afgørende Betydning for Resultatet af Tilridningen.

§ 24.

Remontens Uddannelse i de forskellige Gangarter.

1. Visse Fordringer m. m.

229. En Rytterhest bør i ethvert Tilfælde kunne følgende:

1. Staa fuldkommen rolig under Op- og Afsidning.
 2. Uvægerligt gaa frem eller forstærke Hastigheden, naar Schenklene forlanger det.
 3. Uvægerligt standse, formindske Hastigheden eller træde tilbage, naar Tøjlen forlanger det.
 4. Uvægerligt flytte Bagparten til Siden for den sideførende Schenkel.
 5. Vende for den indvendige Hjælp.
- Hvornaar og hvorledes disse Ting indøves, vil tildels fremgaa af det efterfølgende (se Oversigten efter Pkt. 292).

230. Hvis Forholdene tillader det, kan Remonterne efter nogle Maaneders Dressur ogsaa rides ude i kuperet Terrain i Flok eller enkeltvis paa lange lige Linier, saa at de ogsaa lærer at afbalancere sig paa bakket Bund.

2. Trav og Skridt.

a. Lydlighed for saavel den fremaddrivende Hjælp som for den anholdende Tøjle (Fig. 28).

231. Arbejdet i Traven er det grundlæggende i hele Dressuren; den ensartede Fodflytning gør Rytterens Indvirkning mere præcis og som Følge deraf lettere fattelig for den unge Hest.

Indøvelse af Lydlighed, dels for den fremaddrivende Hjælp, dels for den anholdende Tøjle, er i dette Afsnit gjort til Genstand for hver sin særskilte Omtale for straks at slaa fast, at deres Samvirken hører et senere Dressurstandpunkt til; foreløbig bruges Tøjlen ikke, naar Schenklen virker, og omvendt. Indøvelsen af de to Slags Hjælp er iøvrigt sideløbende.

232. Rytterens første Opgave er at faa Hesten til at gaa frem for den fremaddrivende Hjælp, og Tøjlen maa som allerede omtalt ikke virke forstyrrende, »Schenkler uden Tøjle«.
- Selv efter at Hesten i nogen Grad har forstaaet Betydningen af Schenklernes Tryk, bør saavel Pilsken som Tunge-slag endnu i nogen Tid tages til Hjælp.

Efter nogle Travlektioner falder der i Reglen saa megen Ro over Remonterne, at de ligesom begynder at blive dovne. Dette er et meget gunstigt Øjeblik; thi Rytteren faar da Lej-

lighed til ved den fremaddrivende Hjælp at bestemme det Travtempo, han vil have Remonten til at gaa i.

Som almindelig Regel kan angives et *Arbejdstempo* (jfr. Pkt. 204), som er en *Ubetydelighed* hurtigere end det naturlige Tempo, Hesten selv tilbyder.

Hesten drives frem i en rolig, regelmæssig og fremadgribende »Arbejdsstræve¹⁾ og netop den Omstændighed, at Rytterens fremaddrivende Hjælp bestemmer Tempoet, giver det første Indtryk af, at Rytteren begynder at sætte sin Vilje igennem. Det er Vejen til at faa Hesten til at søge Biddet.

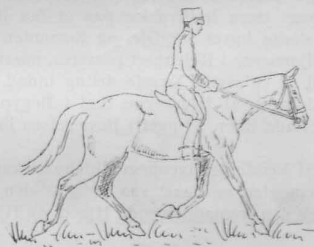

Fig. 28.

God lang Holdning for en Remont under det første Dressurarbejde, smig. Fig. 26 og 27. Rytterens Sæde jfr. Pkt. 28 og 29.

Rytteren maa dog ikke forsøge ved at holde tilbage i Tøjlen at faa en falsk Støtte paa Biddet.

Bevægelsen maa udvikles uhæmmet af Tøjlen.

233. Den anholdende Tøjle lærer Remonten i Hovedsagen at forstaa Overgange fra Trav til Skridt efter Principet: »Tøjle uden Schenkler«.

Saa længe der rides med Førerhest, lader man denne i Løbet af en halv til en hel Omgang afkorte Tempoet saa meget, at alle de efterfølgende Remonter efterhaanden falder i Skridt.

De første Optagninger foregaar iøvrigt saaledes: Rytteren sætter sig som angivet i Pkt. 28—29 og bringer ved veksel-

¹⁾ Trav i netop det Tempo, som under Hensyn til Hestens Dressurstandpunkt er det formaalstjenligste for Dressuren.

vide, smaa Anholdninger og Eftergivenhed i Tøjlen Hesten i Skridt.

Skulde en Hest vise sig for ivrig, kan Rytteren for udvendig Tøjle kortvarigt dreje Hestens Næse lidt ind mod Barrieren og derved opnaa en Støtte af denne til at stoppe Hesten for ganske svag Tøjlehjælp; thi Barrieren virker da ligesom en Slags modstaaende Tøjle.

Hyppige Overgange til Skridt er en fortrinlig Øvelse til at faa Hesten saa rolig, at man kan drive paa den.

b. Vendinger. Udløsende Arbejde over Cavalettis (Fig. 29).

234. Væghjælpens store Indflydelse paa at faa Hesten til at vende maa stedse have for Øje, og Remonten skal derfor altid, naar Hjørnerne i Ridehuset passeres, mærke Rytterens Tilbøjelighed til en rigtig Vægtfordeling indad.

Gennemridningen af Hjørnerne skal i Begyndelsen foregaa i meget flade Buer. Svinget i Bevægelsen bibeholdes da lettere.

Indøvelse af Vendinger igennem Ridehuset kan paabegyndes, naar Remonten er naaet saa vidt, at den nogenlunde villigt adlyder den fremadgående Hjælp, og Hjælpen er da følgende:

1. Riktig Vægtfordeling.
2. Gentagne lette Anholdninger for *indvendig* Tøjle med Eftergivenhed af *udvendig* Tøjle.
3. *Indvendig* Schenkel tages lidt efter lidt i Brug for at understøtte Vendingen.

Remonten skal, som det ses, først lære at adlyde den *indvendige* Tøjle, for den *udvendige* kan virke regulerende paa Halsens Bøjning. Griber den *udvendige* Hjælp ind paa et for tidligt Tidspunkt af Dressuren, fremkaldes kun Vanskeligheder, eventuelt Uartighed.

Er Remonten mindre villig til at vende, undtager den sig i Reglen ved at skyde *udvendig* Skulder ud. Pilsken bruges derfor med smaa Slag paa denne Skulder; om fornodent bruges *indvendig* Tøjle med lidt sejge Træk i Retning af *indvendig* Høfte.

Efterhaanden som Dressuren skrider frem, bringes Hjælpen gradvis i Overensstemmelse med det i Pkt. 137—143 angivne.

235. Saa snart den fremadgående Hjælp adlydes, kan ogsaa det udløsende Arbejde over Cavalettis begynde og bør, som den fortrinlige Hjælp det er, ikke forsvømmes. Tilvænningen sker som angivet under Springning Pkt. 256. — Den virkelige, udløsende Værdi faar dette Arbejde først i Trav over Cavalettis¹⁾ (højest 4 i Rækken) i en Afstand af 1,40 m fra hinanden. Ryggens Virksomhed fremmes, Bagbenenes Arbejde bliver kraftigere og mere energisk. Rytteren sidder som angivet i Pkt. 28—29; han gaar godt med i Bevægelsen

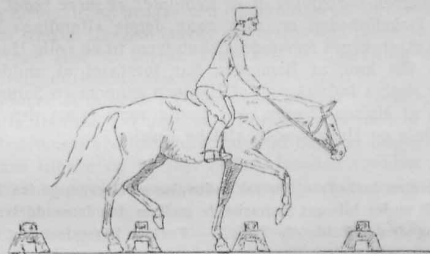

Fig. 29.

Udløsende Trav over Cavalettis. Remonten rækker Halsen tillidsfuldt fremad og nedad med Ryggen godt oppe. Rytteren sidder korrekt.

og giver Tøjlerne efter, saa at Hesten kan række Halsen godt frem og ned. — Arbejdet skal drives forsigtigt og med gradvis Stigning, da det er ret anstrengende for Sener og Led.

c. Under fortsat Udvikling af en regelmæssig og energisk Arbejdsstrav med godt Sving skal Remonten sikrere og sikrere søge Biddet fremad og nedad. — Anstilling paa Tøjlen. — Den første Ligendretning.

236. Hestens Lydighed for den fremadgående Hjælp skal efterhaanden blive *mere og mere ubetinget*, Afskubbet kraftigere og Rygbbevægelsen mere fremtrædende, saaledes at der efterhaanden kommer Forbindelse mellem Rytterens

¹⁾ En Cavalettii er højest 0,25 m høj.

Haand og Hestens Mund. For at ligeudrette Hesten skal det straks fra Begyndelsen tilstræbes, at der bliver en ensartet Anstilling paa begge Tøjler. Den kontrollerende Eftergivenhed bør fra nu af hyppigt anvendes (jfr. Pkt. 54).

237. *Hestens Hals* skal vedvarende være lang, og ethvert Forsøg paa at virke formende paa den vil være forkert. Hænderne skal tværtimod holdes saa stille som muligt, saaledes at Hesten tillidsfuldt igennem det forøgede Afskub selv søger Forbindelsen. En »rundet« Hals vil ganske vist tidligt give Rytteren Indtrykket af, at Remonten er mere redet, end den i Virkeligheden er, men naar denne »Runding« ikke skyldes Bagbenenes forøgede Afskub frem til en rolig Haand, betyder det kun, at Remonten har forstaaet at unddrage sig den rigtige Indvirkning af Hjælpen gennem en Sammenrulning af Halsen. Næsen skal stadig være foran den lodrette Linie og Halsen uden »falske Knæ«.

d. Skridten forbedres, fortsat Indøvelse af Overgange fra Trav til Skridt under følsomt Samarbejde mellem den fremaddrivende Hjælp og den anholdende Tøjle. — Fortsat Ligeudretning.

238. Efterhaanden som Hesten arbejder rigtigt, styrkes dens Muskulatur, saaledes at det ikke trætter den at bære Rytterens Vægt hverken paa Stedet eller i længere Skridtrepriser.

For at faa Hesten til at gaa en regelmæssig, jordvindende Skridt maa den have Lov til at indtage en formaalstjenlig Holdning. Den maa række sig ud og balancere med sin Hals, og Hovedets Pendulsvingninger maa ikke forstyrres. I ingen anden Gangart kan Tøjlen gribe saa ødelæggende ind som her. Det første Aar bør Skridten hovedsageligt foregaa for lange Tøjler.

Trippende Heste skal rides frem til Anstilling paa Tøjlen og først derefter tages op i Skridt.

Formning af Halsen med Hænderne under Hvilepauserne i Skridt virker kun skadeligt paa Hestens Dressur.

I Hvilepauserne skal Hesten iøvrigt have Lov til at hvile sin Halsmuskulatur ved at sænke Halsen.

239. Naar Remonten efterhaanden er kommet saa vidt, at den i Trav søger frem til en stabil, men blød og fjedrende Støtte

paa Biddet, er Tidspunktet naaet, da man kan begynde at indøve Samarbejdet mellem den anholdende Tøjle og den fremaddrivende Hjælp i Overgangen fra Trav til Skridt.

Det kræver megen Følelse hos Remonterytteren at finde en passende progressiv Linie i denne Indøvelse, som i Virkeligheden er det første, svage Samlingsarbejde, Remonten kommer ud for.

Rytterens Lænd spiller en stor Rolle under disse Overgange.

Lægger Remonten sig saaledes haardt paa Biddet, saa snart Schenklernes bruges ved Optagningerne, da gælder det om, at trække Lænden stærkt an for ligesom igennem denne at afbøde Hestens stærke Træk i Tøjlen, samtidig med at den fremaddrivende Hjælp forsigtigt virker.

Forsøger Remonten i Overgangen paa at frigøre sig ved at løfte Hovedet i Vejret, skal Forbindelsen mellem Haand og Hestemund vedligeholdes, uden at der paa nogen Maade trækkes tilbage og presses nedad, Lænden trækkes an, og Schenklernes virker forsigtigt fremaddrivende, indtil Hesten atter søger frem- og nedad.

Disse Overgange øves mange Gange i hver Time. Det er de første Forsøg paa at lære den de halve Parader (jfr. Pkt. 97—98 og 106, 1).

Halsen skal stadig være lang.

240. Under Indøvelsen af denne Samvirken af Hjælpen skal man straks bestræbe sig for og efterhaanden forlange, at Hesten er ligeudrettet.

e. Ved Forparts vendinger og Schenkelvigning i Skridt indøves Lydighed for den sideførende Schenkel.

241. Selv om Forparts vendinger jo ikke hører til de Øvelser, som direkte befordre den gymnastiske Uddannelse, og heller ikke har nogen Betydning for Samlingen, saa er de dog meget nyttige til at lære Remonten Lydighed for den samtidige Tøjle- og Schenkelhjælp, bl. a. fordi den mekanisk kan tvinges til at udføre en Vending om Forparten. De kan indøves paa et ret tidligt Tidspunkt. Angaaende Indøvelsen se Pkt. 124—127.

242. For Indøvelsen af Schenkelvigning begynder, vil det være

praktisk, at der ved Hjælp af Ridning i *Stilling* i Forvejen er givet Remonten den rigtige Sidebøjning i Halsen. Schenkelvigningens Indøvelse er angivet i Pkt. 146—150. Den bør foreløbig kun ske i Skridt.

Findes der enkelte modvillige Remonter, kan Ridelæreren hjælpe Remonterytteren ved at føre Hesten med den ene Haand i den indvendige Tøjle, medens han med smaa Piske-slag bag Gjorden faar Overtrædningen i Gang.

Schenkelvigningen gøres derefter til Genstand for daglig Indøvelse.

f. Traven forbedres lidt efter lidt i Arbejdstrav med et friere Tempo end hidtil anvendt. Selvbalancen gøres sikrere ved Ridning i Bøjning (af Kroppen) paa Cirkelvolte og ved stadig korraktere halve Parader (Tempoovergange). — Ligeudretning. — Tilbagetrædning.

243. Ved fortsat Arbejde i en regelmæssig, livlig Arbejdstrav vil den ligeudrettede Remont efterhaanden selv støde sig af paa Biddet, tygge paa det og lidt efter lidt give efter i sin Nakke (jfr. Pkt. 210).

Ridning paa Cirkelvolte med Bøjning (af Kroppen) bringer det indvendige Bagben til forøget Undertrædning og Bøjning; en hyppig Veksling af Volten giver begge Sider en ligelig Gennemgymnastisering.

Det skal nøje iagttages, at Remonten bevæger sig ligeudrettet.

Tempoet i Traven kan efterhaanden gøres noget friere, og under Arbejdet paa at drive Hesten frem er det praktisk at lade Pisen støtte Schenklene. Iler Hesten, og bliver der mindre Sving i Bevægelsen, gaar man straks tilbage til den tidligere Arbejdstrav.

De halve Parader forbedrer Eftergivenheden og Ligevægten i Remonten; i korte Øjeblik rides i noget afkortet Tempo. Ogsaa her gælder det, at Svinget i Bevægelsen ikke maa gaa tabt.

244. For at Tilbagetrædningen ikke skal blive en Øvelse, som udføres udelukkende ved et Træk i Tøjlen, maa Dressuren være saa vidt fremskredet, at Hesten er delvis eftergivende, opmærksom paa Hjælpen og fremme til Biddet, for Tilbagetrædning øves.

Den øves som Indledning til Fods. Rytteren stiller sig foran Hesten i »Forandre Front-Stilling«. Hvis den ikke træder tilbage for et Tryk af Tøjlerne, slaar man den forsigtigt nede paa Kronranden. Indøvelse sker iøvrigt som angivet Pkt. 101—105.

3. Galop.

(Jfr. Pkt. 209).

245. Et Normaltidspunkt for Paabegyndelsen af Galoplektionerne kan ikke gives; meget afhænger her af Remonternes individuelle Anlæg for denne Gangart; nogle falder den ret tidligt naturlig, bl. a. Fuldblodsheste. Reglen bør dog være, at de først søger villigt og energisk frem til en let anstillet Tøjle.

Indøvelse foregaar bedst paa en stor Cirkelvolte, og Anspringet skal søges fra en lidt afkortet Arbejdstrav; men iøvrigt er Tempoet meget individuelt. Remonterne kan paa Cirkelvolte ikke saa let styrte af Sted som paa lige Linie; man gaar derfor ikke ud paa lige Linier, for de galopperer i Selvbalance.

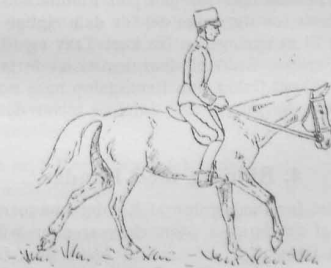

Fig. 30.

Lang Holding under de første Galoplektioner.

For at lette det indvendige Benpars frie Fremsving falder det naturligt at anvende følgende Hjælp i Anspringet:

1. Anspringet foregaar bedst ind i et Hjørne af Ridehuset.

2. Den udvendige Tøjle stiller Hesten ganske lidt til udvendig Side.
3. Schenklerne driver Hesten i Galop.

Remonten vil ofte først foregå Travtempoet nogle Skridt og derefter springe an. Den maa dog ikke jages i Galop fra fri Trav. Er den efterhaanden kommet over i for fri Trav, afkortes Tempoet atter, saa den gaar roligt i Selvbalance, og der forsøges igen.

Saa snart Hesten er sprunget an, rettes den lige ud, og man forsøger lidt efter lidt at undvære den udvendige Stilling i Anspringet.

Galoprepriserne bør i Begyndelsen være meget kortvarige, ikke mere end nogle faa Omgange, Anspringenes Antal derimod stort. Volten skiftes hyppigt.

Efterhaanden forfines Hjælpen til Anspring; Hestens Ligevægt forbedres dressurmæssigt, ikke mindst igennem mange, gode, rolige Anspring. Opmærksomheden skal stadig være henvendt paa, at saavel Anspring som selve Galoppen foregaar paa eet Hovslag.

Under den første Indøvelse bør kun nogle faa Heste (indtil 4 à 5) ad Gangen være paa Cirkelvolten.

Anspringene bør ikke foregaa paa Kommando, men Rytterne maa hver for sig vælge det for dem rigtige Tidspunkt.

Mere end til at springe an fra kort Trav og til at bevæge sig roligt i en vis Grad af dressurmæssigt forbedret Ligevægt i saavel kort Galop som Brugsgalop naas normalt ikke det første Aar. Nogen egentlig Samling bliver der ikke Tale om.

4. Ridning med Kandar.

246. Tidspunktet for Paalægning af Kandar kommer først mod Slutningen af det første Uddannelsesaar efter 8 à 9 Maanedes fortsat Dressur.

Hesten bør paa dette Tidspunkt have naaet de Dressurstandpunkter i de forskellige Gangarter, som foran er angivet.

Kandaren maa ikke paalægges som et Tvangsinstrument for at tvinge en Eftergivenhed igennem. Eftergivenheden bør tværtimod være en Forudsætning for, at den paalægges.

Det egentlige Dressurarbejde foregaar det første Aar for Tansen.

Kandaren paalægges til at begynde med først, efter at Remonten er redet den halve Tid af Ridetimen med Trense. Tilpasningen maa være meget omhyggelig, Kindkæden let kædet, men Stangen maa dog ikke falde igennem. Der skal derefter rides i et roligt, men dog livligt Tempo uden anden Tanke end at faa Remonten til fortroligt selv at søge frem. Kun Bridonen bruges de første Gange.

Der maa derfor ikke øves andet end almindelig Ridning ligeud.

Ethvert Forsøg paa at forme Hesten vil være forkert.

Det er hensigtsmæssigt i Begyndelsen kun at ride med Kandar hver anden Dag.

§ 25.

Tilvænningsøvelser hjemme og ude.

247. Formaålet med disse Øvelser er at gøre Remonten rolig og tillidsfuld over for de Hændelser, den kan udsættes for i Tjenesten.

Indøvelsen maa ske paa en Maade, der svarer til Hensigten, og ikke saaledes at man først skræmmer Hesten for derefter at forsøge paa at berolige den. Man naar ikke altid til at kunne øve de samme Ting paa samme Tid med alle Remonterne, men maa tage individuelle Hensyn til Temperamentet.

Tilvænningsøvelser indgaar som et dagligt Led i Remonternes Uddannelse.

248. Øvelserne er i Hovedsagen følgende:

Remontens Opstilling.

1. Det bør ret hurtigt gøres til en Regel, at der ved Timens Begyndelse opmarcheres paa Midterlinien i Ridehuset (-banen) med store Mellemrum, og Remonterne stilles da lige paa alle fire Ben. Det indøves i Begyndelsen til Fods (fra »Forandre Front-Stilling«), idet Opstillingen bedst rettes ved at trække fremad mod Rytteren, mindre ved at presse tilbage. Efterhaanden øves det ogsaa til Hest.

2. Hesten skal lære at *staa absolut stille* under Af- og Opsidning. Øves efter ca. 1 Maanedes Forløb.
3. Øvelser, som har til Hensigt at *forøge Hestens Omgængelighed* i Rytterens direkte Omgang med den, saasom Optagelse af Ben, gymnastiske Øvelser paa Ryggen af den, f. Eks. Arm- og Bensving, Damesæde, baglæns Herresæde, sidde paa Krydset af den, ligge paa Knæ i Sædlen, staa op i Sædlen m. fl.
- Rytterne holder ved disse Øvelser fordelt over hele Ridehuset, saaledes at de ikke generer hinanden.
4. *Fremadridning af Geledet* (for at modvirke Klæbing). Gaar Remonten ikke villigt frem, trækker Ridelæreren den de første Gange frem. Hvis Hesten ikke vil frem, trykker den sig i Reglen over mod en af Sidehestene; den stilles da til den Side, hvortil den trykker sig og drives frem for indvendig Schenkel (saavidt muligt ikke for Sporen, da den saa ofte slaar). Øves ikke før fuldstændig Lydighed er til Stede for den fremadrivende Hjælp.
5. Øvelser i at *gaa imod hinanden* øves først i Skridt.
6. Tilvænning til *Vaabenbrug* (til at bære Sabel, til Hugning, til at gaa til Huggemaal) øves først i sidste Trediedel af Uddannelsesaaret.
7. Tilvænning til *Skydning* øves bedst ved at samle Hestene paa en stor Cirkelvolte, hvor Ridelæreren affyrer først et Skud, senere flere i Træk. Øves først i sidste Trediedel af Uddannelsesaaret.
8. Øvelser i at *gaa i Geled*.
9. Tilvænning til *Trafik* paa Veje og Temporidning øves først i Kolonne, derefter 2 og 2 og sluttelig enkeltvis.
10. *Galoparbejde* øves igennem rolige Galopper i Sommerperioden, hvorved Lunger, Hjerte og Muskler udvikles.

Forhold ved Skyhed.

Heste er ofte sky for Ting, som staaar eller ligger langs Vejsiden, saasom Papir, Vejbunker og holdende Vogne. Med Nutidens Automobiltrafik er det livsfarligt for Hest og Rytter, saafremt Hesten pludseligt springer ud paa Vejen. Er

Hesten derfor ængstelig for en Ting, f. Eks. en Vejbunke til højre for den, bør følgende Regel følges:

Hesten stilles i god Tid til modsat Side og rides i en Slags Schenkelvigning forbi Genstanden for dens Ængstelse; Næsen drejes altsaa væk, og Skulderen rettes imod. Ved denne Fremgangsmaade forsvinder Ængstelsen lidt efter lidt, og Udslaget gøres straks mindre. Det er ganske fejlagtigt at bøje Hestens Hoved hen mod Vejbunken og forsøge at tvinge Hesten hen til den.

§ 26.

Remontens Springuddannelse.

249. De store Fremskridt ved Tilridning er sammensat af mange smaa, og ved Indspringningen er det samme Tilfældet. Forcering af Springuddannelsen kan være skæbnesvangere for Hestens Temperament. Man behøver sjældent at være ængstelig for at gaa for langsomt og forsigtigt frem.
250. Følgende Principper bør fastholdes som grundlæggende:
 1. Springuddannelsen sker jævnsides med Tilridningen.
 2. En gradvis for Remonten næsten umærkelig Stigning af Fordringerne, saa at Refuseringer omtrent undgaas det første Aar.
 3. »Forhindringsglæde« fremelskes og bevares. (Flittig Brug af Belønninger, tiltalende Opbygning af Forhindringerne).
 4. Individuel Behandling af hver enkelt Remont efter Temperament og Evner i den Udstrækning, Forholdene tillader.
251. Springuddannelsen gaar i Hovedsagen ud paa følgende:
 1. Tilvænning til det for Hesten fremmedartede ved Forhindrings Udseende.
 2. At lære Hesten at løfte sig som Følge af, at den »sætter sig«: lukker Leddene i Baglemmerne i Opspringet og ikke springer alene paa sin Fart.
 3. Øvelse i at beregne Opspringet og taksere Forhindringen. Galoppen er den vanskeligste Gangart for Hesten at beregne sit Opspring i; Trav og Skridt volder ingen Vanskelighed i saa Henseende.

252. Springuddannelsen foregaar dels *uden*, dels *med Rytter*; i Begyndelsen uden, men ret hurtigt ogsaa med Rytter og derefter *jævn*sides. Egentlig Springning under Rytter begynder dog ikke, før Hesten bevæger sig i hensigtsmæssig Holdning, til Biddet, med lang, frem- og nedadstrakt Hals og Hoved.

253. Springning foregaar under Rytter saaledes:

1. I Strøm. Denne Formation er hensigtsmæssig ved nye Forhindringer, en sikker Hest bør da være foran. Springning i Strøm gør imidlertid let Hestene hidsige, og de bageste Heste kommer ofte akavet til Forhindringen.
2. Med store Afstande. Denne Formation er bedre end den foran nævnte.
3. I Flok. Øves navnlig i Terrainet.
4. Enkeltvis. Bør anvendes, saa snart Uddannelsesgraden tillader det.

254. Under Rytter springes paa Ridebanen det første Aar hovedsagelig i *Trav med Letridning*. Hesten lærer nemlig i Skridt og Trav godt at »sætte sig« i Opspringet og derved bruge Ryggen, og Letridning virker beroligende paa Hesten, navnlig naar den anvendes lige hen til Opspringet.

255. *Maalet for 1' Aars Uddannelse* skal være, at Remonterne mod Slutningen af Aaret med Sikkerhed springer paa Ridebanen Forhindringer indtil 0,90 m Højde eller 1,50 à 2 m Bredde. I Terrainet skal Remonterne med Sikkerhed springe de hyppigst forekommende Forhindringer i tilsvarende Størrelse saavel i Trav som i Galop.

Der springes kun med Trense.

Fremgangsmaade, som kan lempes efter Tid og Forhold:

256. En Bom lægges paa Jorden med den ene Ende støttet til Barrieren, og Hestene trækkes flere Gange derover for lange Tøjler. Efterhaanden udlægges flere Bomme helst af forskellige Farver; i Begyndelsen med store, senere med smaa Afstande. En enkelt af Bommene forhøjes indtil 0,20 à 0,25 m.

Hestene trækkes saaledes, at de efter at have passeret Bommene ender hos en Mand med Havretrug eller Brød,

og takket være deres gode Hukommelse er de hurtigt klar over, at der venter dem en Belønning.

Saa snart Remonterne sikkert adlyder den fremaddrivende Hjælp, kan disse Øvelser ogsaa foretages under Rytter i Skridt for lange Tøjler; første Gang dog altid i Strøm med en sikker Hest foran.

Efterhaanden vænner Hestene sig til uden at ænse Bommens forskellige Farver roligt at skridte derover.

257. Tidspunktet er da kommet til at lære Hesten *at løfte sig*. Umiddelbart bag ved en af de midterste Bomme i Rækken sætter man 1 Cavaletti (ca. 0,25 m høj), saaledes at Bommen virker som Afspringslettelse.

Hestene trækkes over Bommene i Skridt og vil, naar de kommer til Cavalettien, blive nødsaget til at »sætte sig« noget bagtil for at komme over. Rytteren skal være godt foran Hesten, saaledes at han ikke støder den i Munden.

Lidt efter lidt kan Forhindringen forhøjes indtil 0,50 m, stadig med Afspringslettelse foran, f. Eks. en Bom paa Jorden, dernæst en Cavaletti og endelig bagved en Brædevæg 0,50 m, alle tre tæt op til hverandre. Skulde det være vanskeligt for Rytteren nu selv at komme rettidigt over Forhindringen, standser Ridelæreren Remonten for at lade Rytteren springe over paa den anden Side, hvorefter han animerer Hesten til at springe over. Hesten maa ikke lande paa alle 4 Ben samtidig; thi Nedfaldsstødet bliver da uelastisk og haardt.

Remonterne belønnes rigeligt med Klap, Brød el. Havre, saa at de glæder sig til at passere Forhindringen for at naa hen til det Sted, hvor Belønningen venter.

258. Efter i nogen Tid at have drevet disse Øvelser i at løfte sig kan Løsspringning anvendes jævnsides hermed.

Den ene Langside indrammes til Løsspringning helt ned til den Kortside, hvorimod der springes. Springretningen er imod Udgangen. En Hjælper med Havre, Gulerødder eller Brød stilles op for Enden af »Springgaarden«. Midt for Langsiden sættes en ganske lav Forhindring, f. Eks. en Bom i 0,30 à 0,35 m Højde med en Afspringsbom foran.

Tøjlerne opbindes i Kæberemmen.

En for en slippes Remonterne igennem »Springgaarden«

ned imod Hjælperen med Belønningerne (jfr. Pkt. 260). Viser en Hest Uvilje til at gaa frem mod og over Forhindringen, trækkes den over.

Springningen bør foregaa saa roligt, som det er muligt, og Remonterne skal være afmotioneret, inden der begyndes.

259. Efterhaanden gøres Forhindringen næsten *umærkeligt* større, og der anbringes flere efter hinanden efter Princippet hellere at stille Forhindringerne for smaa end for store.

Forhindringerne gøres saa tiltalende og afvekslende som muligt. Opspringsbomme letter Opspringet, ligesom Cavalettis anbringes i »korrekte Afstande«¹⁾ fra Forhindringen for at lette Hesten Inddelingen før Opspringet.

At anlægge Uddannelsen rigtigt kræver Opfindsomhed og Iagttagelsesevne.

260. Naar Remonterne med Sikkerhed passerer en enkelt Langside med Forhindringer kan om ønskes øves Løsspringning rundt i hele Ridehuset. Remonterne bør dog stoppes hver Gang, de naa ned til Hjælperen med »Belønningerne«.

Forhindringerne bør først sættes paa Plads, naar Remonten har galopperet et Par Gange rundt uden at springe og gaar i et behersket Tempo.

261. For Heste, som springer med *sænket Ryg*, og som ikke rigtigt rækker Halsen frem og ned i Springet, kan det være praktisk at lægge en hvid Bom, et Lommetørklæde eller en Avis paa Nedspringsstedet, saaledes at de ser ned og derved sænker Halsen.

Et Dobbelt- eller Trespring med »korrekte Afstande«, hvor hver enkelt Forhindring bestaar af 2 Bomme i samme Højde bag hinanden, giver ogsaa Hesten den rigtige Springholdning. Jo større Afstanden er mellem de 2 Bomme, des mere maa Hesten række Halsen frem og ned.

262. Med denne Løsspringning er man begyndt paa den egentlige Indspringning : *at lære Hesten at beregne sit Opspring*. Løsspringningen bør det første Aar ikke naa til højere Forhindringer end ca. 1 m.

263. Samtidig med forannævnte Øvelser uden Rytter rides Re-

¹⁾ »Korrekte Afstande« er: 4, 7 og 11 m.

monterne med Rytter over tilsvarende, men mindre Forhindringer.

Følgende bør erindres:

1. Den værste Fejl, man kan begaa, er at genere Hesten i Munden; derfor bør man i Begyndelsen tage fat i Manen og give Tøjlerne helt efter.
2. Selv om Springningen skal foregaa i Trav med *Letridning*, bør Hesten ikke forhindres i at slaa over i Galop lige foran Forhindringen; dette maa dog aldrig have Karakter af, at den styrter af Sted. Er dette Tilfældet, kan man foran Forhindringen stille et Par Rækker Cavalettis, som Hesten først skal passere. Dette er iøvrigt en god Øvelse for alle Heste.
3. Ridning først i Skridt og efterhaanden ogsaa i Trav over en Række Cavalettis (dog ikke over 4) virker udlosende og giver Fremad- og Nedadrækning af Halsen. (Til Trav opstilles Cavalettis bedst med 1,40 m Afstand) (Fig. 29).
4. Forhindringerne bør i Begyndelsen have Vinger eller staa langs Barrieren.
5. Saa snart Remonternes Dressurgrad (antagelig efter 3 à 4 Maaneders Forløb) og Forholdene iøvrigt tillader det, bør Tilvænningen og noget senere Springningen ogsaa foregaa over naturlige Forhindringer i Terrainet.

2' Aargangs og ældre Heste.

§ 27.

Ridning af 2' Aargangs Heste.

Perioden Oktober indtil Jul.

264. Udstationeringen i Manøvremaaneden skal for Remonterne helst være en Hvileperiode.
Efter at de (nu 2' Aargangs Heste) atter er indkaldt, rides de hovedsagelig af det gamle Mandskab og Befalingsmænd i nogle Maaneder.
265. De bringes atter i Arbejdskondition, og hvad de har lært som Remonter genopfriskes og forbedres.
Der begyndes igen med Trense.
Udviklingen af Gangen i Forbindelse med en stigende Gymnasticering af Bagparten og en mere udpræget Eftergivenhed i hele Hesten er Grundlaget for Arbejdet.
Tidspunktet er hensigtsmæssigt for Ridning i *Terrainet*.
266. I *Skridt* vænnes Hesten til at gaa for en let anstillet Tøjle, uden at det gaar ud over Gangens Renhed og Friskhed.
Schenkelvigningen genopfriskes, saaledes at man i Løbet af kortere Tid kan paabegynde at lære Hesten *Versade*.
Bagpartsvendinger efter Parade tillægges ogsaa.
267. I *Trav* tager man atter fat med Arbejdstraven.
Der lægges Vægt paa Ligeudretning og paa Ridning med mange Overgange saavel til lidt friere Tempo som til lidt kortere.
Schenkelvigning og senere *Versade* tillægges, naar disse Øvelser kan udføres sikkert i *Skridt*.

Mange Overgange fra *Trav* til *Skridt* og herfra til *Parade* og omvendt forøger Hestens Modtagelighed og Opmærksomhed for Hjælpen.

Efterhaanden øves Overgangene fra *Trav* direkte til *Parade* og omvendt, ligeledes Overgang fra *Tilbage trædning* til *Trav*.

Fri Trav øves noget, men kun naar Hestens Uddannelses-trin tillader det, og kun ved i Overgange lidt efter lidt at forøge Tempoet. Smeder Hesten herunder, er det Tegn paa, at Tempoet er for frit (jfr. Pkt. 69—74).

268. *Galoparbejdet* fortsættes som angivet for Remonten.
Der lægges Vægt paa at faa Hestene til at gaa med forøget *Sving* og bære sig selv.
Igennem mange Overgange først fra *Galop* til *Trav* og omvendt, senere fra *Galop* til *Skridt* og omvendt øges Hestens Evne til at bære sig selv.
269. Saa snart Hestens *Dressurgrad* tillader det, paalægges *Kandar*, i Begyndelsen dog kun nogle Gange om Ugen.
270. Ridningen foregaar den første Tid hovedsageligt som Enkeltridning eller med Hestene fordelt over hele Volten; senere øves ogsaa samlet Ridning med *Volter* og *Vendinger*. Sidebevægelser maa kun øves som Øvelser for Enkeltmand.
Volter øves dog ikke under samlet Ridning i *Galop*.
271. *Springningen* fortsættes som angivet for Remonten, idet den dog væsentligt foregaar i *Terrainet*.
Imod Slutningen tillægges *Springning* med *Kandar*.
272. *Tilbænningsøvelser* opfriskes.
Der forlanges, at Hestens Opstilling paa Stedet er korrekt.
- 2' Aargangs Heste redet af Rekrutterne.
273. En Tilbagegang i Hestens *Dressur* vil de første Maaneder, hvor de rides af Rekrutter, være uundgaelig, det gælder blot om at gøre Tilbagegangen saa lille som mulig.
274. Følgende maa være grundlæggende for de første Maaneder af Rekrutternes Ridning paa 2' Aargangs Hestene:

1. Indtil Sædet er stabiliseret, maa Indvirkningen indskrænkes til et Minimum, saasom Indøvelse af den fremadrivende Hjælp, og kun med ganske let Forbindelse med Hestens Mund.
2. Kun ganske simple Øvelser øves, saasom Fremridning fra Stedet til Skridt, fra Skridt til Trav og omvendt, Anspring paa Cirkelvolve i Galop fra Trav, simple Vendinger m. m.
3. Springning hovedsageligt for lange Tøjler, om fornødent med Tag i Manen.
4. Ingen samlet Ridning, men Hestene fordelt over hele Volden.
5. Der rides kun for Trense.

275. Efterhaanden opfriskes det for Remonteuddannelsen og for 1' Periode af 2' Aargangs Heste angivne, dog tillægges Versaderne ikke før i Løbet af Sommeren og kun som Øvelser for Enkeltmand.

Tilvænningsøvelser øves daglig i hele Perioden.

Det er hensigtsmæssigt den første Tid, man rider med Kandar, at paalægge Trense hveranden Dag.

276. Hestenes Samlingsgrad forøges ikke væsentligt ved Rekrutternes Ridning; men der lægges Vægt paa Bevaringen og Forbedringen af Hestenes Gang, saaledes at de gaar i stabil Holdning svarende til Samlingsgraden. Ro og Tillidsfuldhed skal præge dem.

Hestenes Dressur forbedres i Løbet af Sommeren efter de angivne Linier.

Ved de af Regiment eller Eskadron arrangerede Skole-ridningskonkurrencer for menige maa Fordringerne være saaledes afpassede, at Hestene kun kommer ud for Øvelser svarende til deres Dressurgrad.

2' Aargangs Heste redet af Befalingsmænd. Fortsat Dressur.

277. De for Perioden Oktober indtil Jul angivne Retningslinier kan ogsaa følges her.

a. Trav.

278. Ridning i Bøjning (jfr. § 14, 2) øves daglig; netop denne Øvelse er god for Hestens Gennemarbejdning.

Efterhaanden som Hesten bliver sikker i Versaderne, kan man begynde paa Traversaderne.

279. Arbejdstempoet i Traven gøres efterhaanden noget hurtigere; dog skal Regelmæssighed, Taktfasthed og kraftigt Sving i Bevægelsen stadig være til Stede.

De angivne samlende Lektioner skal efterhaanden gøre Hesten saa eftergivende, at den uden særlig Modstand gaar over i afkortet Trav med højere og mindre fremgribende Trin, uden at Gangen bliver stampende eller svævende.

Fri Trav indøves som angivet i Pkt. 69—74.

280. For at lære Hesten lydigt at give Agt paa den *udvendige Hjælp* er det undertiden praktisk i Vendinger at ride i Kontrabøjning. Den udvendige Tøjle bliver da den førende og den, der indleder Vendingen. Denne Øvelse har stor praktisk Betydning ved skarpe Vendinger i friere Tempo, f. Eks. paa Springbanen, ved Kontragalop m. m.

b. Galop.

281. Efterhaanden som Hesten bærer sig i den korte Galop, begynder man ved en Mængde Anspring fra Skridt eller afkortet Trav at lære den at bøje Baglemmerne til afkortet Galop.

Den galopperer kun et Par Galopspring, tages op og sættes straks, efter en virkningsfuld halv Parade, i Galop igen. Den forøgede Samling i Galoppen kræver kraftigere Indvirkning af den udvendige Hjælp.

Efterhaanden som Hesten paa denne Maade lærer at bære sig i afkortet Galop, kan man gaa direkte fra den korte Galop til den afkortede.

c. Fortsat Dressur.

282. Den videre Dressur af Hesten foregaar efter ganske de samme Principper.

Gennem et forøget gymnastisk Arbejde styrkes Muskulaturen.

Dette sker hovedsageligt gennem fortsat Arbejde i Sidebevægelser med stigende Fordringer, Ridning i samlede Gangarter saavel paa lige Linie som paa Cirkelvolve og

hurtige og bløde Overgange mellem afkortede og hurtigere Tempi.

I Galop er Ridning paa lille Ottetal og Slangegang saavel med som uden Changement gode Øvelser.

Ligeledes Traversadegalop og Bagparts vendinger i Galop (jfr. Pkt. 134).

Changement à tempo.

283. Før man begynder paa Changementet à tempo, maa Hesten have naaet en saadan Uddannelsesgrad, at den gaar for en let Hjælp, er opmærksom og med Bagparten nøjagtig paa Forparten, altsaa ligeudrettet.

Rytteren skal ride med korrekt Sæde (jfr. Pkt. 26—27) og have sin Hjælp tæt om Hesten. Hjælpen skal samvirke nøjagtigt og bestemt og uden fejlagtige Overdrivelser med Vægt eller Schenkler.

284. *Changementet* sker ved, at der tages en halv Parade, i hvilken Tøjlerne hovedsageligt virker i Retning af det nuværende indvendige Bagben for derigennem at lette det nuværende udvendige Benpars Fremsving i den nye Galop. Schenklene forandrer Stilling. *Den nye indvendige Schenkel*, som er *Hovedhjælpen* ved Changementet, virker fremadrivende ved Gjorden, samtidig med at den nye udvendige Schenkel giver et Tryk bagved Gjorden.

Hjælpen Indvirkning paa det nøjagtigt rigtige Tidspunkt er afgørende for Changementets Udførelse, og da Hesten udfører Changementet ved at støtte paa de nuværende indvendige Ben et efter et, først Bag, er det bedste Tidspunkt at give Hjælpen paa lige før nuværende indvendige Forben sættes til Jorden.

Changementet foregaar da ved, at det nuværende udvendige Bagben (det nye indvendige) føres frem, medens det nuværende indvendige Bagben støtter, svinger og paany sættes til Jorden.

Umiddelbart efter sker det samme for Forbenenes Vedkommende.

Hvis Hjælpen gives, inden det nuværende udvendige Forben sættes til Jorden, sker Changementet først fortil.

285. Changementerne læres de allerførste Gange bedst midt paa et stort Ottetal; men saa snart Hesten har fattet Rytterens Mening, øves de fra Kontragalop til rigtig Galop, til at begynde med i det Øjeblik man fra Langsiden skal til at passere det første Hjørne paa Kortsiden. Det bør dog ikke altid foregaa paa de samme Steder for ikke at gøre Hesten nervøs. Saa snart der er changeret, fortsættes i den nye Galop for at gøre Hesten begribeligt, at det var netop den Galop, man ønskede. Det er fejlagtigt at tage op straks efter Changementet.

Naar Hesten kan gaa fra Kontragalop til rigtig Galop for let Hjælp, øves det fra rigtig til Kontragalop. Hesten maa aldrig komme Rytteren i Forkøbet med Changementet. Den skal da tvinges tilbage i den oprindelige Galop. Efterhaanden som Hestens Ro og Sikkerhed stiger, kan Changementerne udføres med et bestemt Antal Galopsprings Mellemrum, f. Eks. 5, 4, 3 eller 2.

Kun en særdeles velreden Hest kan changere for hvert Galopspring.

286. Almindelige Fejl:

1. Rytteren modvirker Changementerne ved overdrevne Vægtforlæggelser og deraf følgende urolig og som Regel for sent virkende Hjælp.
2. Ved Changement à tempo er den kommende udvendige Schenkels Tryk for stærkt i Forhold til den kommende indvendige Schenkels. Changementet bliver derfor svingende til Siden i Stedet for glidende ligefrem.

§ 28

Hestens fortsatte Uddannelse i Springning.

287. Den fortsatte Uddannelse i Springning sker saavel med som uden Rytter.

Der stilles saa store Krav til en Hests Dygtighed og Rutine, for at den med Sikkerhed kan springe store Forhindringer, at megen Springning er nødvendig.

For at skaane Hestens Ben, bør en Del af Indspringningen derfor foregaa uden Rytter.

Selv om en Hest viser gode Anlæg, bør den *langsomme Stigning* af Fordringerne fastholdes.

2' Aargangs Heste bør saaledes ikke mod Slutningen af Aaret naa højere end til ca. 1,10 m under Rytter og ca. 1,20 m uden Rytter.

288. Forhindringerne maa gøres *afvekslende*, og navnlig bør man ikke blive ved med at springe over den samme Forhindring, efter at Hesten har passeret den godt. Det er heller ikke praktisk altid at have samme Forhindring paa samme Plads.
289. For at springe store Forhindringer er en rigtig Holdning særlig nødvendig, d. v. s. Hesten maa lære at bruge sin Hals og Ryg paa rigtig Maade, og dette kræver under Hestens Uddannelse en individuel Forhindringsopbygning. Hver Hest maa i den Grad, Forholdene tillader, have Forhindringerne sammensat og opbygget paa den for dens Uddannelse hensigtsmæssigste Maade.
290. **Forskellige Fejl** ved Hestens Springning kan rettes ved Hjælp af Forhindringernes Opbygning og Sammensætning saavel ved Løsspringningen som ved Springningen under Rytter:
1. Vil Hesten springe med sænket Ryg og rejst Hals skal dens Opmærksomhed henledes paa Landingen ved f. Eks. at stille Cavalettis (1—3) bag ved en uigennemsigtig Forhindring; denne gøres derved bredere. Hesten maa da strække sig yderligere for at komme over og rækker derfor Halsen fremad og nedad (jfr. Pkt. 261).

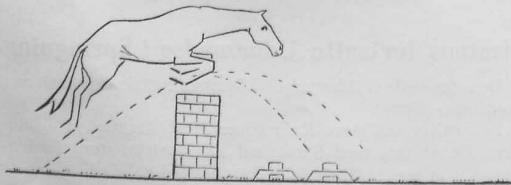

Fig. 31.
Sænket Ryg og rejst Hals rettes ved Hjælp af Cavalettis.

2. Vil Hesten springe for *fladt*, øves Springning over en Række Forhindringer med Afstande, der er kortere end de »korrekte Afstande«, altsaa 3—3½ m, 6—6½ m. Springbuen faar herved en stærkere Krumning; Hesten tvinges til at sætte sig mere i Opspringet.
 3. Vil Hesten ikke strække sig i Springet, sættes Forhindringer bag hinanden med »forlængede« Afstande, 4,5—5 m eller 7,5—8 m.
 4. Har Hesten svært ved at finde sit Opspring, sættes en Cavaletti foran Forhindringen; 4 m foran en Højdeforhindring, 3 m foran en Grøft.
- Ved Højdeforhindringen faar Hesten derved sit Opspring saa betids, at Springbuen bliver passende, ved Grøftespringet derimod saa sent, at hele Springkraften kan anvendes paa selve Forhindringens Overvindelse.
5. Serier af skiftevis Højde- og Breddeforhindringer har en særlig god Indflydelse paa Bibringelsen af en god Springholdning.

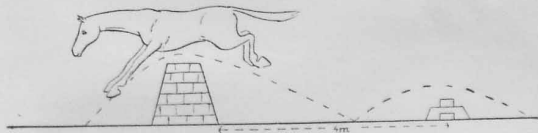

Fig. 32.
En Cavaletti letter Beregningen af Opspringet.

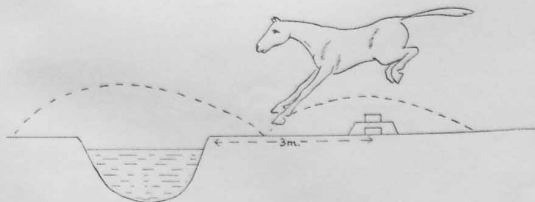

Fig. 33.
En Cavaletti lærer Hesten ikke at springe for tidligt af til et Længdespring.

291. Som allerede tidligere omtalt under »Springning« (Pkt. 174) er det vigtigt at finde det rigtige Tilridningstempo. Et kort Tempo forlanger en ganske nøjagtig Afpasning af Op-springet, og hvis Galopspringene ikke passer, kommer Hesten let for tæt paa Forhindringen. Et friskere Tempo giver derimod Hesten Mulighed for at vælge Opspringsstedet med større Frihed, idet Farten hjælper den over Forhindringen, selv om den springer tidligt af. Tempoet maa dog aldrig blive saa stærkt, at Hesten kommer for stærkt paa Forparten og derved faar svært ved at løfte sig.

Ved Ridning over *Serier af større Forhindringer* er et frisk Tempo nødvendigt; thi ellers mangler Hesten levende Kraft til Overvindelse af de sidste i Rækken.

292. Der kan ikke gives almindelige Anvisninger for, hvor ofte man skal springe; thi dette afhænger bl. a. af, hvor store Forhindringer man springer. Er disse ret store, springes ikke mere end 2 à 3 Gange om Ugen, dels uden, dels med Rytter. Springningen bør dog afbrydes af fuldstændige Hvilkeperioder, thi ellers kan hverken Forhinderingsglæden eller Benene bevares.

Oversigt over

	Oktober	November	December
	Longering.	Kildne og vanskelige Heste. 10 Min.s Longering for Opsidning.	
	Ridning paa stort Hovslag efter Forerhest.	Enkeltridning.	som Nov.
	Remonten rides lang med Fremad- og Nedad- søgning af Hals og Næse.		som Nov.
Udlos- ning.		Fra Midten af Maanedens Vendinger under Bevægelse for indv. Hjælp.	som Nov. Forparts vendinger.
		Ridning over Bomme liggende paa Jorden.	Ridning over Cavalettis.
		I sidste Halvdel af Maanedens Galop med enkelte Heste med Anlæg og Lyst.	
Sam- ling.			
		Skridt for løs Tøjle. Naturlig Trav (Letridning) Arbejdstrav.	
Gang- arter og Tempo.		Galop se ovenfor.	Galop med alle Heste.

Juni—September: Udvikling

Remonteuddannelsen.

Januar	Februar	Marts	April	Maj
Fortsættes om fornødent som Nov.				
som Nov.	som Nov.	som Nov.	som Nov.	som Nov.
som Nov.	som Nov.	som Nov.	som Nov.	som Nov.
som Nov.	som Nov.	som Nov.		
som Nov.	som Nov.			
som Dec.	som Dec.	som Dec.	som Dec.	som Dec.
			Første Schenkel- vigning i Skridt.	
Halve Parader paabegyndes forsigtigt.	Udvikling af de halve Parader. Tilbagetræd- ning til Fods.	som Febr.	Korrekt Gennemridning af Hjørnene med udpr. udv. Hjælp. Tilbagetr. til Hest.	
Skridt for lang Tøjle.			som Marts.	som Marts.
Overgange mel- lem lidt kortere og lidt friere Arbejdstrav.	Tempoforøgelse af Arbejdstraven.		Brugstrav paa kortere Strækninger.	som April, dog over længere Strækning.
Udvikling af Galoppen.		som Febr.	kort Galop.	kort Galop. Brugs- Galop.

af det tidligere lærte.

Oversigt over

	Oktober	November	December
Eksempler paa Overgange og Parader.			Overgange fra Skridt til Parade og omvendt. Overgange fra Arbejds-trav til Skridt og omvendt.
Springning og Ridning i Terrainet.		Ridning over Bomme paa Jorden og Cavalettis. Trækning og Løsspringning over smaa lette Forhindringer. Max. 0,40 m.	som Nov. som Nov. Ridning over Forhindringer.
Tilvænningsøvelser.	Paalægning af Sadel og Hovedtøj.		Staa stille under Op- og Afsidning
	Hvis det ikke allerede er sket, da Tilvænnning til Rytter.		
Maal.	Takt, Udløsning uden Anstilling paa Tøjlen.	Som Okt. dog begyndende Anstilling.	Anstilling Afskub
	Lydhed for fremadbevægende Hjælp og anholdende Tøjle.		

Juni—September: Udvikling

Remonteuddannelsen.

Januar	Februar	Marts	April	Maj
som Dec.	som Jan.	som Jan.	Overgange fra Arbejds-trav til Parade Overgange fra Galop til Parade	og omvendt.
som Nov.				
Løsspring.	som Jan.	som Jan.	Ridning over smaa sammensatte Forhindringer med korrekte Afstande.	Springning i Terrainet.
små lette Max. 0,50 m.			Tilvænnning til at gaa i kuperet Terrain, Klatring op- og nedad Skrænter, igennem Vand.	
og forskellige Øvelser. jfr. § 25.				
paa Tøjlen, Udvikling af og Gang, Ligeudretning.			Forbedring af Anstilling, Ligeudretning, Eftergivenhed og Sving. Tilvænnning til at gaa paa Vej m. m.	

af det tidligere lærte.

IV. Del.

Rekruttens Uddannelse.

Almindelige Bemærkninger.

293. Det vil være til Gavn for hele Eskadronens Arbejde til Hest, at Rekrutternes første Ridelærdom har været god; har de derimod først tillagt sig Fejl og Unoder, er det svært at faa rettet dette Forhold.

294. *Lærerne* bør derfor være de bedst mulige, vel instruerede og forstaaende over for Maal og Midler ved Undervisningen, og det Hestemateriel, der anvendes, bør være af tilsvarende Kvalitet. Intet bidrager mere til Uddannelse af gode Ryttere end veltilredne Heste straks fra de første Timer. — Det er derfor i Eskadronens egen Interesse at give Rekrutterne rolige, reelle Heste med en god Gang.

295. *Heste og Ryttere* maa passe nøje sammen. En nervøs Rytter bør ikke have en nervøs Hest; en Mand med korte Ben eller runde Laar sidder ikke godt paa en bred Hest; en Rekrut, som har svært ved at følge Hestens Bevægelser, bør have en Hest, som bærer korrekt og derfor behageligt o.s.v. Nogen Omskiftning af Heste er iøvrigt godt for Uddannelsen.

296. *Den daglige Ridetid* bør om muligt ikke være under $1\frac{1}{2}$ Time. Hele Rideundervisningen vil blive præget af, at Tiden ikke er for kort. Man vil da langt bedre kunne tage sig af Enkeltmand, Arbejdsinddelingen vil blive bedre og hele Undervisningen roligere. Der vil kunne indskydes hyppigere Hvilepauser, som vil skaane Hestene, og som vil kunne udnyttes til teoretisk Gennemgang og praktisk Forevisning af Nyt, som skal tillægges.

297. Mandens Opmærksomhed kan afledes fra Hesten ved

Spørgsmaal af forskellig Art, og han skal da vænnes til at svare højt og tydeligt. Dette oven den første Tid kun under Skridtrepriserne og ikke i de andre Gangarter, før Balancen i nogen Grad er til Stede.

Ridelaeren skal hele Tiden beskæftige Rekrutterne paa en saadan Maade, at der appelleres til deres Forstand, og saaledes, at de holdes livlige og interesserede.

Fremfor alt skal dog fra første Færd fremelskes en usvilgelig Kærlighed hos Rekrutten til hans Hest.

298. Det bør undgaas i saa stor Udstrækning som muligt, at Rekrutterne bliver gennemredne; de skal belæres om, hvorledes Gennemridninger behandles, og om, at de dagligt bør vaske Sædet med koldt Vand.

§ 30.

Den første Undervisning.

1. Balanceridning.

299. En Rytter skal til Hest lære:

1. at sidde,
 2. at føle og
 3. at indvirke,
- og det bør have for Øje ved Undervisningen, at disse tre Ting er uløseligt knyttet til hverandre.

300. For at komme til at sidde rigtigt maa Rekrutten først lære:

1. at afslappe sin Muskulatur for falsk Spænding,
2. udelukkende at ride paa sin Balance og
3. at gaa med i Hestens Bevægelse.

Balancen.

301. Hesten opsadles i den første Tid med Sadelpude, Trense og desuden Hjælpetøjler (jfr. Pkt. 222 og Till. Pkt. 2); thi disse sidste bidrager til at bevare den rigtige Rygvirksomhed og gøre Bevægelsen behageligere, saaledes at Rekrutten har lettere ved at sidde og nemmere ved at dirigere Hesten. Han vil da næsten udelukkende kunne beskæftige sig med

sin Balance. Tøjlerne ligger foreløbigt med en Knude paa Hestens Hals, uden at Rytteren har fat i dem.

For at undgaa at Rekrutten spænder sig, maa der bringes ham Tiltro til, at han kan blive siddende uden at falde af. Dette volder ingen Vanskeligheder i Skridten; det er først, naar Traven begynder, at han »kastet« i Sadlen. *Travtempoet* maa derfor navnlig i Begyndelsen være ganske kort og Repriserne kortvarige.

302. Ryttere, som er ængstelige, eller som har svært ved at finde Balancen, bl. a. fordi de stiver sig, kan man give Sadel og Bøjler straks. Efterhaanden som Tilliden vokser, rider de længere og længere med Foden ude af Bøjlen, stigende gradvis fra nogle enkelte Trin.

Det kan iøvrigt være praktisk at begynde Rideundervisningen med hele Holdet i Sadel med Bøjler ca. 8 Dage og derefter at gaa over til Sadelpude.

303. Der skal tales saa lidt som muligt til Rytteren under Traven de første Ridetimer; thi han skal have Lov til udelukkende at koncentrere sig om sin Balance.

Selve *Formen for Opstillingen* skal ikke straks rettes; derimod slaas det fast over for Rekrutten, at Balancen skal gøres uafhængig af Arme og Ben. Han maa derfor kunne tage sine Ben helt op til Hoften væk fra Hesten uden at falde af, og han maa kunne tvinge sine Laar saa vidt fra hinanden helt fra Hoften, saa han kommer til at sidde paa et bredt, blødt Sæde, skudt frem i Sadlen og med Armene hængende løst ned bag Laarene; ved roligt Arbejde vil han efterhaanden forstaa, at Balancen kun er en Behændighedsøvelse, som han nok skal lære.

304. Saa snart en vis Balance er naaet, kan han begynde at lære at stabilisere sin Balance ved at trække Lænden an, og efterhaanden skal han føle og forstaa, at det gode Sæde og hele Indvirkningen paa Hesten beror paa, at Lænden bruges rigtigt.

Lændens Bevægelse kan anskueliggøres ved at forklare ham, at han skal bruge den paa samme Maade, som naar

han sætter en Gyng i Gang. Man stiver sig ikke, naar man bruger sin Lænd i Gyngen; lige saa lidt maa man gøre det under Ridningen.

Gymnastiske Øvelser.

305. Rekrutterne vil hurtigt blive hæmmet af forskellige fysiske Vanskeligheder, navnlig af en Ømhed i den indvendige Laarmuskulatur, der som Regel kommer af, at den paagældende Muskulatur trænger til at strækkes. Det er en Skavank, som 75 % af Rekrutterne har.

Ved i Gymnastiktimen at øve megen Benspredning for at vide Rytteren ud i Skridtet, kan Forholdet bedres, ligesom Stivhed i Ryg, Hals, Haand- eller Fodled, som ikke skyldes falsk Spænding under Ridningen, til dels kan bortarbejdes til Fods.

306. Først naar *Balancen er sikret*, kan gymnastiske Øvelser under Ridningen paabegyndes; de har til Hensigt at bortarbejde visse Spændingsfejl og at faa Rytteren til at føle sig friere i hele sin Opstilling.

Jo mere man er i Stand til at lade hver enkelt Rytter faa netop den Øvelse, som bidrager til at bortarbejde hans Fejl, des større Værdi faar disse gymnastiske Øvelser.

Een Rytter skal saaledes lægge Hovedet tilbage for at faa en friere Opstilling med Brystet bedre skudt frem; en anden skal lægge Hovedet paa Siden for at forhindre den modsatte Hofte i at trækkes ind o. s. v.

Rolige Armsving er gode mod Spænding i Arme og Skuldre, men er værdiløse ligesom alle andre Øvelser, hvis de ikke øves rytmisk og roligt, saa at Rytteren ikke svinges væk fra sit Balancesæde.

Til Hjælp ved Arbejdet paa at faa den indvendige runde Laarmuskel skudt bagud og gjort flad, saaledes at hele Benet kommer til at ligge bedre, er følgende Øvelse praktisk:

Rytteren tager fat med indvendig Haand i Forsvidslen, udvendig i Bagsvidslen. Hele Benet strækkes med nedtraadt Hæl og føres saa langt nedad og bagud som muligt. Med Presning af Laaret mod Sadlen føres det atter frem.

Rolige Svingninger med Schenklen kan frigøre Kneleddet og forhindre Rekrutten i at holde sig fast med Læggene.

For at aflede Opmærksomheden fra Hesten kan Rytterne spille Bold med deres Hue, tage Frakken af eller lignende.

Betydningen af saadanne Øvelser maa ikke overdrives, og de bør kun anvendes med Kritik. Spænder Rytteren sig, eller klemmer han sig fast med Benene for ikke at falde af under Øvelsen, har den saaledes været forfejlet.

Rettelser paa Opstillingen.

307. Naar Rytterens »Mellemparti« er nogenlunde rigtigt placeret i Sadlen, rettes paa Laarenes Stilling, saa at Knæene kommer dybere og Schenklerne derved længere ned med godt nedtraadte Hæle.

Til sidst reguleres Overkroppen.

Rettelser paa Opstillingen er vanskelige at give, saaledes at de ikke faar Rekrutten til at stive sig i sine Bestræbelser for at udføre den paagældende Sædekorrektion. Saa snart Rekrutten derfor paa et lidt senere Tidspunkt har lært de halve Parader, retter man hensigtsmæssigst paa hans Opstilling ved at beordre ham til at tage en halv Parade. For at give den rigtigt skal han nemlig ranke sig, trække sin Lænd an, gøre hele Opstillingen lang nedad og rank opad og virke med Schenklerne. Man faar altsaa i Virkeligheden givet en Korrektion paa hele Opstillingen.

Galop.

308. Det er hensigtsmæssigst ret snart at begynde Galoppen; thi i denne Gangart lærer Rekrutten lettest at finde Balancen og at skyde sit Sæde frem i Sadlen.

Hestene sættes i Galop ved, at Vægten forlægges til indvendigt Sædeben, og ved et Klap med indvendig Schenkel.

For at Rytteren kan svinge rigtigt med i Bevægelsen, er det nødvendigt at faa ham fuldstændig løsnet uden nogen Art af Klemmen til Sadlen med Knæ og Schenkler med falsk Muskelspænding, og for at forhindre den almindelige Tilbøjelighed til at se ned beordres han til at se frem i Nakken paa sin Formand.

Vendinger, Tøjleføring m. m.

Jfr. Pkt. 317, Fig. 34.

309. Allerede nu forlanges, at Rytteren har sin Vægt til ind-

vendig Side i Vendinger, og som Forberedelse til Brugen af Tøjlerne kan man, for at lære ham at holde Hænderne stille paa rigtig Maade, lade ham sætte Hænderne paa Plads som til Tøjleføring.

Der øves hyppigt Af- og Opsidning, og der gøres ofte Holdt, saa at Rytterne faar Lejlighed til at sætte sig rigtigt til Rette.

Alle Repriser gøres saa korte, at Rytterne ikke trættes.

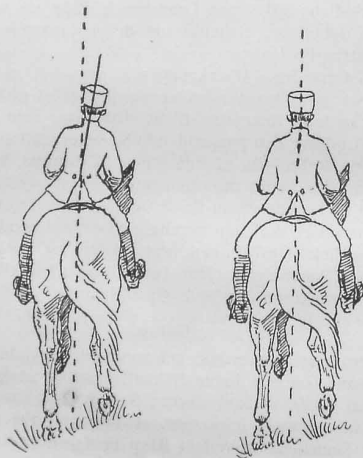

Fig. 34.

Billedet til venstre:

Rytteren har fejlagtigt trukket indvendig Hofte ind og skudt Sædet ud til venstre.

Billedet til højre:

Rigtig Vægtfordeling i Vendingen.

2. Indvirkning paa Hesten.

310. Det skal straks indprentes Rekrutten, at **Schenkel-, Lænde- og Vægthjælpen** er vigtigere end Tøjlehjælpen.

311. Først naar Rekrutten har faaet et sikkert Sæde beroende paa Balancen, kan man give ham Tøjlerne i Haanden; thi en rigtig Brug af disse kræver, at Sædet er uafhængigt af dem.

For at give Rytteren et Begreb om, hvad **Anstilling paa Tøjlen** (Pkt. 44) vil sige, stiller Læreren sig foran Hesten, tager Tøjlerne tæt ved Biddet og virker paa Rytterens Haand, som en Hest ved normal Anstilling vilde gøre det.

Naar Rekrutten har prøvet dette, kan man lade hans Haand være i stadig Forbindelse med Hestens Mund.

Han skal lære at være løs i Haandled, Albue og Skulder, saa at Haanden ved hver Bevægelse kan gaa med og stadig bevare den lette Anstilling.

Naar et Begreb om Tøjleføringen er naaet, indøves den øvrige Hjælp lidt efter lidt.

312. Der begyndes med **den fremaddrivende Hjælp**. Den læres bedst ved Fremridning først fra Stedet til Skridt, derefter fra Skridt til Trav, yderligere ved Forstærkelse af Tempoet til Brugstrav og Brugsgalop.

313. Det er vigtigt, at Rekrutten straks lærer at bruge sin Lænd i Forbindelse med de fremaddrivende Schenkler. Han vil da mærke, hvor meget finere Schenklernes Tryk behøver at være, naar det understøttes af Lænden.

Ved at lære at trykke fremad med Lænden, samtidigt med at Hesten for Schenklerne bringes fra Skridt til Trav, vil Rekrutten efterhaanden mærke, hvad der menes med Lændens Arbejde for at gaa med i Bevægelsen, og han skal nu lære at overføre den første Lændeantækning ved det første Travskridt til fortsatte Antrækninger for fuldstændig at kunne gaa med i Hestens Bevægelse. — Han vil da ogsaa kunne forstaa, at Lændens Virksomhed ikke er en passiv Medsvingning i Hestens Bevægelse, men i høj Grad en aktiv Muskelvirksomhed, som vil trykke fremad.

314. Brugen af den **anholdende Tøjle** læres igennem Overgange til kortere Tempo og til Parade, idet samtidigt den antrukne Lænds og de fremaddrivende Schenklers Betydning ved disse Øvelser kraftigt understreges.

315. For at udvikle Rekruttens Følelse for Hjælpens Indvirk-

ning, skal Læreren fortælle ham, naar den har været gal og naar rigtig, og navnlig bør Følelsen for *det rette Forhold mellem den fremaddrivende Hjælp og Tøjlehjælpen* udvikles.

Efter at Anvendelsen af de forskellige Slags Hjælp er indøvet, vil det ret hurtigt kunne forlanges, at Rekrutten holder det rigtige Tempo og sin Plads i Geledet.

316. Ved Forparts vendinger og Schenkelvigninger læres den *sideførende* og den *regulerende* Schenkels Virksomhed.

Vendinger lærer Rekrutten i Begyndelsen ved, at der forlanges nøjagtig Passering af Hjørnerne.

317. *Væghjælpens* store Betydning kan anskueliggøres igennem et Par Eksempler, jfr. Pkt. 309, Fig. 34.

1. En Cyklist kan ikke vende, naar han forlægger sin Vægt til modsat Side af den, han ønsker at vende til.
2. Har man en Mand siddende paa sine Skuldre, har man svært ved at vende til venstre, naar Manden hælder til højre.

Naar Rekrutterne har lært at vende, kan indøves »højre (venstre) om«, »vend skraat igennem« og »Slangegang«.

Lidt efter lidt skal der ogsaa forlanges en rigtig Opstilling af Hesten paa Stedet, og Ridning i Stilling kan øves, saa snart Rekrutten har lært at holde et bestemt Hovslag ved Ridning paa Cirkelvolte.

318. Medens *Galoplektionerne* tidligere kun benyttedes til at lære Rytteren at sidde, undervises han nu ogsaa i at indvirke paa Hesten i Galop.

Mange Anspræng fra Trav og Skridt er en god Øvelse og bedre end lange Galoprepriser.

Tilbøjeligheden til at bruge den indvendige Tøjle for meget, til at hænge forover med Overkroppen og til at klappe med Sædet, skal stadig søges bortarbejdet.

Krydsgalop eller falsk Galop under den samlede Ridning rettes ved, at Rytteren lige før Kortsiden i en flad Bue vender ind, tager Hesten op i ren Trav og sætter den i rigtig Galop, saaledes at han atter er paa Plads ved det næste Hjørne af Kortsiden.

319. For at faa Sikkerhed for, at Rytteren ikke søger Støtte i Tøjlerne, og at Hesten ikke ligger paa Biddet, anvendes den kontrollerende Eftergivenhed hyppigt saavel i Trav som i Galop.

320. *Mindst 6 Uger* maa Rekrutten ride *uden Bøjler* for at opnaa en nogenlunde tilfredsstillende Opstilling; men allerede fra et tidligere Tidspunkt bør der nogle Minutter i Slutningen af Timen være anlagt Bøjler for at lære Rytteren at behandle dem let og legende uden at stikke Taaen mod Jorden og stive Foden.

Man kan give den Anvisning, at Rytteren skal tænke saa lidt paa Bøjlerne som muligt, men blive siddende, som han har lært; navnlig bør Schenklernes Plads ikke forandres og Fodledet stadig holdes smidigt.

Letridning med Skiftning af Diagonal bør øves hyppigt.

Ridning uden Bøjler skal stadig finde Sted i en Del af Timen nogle Gange ugentlig.

3. Ridning med Kandar m. m.

321. Før Rekrutten efter ca. 5 Maaneders Forløb begynder at ride med Kandar, maa han teoretisk være nøje inde i dens Virkemaade og rette Anbringelse i Hestens Mund.

Han maa være klar over, at det er et kraftigt virkende Bid, han faar at ride med, og at det betinger en endnu finere og folsommere Haand.

Ridningen foregaar hovedsageligt for en Haand med Hjælpehaand, jfr. Pkt. 33, Fig. 11.

De første Dage rides uden Anstilling af Stangtøjlerne, og Bestræbelsen gaar ud paa at ride Hesten godt frem til Biddet. Ridningen foregaar derfor væsentligt paa lige Linier uden nogen Art af komplicerede Øvelser.

Rytterens Tilbøjelighed til at skyde venstre Skulder frem skal modarbejdes.

Efterhaanden tillægges Tilbagetrædning og Forparts vendinger.

Versader og Traversader øves ikke med Rekrutter.

Fri Trav og fri Galop øves kun meget lidt.

4. Rekruttens Springning.

322. Rekrutterne kan begynde at springe meget snart, efter at de er begyndt at ride, og de bør springe daglig.

Springning kræver megen Rutine, og denne naas ved at springe mange Spring over ganske smaa Forhindringer, d. v. s. 0,30—0,40 m.

Afveksling i Forhindringernes Udseende kan bl. a. opnaas ved at lægge Papir (f. Eks. Aviser), forskelligt farvede Tøjstykker, Dækkener eller lignende paa dem.

Ligesom man skal opøve *Springglæden* hos Hesten, skal man ogsaa styrke Rekruttens *Springmod* ved ikke at sætte ham ud for noget, han ikke kan magte; han vil da betragte Springning som en Fornøjelse.

323. *Saa snart han har fundet sin Balance, bør Springningen foregaa med Bøjler; thi derved faar han lettere sit faste Knæslut i Orden og fristes mindre til at klemme med Lægene og stikke Tæerne nedad. Desuden bør han springe med fattede Tøjler; thi netop Tøjlers Brug er svær ved Springning; men det forudsætter selvfølgelig, at Sædet først er uafhængigt af Tøjlen.*

324. For Rekrutten begynder at springe, skal han have at vide, hvor stor Betydning det har for Springets gode Udførelse, at Hesten faar Frihed til at strække sin Hals fremad.

Læreren kan gøre ham begribeligt, hvorledes han skal følge med med sin Haand under Halsens Strækning fremad i Opspringet, ved at stille sig foran Hesten paa samme Maade, som da han lærte ham den anstillede Tøjle, dog saaledes at han blot nu trækker Tøjlerne saa langt frem, som svarende til en normal Halsstrækning under et Spring, og viser, hvilken Indflydelse det har paa Rekruttens Opstilling.

Han vil da hurtigt forstaa, at han skal række sine Arme frem med sænkede Skuldre og følge fornødent med med Overkroppen uden at runde Ryggen og saa vidt muligt beholde Sædet ved Sadlen, Skuldre, Knæ og Taaspids i samme lodrette Plan.

325. Man begynder med at lade Rekrutterne skridte i Strøm over en Bom paa Jorden, lidt efter lidt over flere Bomme.

Hænderne holdes som til Tøjleføring og føres godt frem, hver Gang Hesten gaar over en Bom.

Rytteren skal se frem og op og slet ikke ned paa Bommen.

326. Man gaar dernæst over til at trave over, og her bør Rekrutten tage fat i Manen med indvendig Haand; efterhaanden som Balancen bliver bedre, slippes Manen, og Hænderne holdes som til Tøjleføring med meget udpræget, men følsom Eftergivenhed, hver Gang en Bom passerer.

Ridning i Strøm i Skridt og Trav over en Række Cavalettis er en god Øvelse, der giver Smidighed og Balance. Fig. 29.

327. Efter disse indledende Øvelser kan man gaa over til at hæve en Bom til ca. 0,30—0,40 m med en Afspringsbom foran, eventuelt en Cavaletti.

Der rides over i Strøm i Trav; i Begyndelsen ligeledes her med indvendig Haand i Manen, lidt efter lidt med Hænderne som til Tøjleføring.

Flere Forhindringer kan efterhaanden stilles efter hinanden med korrekte Afstande.

Naar Rytteren i Hovedsagen har faaet sit Balancesæde i Orden (6 Uger), anlægges Bøjler ved al Springning. Det vil være hensigtsmæssigt at tage fat i Manen de første Gange, da Bøjlerne føles uvante. Det er uheldigt for længe at ride med Tag i Manen, da det giver Rytteren Tilbøjelighed til at sætte sin Haand fast. Tøjlerne fattes derfor ret hurtigt lange og lave.

Forhindringshøjden 0,30—0,40 m bør ikke fraviges, før Rekrutterne har fundet fuld Sikkerhed her.

Efterhaanden som Rekrutten i nogen Grad har Herredømmet over sin Hest, kan han ogsaa springe i Galop, og Enkeltridning over Forhindringer bør begynde.

Tillæg.

Longering.

1. Almindelige Bemærkninger.

1. Longering er hensigtsmæssig i følgende Tilfælde:
 - a. For unge Heste for at faa dem til at afspænde Muskulaturen, inden Rytteren begynder Ridningen.
Hesten lærer desuden den fremaddrivende Hjælp, og den faar Tillid til og Respekt for Dressøren, og denne kan studere Bygning, Gang og Temperament.
 - b. For Heste, som paa Grund af falsk Dressur har faaet Holdning og Gang forkvaklet.
 - c. Ved Indspringning af Heste, navnlig over høje Forhindringer.
 - d. Til Motionering af Heste, som af en eller anden Aarsag ikke kan rides, f. Eks. paa Grund af Trykning e. l.

2. Udrustning.

2. Til Longering bør Hesten have Trense, Kapsun og Sadel paa.

Kapsunen maa passe godt, Næsebaandet skal ligge saa højt, at det er klart oven for Næsebrusken, ca. 2 cm neden for Kindkammens forreste Del.

Desuden er Hjælpetøjle(r) hensigtsmæssig, enten spændt i Sadelgjorden eller en særlig Gjord, og bør enten bestaa af een lang Tøjle, som gaar fra den ene Side til den anden igennem begge Trenseringe, eller af 2 ca. 2,50 m lange Tøjler, som hver for sig gaar fra et lavtsiddende Øsken i Gjorden paa Siden af Hesten igennem begge Trenseringe til et Øsken i Gjorden nær ved Manken paa modsat Side af Hesten.

Stor Forsigtighed bør udvises med at gøre Hjælpetøjlen(rne) for kort(e); thi den skal netop give Hesten Lyst til

at række sin Hals frem og søge Biddet, altsaa virke som en »Udløsetøjle«.

Ved Springning bruges dog ingen Hjælpetøjle.

Ingen Hest bør longeres uden Benskiner eller Bind.

Længden af Longen kan passende være ca. 7 m, dog noget længere, hvis den skal bruges til Springning (op til ca. 15 m).

Desuden bør Longøren have en Pisk med lang Snært.

3. Hjælpen og dens Anvendelse.

3. Principperne for Hjælpens Anvendelse er de samme som for Ridning.

Den fremaddrivende Hjælp udøves gennem Pisk og Tungeslag, den anholdende udøves gennem Longen og Kap-sunen.

For at skabe et rigtigt Forhold mellem den fremad-drivende og anholdende Hjælp maa saavel Longe som Pisk anvendes af den samme Mand (se dog Till. Pkt. 8). Longen maa ligesom Tøjlen ved Ridning have en stadig fin For-bindelse med Hesten.

4. Longøren holder Longen i venstre (højre) Haand paa venstre (højre) Volte med Tømmelfingeren pegende mod Hesten og Longen løbende over Pegefingeren.

Longen skal være rigtig skaaret op, med gode, store Slag, dog ikke saa store, at man træder i dem (ca. 1½ Arms-længde). Løkken i Enden af Longen skal altid holdes i Haanden.

Der beholdes i Reglen et Par Slag i Reserve i Haanden, naar Longen slippes ud.

Ved Forklængelse af Longen lader man den løbe ud fra den Haand, hvori den føres, den anden Haand hjælper til med at rede Slagene ud.

Ved Forkortelse trækker den frie Haand Longen gennem den let aabnede, førende Haand og vikler den igen op i regelmæssige Slag.

5. Longen kan virke:

1. Ledende. Haanden føres da med Neglene nedad frem i Bevægelsesretningen.

2. Anholdende. Neglene vendes opad paa Haanden, og Longen føres mod Bevægelsen.

3. Eftergivende. Haanden føres mod Hestens Hoved.

6. Pisken holdes i den Haand, som ikke holder Longen.

Hesten skal lære at gaa frem for Løftning af Pisken.

Pisken skal pege mod Hestens Bagpart og føres i Almindelighed med Snarten sløbende paa Jorden, dog ikke ved Longering over Forhindringer.

Gaar Hesten ikke frem, naar Pisken løftes, foretages en kredsførmig Bevægelse med Haanden oppefra nedad og bagfra fremefter, saaledes at Snarten ligesom ruller frem mod Hestens Laar eller Gjordsted, eventuelt er det nødven-digt at ramme Hesten let lige oven for Hasen.

Pisken bør dog ikke straffe. Hesten skal tværtimod have Tillid til den, ligesom til de fremaddrivende Schenkler.

7. Tungeslag og Stemme finder stor Anvendelse under den første Tids Longering, men træder derefter i Baggrunden for Pisken og Longen.

4. Hvorledes Hesten lærer at gaa i Longe.

8. Det er praktisk de første Gange at have en Medhjælper. Denne kan eventuelt føre Pisken, men da Piskens Brug er det vanskeligste, er det i Reglen bedst, at Pisken bliver hos Dressøren.

Findes ingen Medhjælper, maa Longøren selv føre Hesten rundt paa samme Maade som nedenfor angivet.

Den første Longering bør altid være paa venstre Volte, da Vendingen til venstre i Reglen falder Hesten lettest.

Man trækker til at begynde med Hesten midt ind i den Volte, man ønsker at longere paa.

Medhjælperen fører dernæst Hesten ud paa Volten og gaar nogle Gange i Skridt rundt med den.

Volten maa under dette Arbejde ikke være større, end at Longøren kan naa Hesten med Pisken.

Derefter sættes Hesten i Trav, idet Longøren raaber: Tra-a-v! Medhjælperen løber med, idet han stadig fører Hesten.

Holder Hesten sig paa Hovslaget, slipper han den og

trækker sig forsigtigt baglæns langs Longen ind til Longøren. Om nødvendigt tager han saa Pisken.

Disse Øvelser maa gentages det fornødne Antal Gange, indtil Hesten har Forstaaelsen af, at den skal blive paa Volten.

Efterhaanden som Hesten gaar sikrere og sikrere, kan Volten gøres større.

Med Heste, der stormer af Sted, lige saa snart de er slupne, uden at agte paa Hjælpen, maa man vise Taalmodighed.

Man maa nøjes med at sørge for, at de gaar fremad og saa iøvrigt lade dem rase ud.

9. Longøren bør under Longeringen aldrig staa stille, men skal bevæge sig i en Kreds med skraa Front mod Longen.

Det er vigtigt, at han anbringer sig rigtigt i Kredsen i Forhold til Hesten, snart i Højde med dens Hoved, snart i Højde med dens Bagpart, alt eftersom den trænger til at gaa langsommere eller hurtigere.

10. Hvis Hesten søger at gøre Volten mindre, maa Longøren ikke træde tilbage, væk fra Hesten, eller gøre Longen kortere for at faa den anstillet; men han skal tværtimod drive Hesten fra sig, saaledes at Longen derved bliver anstillet. Dette gøres ved at træde frem imod Hestens Skulder med nogle smaa, energiske Skridt, samtidig med at Pisken løftes.

Det er som Regel altid paa de samme Steder af Volten, at Hesten søger at bryde ind eller ud.

Longøren maa derfor komme Hesten i Forkøbet og bruge den rigtige Hjælp, før den naar det Sted, hvor den vil begaa Fejlen, i første Tilfælde ved at drive paa, i andet ved gentagne smaa Anholdninger i Longen.

11. Skal Tempoet forstærkes, bruges Tungeslag, og Pisken løftes, samtidig med at Longøren træder nogle Skridt ud i Retning af Skulderen. Ønskes Hesten i en friere Gangart, kommanderer Longøren i Forbindelse med ovennævnte Hjælp meget tydeligt: Tra-a-av! eller Ga-a-a-lop! og man bruger altid de samme Kommandoer.

Skal Tempoet eller Gangarten gøres kortere, kommande-

res paa samme Maade den Gangart, man ønsker, samtidig med at Longøren sænker Pisken og trækker sig lidt baglæns.

5. Longering over Forhindringer.

12. Før Hesten gaar sikkert og lydigt i Longen, kan det ikke nytte at longere den over Forhindringer.

Skal man paa rigtig Maade longere Heste over Forhindringer, er dette et ret anstrengende Arbejde for Longøren, idet han saavel i Tilløbet som efter Springet maa løbe et Stykke parallelt med Hesten.

13. En Metode som angivet paa Fig. 35 er hensigtsmæssig. Forhindringen (A) staar op til Barrieren med en Bom (B) som Ving, hvor Longen kan løbe over uden at hænge fast. Hesten longeres paa den helt optrukne Cirkel.

Naar man ønsker, at Hesten skal springe, begynder man ved (C) at give længere Longe, saa at Hesten følger den punkterede Linie.

Den faar derved et langt og lige Tilløb.

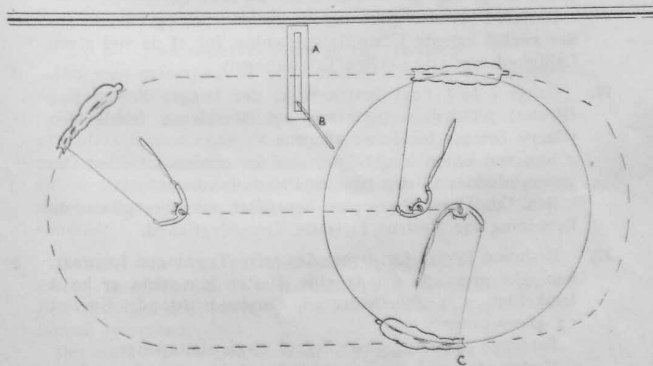

Fig. 35.

Longering over en Forhindring.

Da Longøren maa løbe saa meget, er det praktisk at have Piskens nært som vist paa Tegningen.

§ II.

Træning.

14. De Krav, der stilles til Hesten, maa nøje afpasses efter dens Kræfter og Udholdenhed.

En omhyggelig, systematisk Træning er en Forudsætning for, at store Anstrengelser ikke nedbryder den.

Hvad enten Hesten stilles overfor en haard Marchpræstation eller et Steeplechase, maa dens Lunger, Hjerte og Muskler trænes op, for at den uden Skade kan præstere det, der forlanges.

Den Træning, der gives, skal svare til de Fordringer, der stilles.

1. Galoptræning.**Almindelige Bemærkninger.**

15. Til Udvikling af Hestens Præstationsevne bør der i den Udstrækning, Forholdene tillader, gives en rationel Galoptræning.

At give alle Eskadronens Heste en saadan Træning ved Siden af de daglige Øvelser lader sig ikke gøre.

Derimod bør der gives Befalingsmændenes og enkelte andre særligt egnede Heste Galoptræning, for at de ved given Lejlighed kan yde særlige Præstationer.

16. Galop i fuld Fart bevirker, at der lægges Beslag paa Hjertet, Aandedrætsorganerne og Musklerne indtil den yderste Grænse for deres Ydeevne.

Kun ved Galop i fuld Fart kan det opnaas, at disse Organer udvikles til den højeste Præstationsevne.

Den Udvikling, Organerne har faaet, vil være af største Betydning for Hestens fortsatte Tjenstdygtighed.

17. Bestemte Regler for, hvorledes selve Træningen foregaar, kan ikke gives, da det Arbejde, Hesten kan taale, er højest forskelligt efter Ædelhedsgrad, Sundhedstilstand, Ædelyst og Temperament.

Følgende maa dog anses for at være almindeligt:

Hesten skal ved rigeligt dagligt Arbejde være bragt i en vis Kondition, inden Galoparbejdet begynder. En meget fed Hest bryder let ned, en mager har ingen Kræfter.

En omhyggelig Fodring er nødvendig. Ædelysten bør tiltage med Arbejdet.

Tilskud af kogt Hørfør, Klid eller Gulerødder er ofte nødvendigt.

Ædelysten er en naturlig Maalestok for Arbejdet. Tager denne af, har Arbejdet været for haardt.

Benene maa undersøges hver Dag. Er der Varme, Ømhed eller Puls, stoppes Arbejdet straks.

Daglig Afkøling af Forbenenes Bøjesener efter Galoppen skal være en given Ting; eventuelt bør der bandageres.

Jo daarligere Træningsbane, des forsigtigere maa der arbejdes.

Haard Bund, mange Ujævnheder og skarpe Sving slider paa Benene.

De Anvisninger, der nedenfor gives for selve Arbejdet, er kun en Antydning af, hvorledes dette kan skride frem under normale Forhold.

Af den gamle, erfarne Kammerat vil den unge faa de bedste Raad.

Kun igennem Arbejdet høster den unge sine Erfaringer.

Selve Træningen bidrager paa det allerbedste til at give Rytteren Forstaaelsen af, hvad han kan hyde sin Hest.

Eksempelvis Forslag til Træning.

18. Der maa principielt skelnes imellem Træning af Fuldblod og Halvblod.

Fuldblodet kan ved Siden af det daglige, rolige Galoparbejde i Reglen taale en å to hurtige Galopper om Ugen, men skal Halvblodshesten holdes frisk paa Benene, er lange, rolige Galopper det væsentligste Arbejde for den, og de uundværlige, hurtige Galopper maa gives med stor Skonsomhed.

19. De første 14 Dage galopperes kun i ganske kort Tempo, ca. 400 m i Minuttet. Hesten skal lære at gaa roligt. Galoppen afbrydes, der traves eller skridtes en Omgang, og Galoppen fortsættes.

Det er iøvrigt en god almindelig Regel, at man altid traver Banen en Gang rundt, inden Galoparbejdet begynder, og at der følger en lang Skridtreprise efter Galoppen, inden der rykkes i Stald.

20. Saa snart Hesten er kommet saa vidt, at den arbejder godt og roligt i den langsomme Galop, kan Arbejdet i Kanter begynde, d. v. s. i noget friere Tempo, men selvfølgelig ikke fuld Fart. Kantertempoet ligger fra 500—700 m i Minuttet.

Det daglige Arbejde bestaar i rolige Kante fra 1000—1200 m. Fuldblodsheste gaar ofte to Gange denne Strækning med en mellemfaldende Skridtreprise.

For Halvblodsheste er Galoparbejde 4 à 5 Gange om Ugen Maximum. De Dage, der ikke galopperes, rides kun Skridt og Trav.

21. Efterhaanden som Hestens Kondition, Arbejdslyst og Øvelse i at galoppere skrider frem, gøres Galoppen et Par Gange om Ugen friere. Samtidig forkortes Distancen til 800—1000 m.

Galoppen skal paa denne Maade i Løbet af Træningsperioden de 2 Dage om Ugen gøres friere, indtil man naar til at lade Hesten gaa med fuld Fart (o: den Fart, den har Lyst til at gaa med, uden at der drives paa den).

De Dage, man rider med fuld Fart, bør man altid give Hesten en mindre Kanter først.

Dagen efter et saadant Arbejde vil det ofte være hensigtsmæssigt kun at skridte og trave.

22. Er man naaet til at ride med fuld Fart over 1600 m, maa en saadan Galop indskrænkes til een Gang om Ugen.

Har Hesten nogle Gange faaet en 1600 m Galop i fuld Fart og kan gaa den uden at være udpumpet, har man i Reglen naaet, hvad man ønsker med Træningen.

Hesten regnes for at være »fit« til et 3500 m's Steeplechase, naar den gaar 1600 m paa ovennævnte Maade.

23. Indspringningen i almindelig Galop bør være i Orden, inden Træningen til Forhindreingsløb begynder.

Man kan da indskrænke sig til paa de rolige Galopdage af og til at springe et Par Spring i Væddeløbtempo, helst med en ældre, dygtig Springer som Førerhest for at faa det rigtige Træk i Springningen.

24. Den sidste rigtige Galop, »Slutgaloppen«, gives 3 à 4 Dage før Løbet.

25. Det er kun de færreste Heste, man ønsker at give en Galoptræning, der er saa gennemgribende, som beskrevet foran; men man kan for andre Hestes Vedkommende følge de opstillede Principper og afpasse Arbejdet efter den Træningsgrad, man ønsker at naa.

2. Marchtræning.

26. Marchtræning skal bringe saavel Heste som Ryttere i Kondition.

De lange Marcher uden forudgaaende Træning virker trættende paa baade Heste og Ryttere, og trætte Ryttere slider stærkt paa deres Hestes Kræfter.

27. Træningseksempel:

Hvis Hestene er i god Kondition og i nogen Tid forud for Træningens Begyndelse dagligt har været ude ca. 3 Timer og flere Gange har gaaet 10 à 20 km paa Landevej med en Hastighed paa ca. 7 km i Timen, vil man i Løbet af 3 à 4 Uger kunne bringe Eskadronen op til flere Dage i Træk at gaa gennemsnitlig 40—50 km om Dagen med en Sygelighed paa ikke over 10 % efter en saadan Marchprøves Slutning.

28. Hestene bør daglig være ude i flere Timer og ofte gaa paa Landevej.

Ved efterhaanden at gøre Travrepriserne længere kan man naa op paa en Marchhastighed paa ca. 8 à 9 km i Timen paa Landevej.

En Gang om Ugen foretages en længere March begyndende med ca. 30 km og stigende med 10 km for hver Uge.

29. Følgende Regler iagttages for, under og efter lange Marcher:

Heste bør ikke være nyskoede.

Opsadlingen skal være meget omhyggelig, navnlig sørges for godt Sadelkammer, saa at der kan komme Luft til Ryggen.

Strygelapper eller Halmbaand paalægges Heste med Tilbøjelighed til Strygning. Ekstra Strygelapper medtages. Strygelapper aftages under Hvil.

Skridtrepriserne skal i passende Udstrækning udføres med afsiddet Mandskab.

Efter $\frac{1}{2}$ Times March bør der gøres Holdt og siddes af, for at Hestene kan stalle, og Opsadlingen efteres.

Hvis Siderne af Vejen er runde og ujævne, skal der rides inde paa Vejen.

I meget varmt Vejr hyppig Vanding.

De sidste 20 Minutter inden Marchens Slutning, saavel som nogle Minutter før det største Hvil, bør der siddes af, Gjordene løses et Par Huller, og Hestene trækkes Resten af Vejen.

Faren for Trykninger vil da blive mindre, fordi Trykket paa Ryggen formindskes lidt efter lidt, og den løstgjordede Sadel vil give Ryggen en god Massage.

Efter Dagsmarchens Slutning bades Ryggene og masseres let i Sadelstedet.

Hesten bør æde et Høfoder, inden Havren gives.

§ III.

Svømning.

Almindelige Regler.

30. Det kan være nødvendigt for Rytteriet under Krigsforhold at passere et Vandløb ved Svømning, saafremt Broer ikke findes, og Tiden til Broslagning er for kort, eller Materiel ikke er til Stede.
31. I den Grad, Forholdene tillader, bør Sadelstøj og Mandskab overføres ved Hjælp af Baade eller Flaader.
Risikoen ved Svømning med Mandskab og Heste i Feltudrustning er saa stor, at man kun i yderste Nødsfald bør gribe til det.
At alt Sadelstøjet bliver gennemsuget af Vand kan gaa ud over hele Afdelingens Feltduelighed.
32. Svømning kan iøvrigt benyttes som Træningsmiddel, og den er udmærket som Træning for Muskler, Hjerte og Lunger og i særlig Grad god, hvis man af en eller anden Grund er nødt til at skaane Sener eller Høve.

33. Følgende Øvelser kan holdes:

- a. Svømning i Line uden Rytter.
- b. Svømning frit med afklædt Rytter.
- c. Svømning med Sadel og paaklædt Rytter.

34. Forud for Hestesvømning skal Rytternes Svømmedygtighed være undersøgt, eventuelt flere Frisvømmere uddannede; thi kun disse maa svømme Heste. Af Hensyn til »Øvelse«
bør Mandskabet i Forvejen have prøvet at svømme med Tøj paa.

35. Hestene skal være vænnet til villigt at gaa ud i Vandet.

De fleste Heste kan svømme flere Kilometer uden Vanskelighed.

Enkelte Heste giver ganske vist op efter ca. 50 m; men 600—800 m kan som Regel svømmes med store Hestestyrker, naar Hestene føres i Line og Ryttere og Sadelstøj i Baade.

Bliver en Hest træt, holder Manden i Baaden dens Hoved over Vandet.

Til almindelige Øvelser er en Afstand af 50—100 m tilstrækkelig.

36. Til Øvelsesplads vælges om muligt et Sted med rindende Vand, flade Bredder og fast Bund, hvor man kan svømme fra Bred til Bred.

Vejret skal helst være varmt og stille, Vandets Temperatur ikke for lav.

Hverken Ryttere eller Heste maa være anstrengte og svedte.

Efter Svømningen bør Hestene staa i Læ. Vandet kan stryges af dem med et Træstykke.

Hesteryggen skal være tør, inden Sadelen lægges paa.

En eller flere Baade bemanded med Svømmere, forsynet med Longer eventuelt Redningsbælter skal være parat til at hjælpe.

Ved Svømning med paaklædte Ryttere skal Karabin og helst ogsaa Sporer være taget af.

Selv den dygtigste Svømmer kan ikke holde sig flydende med Karabinen fastspændt paa Ryggen.

Der skal være slaaet Knude paa Bridon-(Trense) tøjlerne, saa at de ligger midt paa Halsen.
Stangbiddet aftages som Regel.

37. Ved Øvelsessvømningerne medføres:
Stalddækkener til alle Heste,
Foderstrikker og Longer samt
Drejlstøj (eventuelt kun Benklæder) til Svømmerne.
Til Svømning med opsadlede Heste bør saavidt muligt
kun anvendes kassabelt Sadelstøj.

2. De forskellige Svømmemaader.

a. Svømning i Line uden Rytter.

38. Svømning sker i Line efter Baad eller, hvis Afstanden fra Bred til Bred er tilstrækkelig kort, i Line, der holdes paa Landgangsbredden.

Hestene sadles af, og der slaas Knude paa Tøjlerne.

Kapsuner paalægges, eller, hvis saadanne ikke findes i tilstrækkeligt Antal, stikkes en Line gennem Bridonbiddets Ringe, slaas et Slag omkring Næsebaandet, for at den ikke skal glide ned og genere Hestens Aandedræt, og bindes i en fast Knude foran paa Næseryggen.

39. Baaden vendes med Agterstavnen mod Bredden.

Den, der skal holde Linen under Svømningen, sætter sig paa Agtersædet.

Hesten føres ud i Vandet hen til Manden i Baaden. Han fatter Linen ca. 1 à 2 m fra Hovedet.

Baaden sættes forsigtigt i Gang uden at skræmme Hesten med Aarerne.

Ved gentagne smaa Ryk i Linen faar man Hesten til at følge med. Saasnart Hesten svømmer, ros saa rask, at den ikke kommer nærmere end ca. 1 m fra Baaden.

Linen maa ikke være strammere, end at Hesten kan balancere med Hals og Hoved, og aldrig saa kort og stram, at Hesten kommer til at virke som et Anker for Baaden.

Ved smaa Anholdninger forhindres Hesten i at vige ud fra Retningen.

40. Sætter Hesten sig voldsomt til Modværg, naar den skal ud i Vandet, rejser sig og søger at bryde ud til Siderne,

stikker 2 Mand en Foderstrik gennem hver sin Trensering, holder fast i begge Ender af den 2 à 3 m fra Hovedet og forhindrer derved Hesten i at undvige til Siderne. En tredje Mand driver om fornødent paa med en Pisk.

De 2 Medhjælpere følger med ud i Vandet. I det Øjeblik, Hesten svømmer, slippes den ene Ende af Foderstrikkerne, og de hales ud af Trenseringene.

41. Sætter Hesten sig til Modværg uden Voldsomhed, tager 2 Mand hinanden i Hænderne bagom dens Bagpart, lægger de frie Hænder paa dens Hofter og skubber den ud.

42. Hvis Svømmeøvelser foregaar ved Siden af en Bro, saaledes at Lineføreren gaar paa denne, bør Broen være mindst 1 m høj, for at Hesten ikke skal forsøge at springe op paa den.

Linen trækkes i dette Tilfælde gennem den indvendige Trensering og spændes i den udvendige.

b. Svømning frit med Rytter.

43. Øvelsen foretages kun med nogle faa Heste ad Gangen.

Naar Hesten begynder at svømme, lader Rytteren sig glide ned paa Siden af den og tager fat i Manen ca. 2 Haandsbredder fra Manken, men nedenfor Tøjleknuden med den Haand, der er nærmest Hesten. Med Armen let bøjet følger han med.

Rytteren svømmer som Regel ikke selv med Benene, men kun med den frie Arm.

Han har Blikket rettet mod den anden Bred og ikke paa Vandet.

Hesten styres ved korte, lette Anholdninger i Tøjlerne med den frie Haand, eventuelt ved Slag paa Halsen.

Hesten kan, saa længe den svømmer, ogsaa holdes i Halen, hvis Rytteren skulde være gledet bagud. Det er dog vanskeligt at styre den og vanskeligt at komme op paa den igen.

Det er meget farligt at svømme umiddelbart foran en anden Hest; thi Heste vil under Svømning erfaringsmæssigt forsøge at sætte Forbenene op paa alt tilsyneladende fast.

Saa snart Hesten kan bunde, sætter Rytteren sig straks op paa dens Ryg.

44. Almindelige Fejl.

1. Rytteren glider af, inden Bagbenene har sluppet Bunden. Hesten vender da og gaar tilbage.
2. Rytteren hænger i Tøjlerne.

Han maa kun bruge disse til at styre Hesten med, nemlig ved smaa Træk i den ene eller den anden af dem.

3. Rytteren bøjer den Arm, han holder fast med, for meget, saa at han kommer for langt frem over Hestens Hals og derved tynger Hoved og Hals ned.
4. Hesten forsøger saa længe som muligt at naa Bunden med Bagbenene. Den kommer derved til at staa lodret i Vandet.

Rytteren maa da ikke trække den bagover med Tøjlerne, men skal glide af og forsøge at drive Hesten frem ved Tilraab, maaske prøve at trykke Halsen ned.

Han maa endelig ikke komme foran Hesten; thi den slaar ham da med Forbenene.

c. Svømning med Sadel og paaklædt Rytter.

45. Gjordene løsnes. Dette er nødvendigt, da de krymper i Vand og derved bliver for stramme.

Fortøj er en Nødvendighed.

Stigbøjlerne slynges sammen foran Sadlen.

Det er praktisk at lade Hestene prøve at svømme i Line med Opsadling, førend Rytteren rider dem over alene.

§ IV.

Hestens Bygning og Bevægelse.

1. Indledning.

46. Hesten har til alle Tider været det foretrukne Ridedyr, og hvor der er Tale om egentlig Ridekunst, kommer andre Dyr overhovedet ikke i Betragtning.

Forskellige ydre og indre Egenskaber gør Hesten fortrinlig skikket til denne Anvendelse. Hesten forener Hurtighed og Udholdenhed med en fjedrende og elastisk Gang, og dertil kommer et i Reglen fromt og godmodigt Temperament; men selv Aartusinders Tilværelse i tæmmet Tilstand

har dog ikke helt kunnet undertrykke det oprindelige Steppe- dyrs medfødte Skyhed.

Dette i Forbindelse med en ringe Forstand bevirker, at Hestens Behandling skal være præget af velvillig Ro og Taalmodighed sammen med den fornødne Bestemthed.

Det er meget vanskeligt ud fra Hestens Bygning at drage nogen afgørende Slutning om Hestens Værdi som Brugsdyr, idet dens Brugsværdi ikke alene afhænger heraf, men ogsaa, og i ikke ringe Grad, af dens Nervenliv og Vævenes Kvalitet.

Man ser undertiden Heste med mangelfuld Bygning præstere det fortrinlige og omvendt. Det er dog givet, at den Hest, der baade besidder den bedste Kvalitet og den hensigtsmæssigste Bygning, er at foretrække.

For at kunne vurdere Hestens Ydeevne maa man derfor ikke indskrænke sig til at bedømme dens Bygning, men maa ogsaa studere dens Afstamning og se den i Brug.

2. Hestens Ydre.

47. Man kan i Korthed opstille visse Krav, som en velbygget Ridehest helst skal opfylde.

Hovedet skal være af et ædelt og tørt Præg med god Plads mellem Ganascherne, og det skal ved en lang, bøjelig **Nakke** være forenet med en ikke for kort, fint præget, men dog alligevel kraftig **Hals**. Halsmusklerne indgaar nemlig i ikke ringe Grad i Hestens bærende Konstruktion. Halsen skal være frit, men ikke for højt ansat og hverken være udpræget Svanchals eller Hjortehals, æ: fremstaaende Underhals.

Manken skal være veludviklet, høj og navnlig lang med en jævn Overgang i en ikke for kort, kraftig og lige eller næsten lige **Ryg**, der ved et kort og kraftigt **Lændeparti** gaar over i et langt, kraftigt og svagt hældende **Kryds**, hvor navnlig Sædebenspartiet skal være vel udviklet. Sædebenene danner nemlig Vægtstænger for nogle af Legemets allervigtigste Muskler — de lange Sædebensmuskler.

Leemmerne er i alleregentligste Forstand Hestens Arbejdsredskaber, saa man maa aldrig slaaf af paa Kravene til fire sunde, tørre og velstillede Ben.

Skuldrene skal være lange, skraa, kraftige og slutte godt til Manken. Med en kort og stejl Skulder faar man vanskeligt en ordentlig Fremgriben, og Muligheden for gode Springevner nedsættes i samme Grad som Skulderen bliver kort og stejl.

Laarene skal være lange og passende brede med en kraftig Muskulatur. Hestens vigtigste fremdrivende Muskler findes i Laarene og Krydset.

Underarmene skal være lange og kraftige.

Underlaarene skal være kraftige; men paa Grund af de lange Laar maa de blive korte, selvom Skinnebenene skal være lange.

Forknæ og **Haser** skal være veludviklede, tørre og sunde.

Piberne skal være korte, kraftige, rene og tørre.

Koderne skal være middel lange og ikke for stejle.

Hovens Form og **Hornets** Kvalitet spiller en ikke altid tilstrækkelig paaagtet Rolle for Hestens Anvendelighed og Holdbarhed.

Ledvinklerne i Lemmerne skal være af en passende Størrelse, d. v. s. ikke for aabne.

Endelig maa man lægge Vægt paa, at Hesten har en dyb og passende bred **Krop**, saaledes at der er god Plads til veludviklede og sunde Bryst- og Bughuleorganer. Thi det hjælper kun lidt, at Mekanikken i øvrigt er i Orden, hvis ikke Lunger, Hjerte og Fordøjelsesorganer slaar til. Saa-danne Heste vil let blive utrivelige og for lidt udholdende.

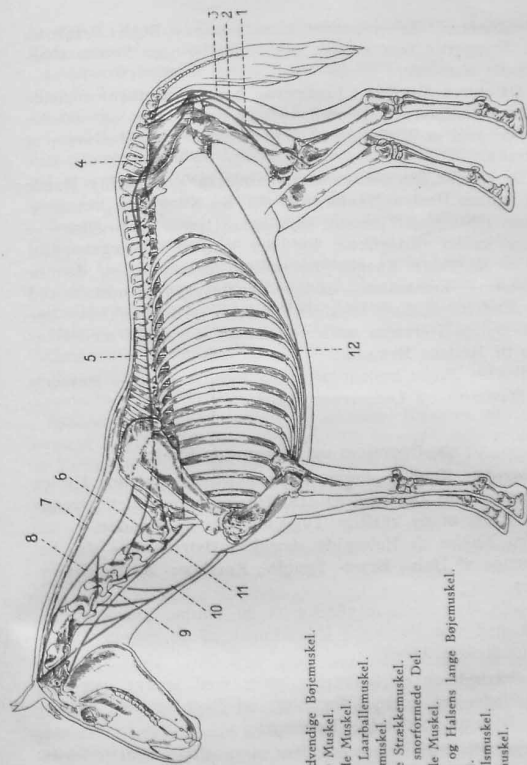
Det, der i væsentlig Grad er bestemmende for Hestens ydre Form, er Knogle- og Muskelsystemet.

3. Knoglesystemet.

Fig. 36, 37 og 38.

a. Almindelige Bemærkninger.

48. Knoglerne er haarde og faste Dannelser, der for en stor Del bestaar af uorganiske Kalksalte, og de er opbyggede efter videnskabelige Principper med en kompakt ydre Skæl og en svampet indre Masse bestaaende af en Mængde fine

1. Underlærets udvendige Bøjemuskel.
2. Den halvannede Muskel.
3. Den halvhindede Muskel.
4. Den mellemste Laarballemuskel.
5. Den lange Rygmuskel.
6. Halsens bageste Strækkemuskel.
7. Nakkebaandets snorformede Del.
8. Den renformede Muskel.
9. Hovedets store og Halsens lange Bøjemuskel.
10. Fællesmuskelen.
11. Ribbenens Halvmuskel.
12. Den lige Bugmuskel.

Fig. 36. Hestens Skælet — efter Simon Paulli — med indtegnede Muskelinier, Muskelringen (Simon). Strækkerne røde, Bøjerne blå.

Benbjælker, der er ordnet efter bestemte Regler, saaledes at Knoglerne faar ganske overordentlig stor Styrke i bestemte Retninger.

De større Knogler i Lemmerne har en sammenhængende Marvhule, hvorved de omdannes til Rørknogler, og saaledes at de med et Minimum af Materiale naaar et Maximum af Styrke.

De enkelte Knogler er sammenføjet paa forskellig Maade og danner Hestens Skelet (Fig. 36). Da Knoglerne ikke alene staar i Stottens Tjeneste, men ogsaa tjener Bevægelsen — man kalder Knoglerne for det passive Bevægeapparat — er de fleste Knogler bevægeligt forbundne og danner Vinkler — **Ledvinkler** — indbyrdes; Bevægelsen opstaar ved Ændring af disse Vinklers Størrelse. At Ledvinklerne har den rigtige Størrelse, spiller en meget stor Rolle med Hensyn til Hestens Mekanik.

Hestens Skelet bestaar af forskellige Grupper — **Hovedets** — **Stammens** og **Lemmernes** Skelet.

b. Hovedets og Stammens Skelet.

49. **Hovedets** Knogler danner Hjernebassen, som hos Hesten er meget lille. Derimod er Ansigtssiden veludviklet, givende god Plads til de kraftige Tyggemusklér og Tænder.

Fra Nakke til Halespids strækker **Hvirvelsojlen** sig, bestaaende af Hals-, Bryst-, Lænde-, Korsbens- og Halehvirvlerne.

I alle Hvirvlerne genfinder vi de samme Bygningstræk, men med stor Forskel i Udviklingen af de enkelte Dele i de forskellige Afsnit.

Halsbhvirvlerne er temmelig lange med stærkt hvelvede Endefflader og korte Udvækster, en Bygning, der tillader stor Bevægelighed i alle Retninger.

Brysthvirvlerne er kortere, har mere plane Endefflader og har mægtigt udviklede Torntappe, særlig i den forreste Del — Manken —. Bevægeligheden er temmelig ringe i dette Afsnit.

Hvirvlernes Bygning tillader navnlig Sidebevægelse; Bevægeligheden mellem de enkelte Hvirvler er kun ringe, men paa Grund af Hvirvlernes store Antal bliver Udslaget dog

kendeligt. Naar Hesten bøjes, sker Bøjningen for Kroppens Vedkommende i dette Afsnit.

Lændehvirvlerne er ogsaa temmelig korte med stærkt udviklede Tværvækster.

I Lænden kan der ske nogen Bevægelse i det lodrette Plan.

Lændehvirvlerne vokser mere eller mindre sammen med den tiltagende Alder. Mellem sidste Lændehvirvel og Korsbenet sker der aldrig nogen Sammenvoksning, og her foregaar den allervæsentligste Del af Bevægelsen.

Korsbenshvirvlerne er sammenvoksede og tillader ingen Form for Bevægelse. De to første Hvirvlers Tværvækster staar i Ledforbindelse med Hoftebenet. Dette Led er meget stramt og tillader ingen Bevægelighed; det danner en fast, men ikke stiv Forbindelse mellem Baglem og Krop.

Halehvirvlerne er ret udviklede og tillader stor Bevægelighed i alle Retninger.

Hvirvlerne er indbyrdes forbundne med Bruskskiver, Senebaand og Led.

Ribbenene er lange, smalle og krumme Knogler, der foroven er knyttet til Brysthvirvlerne. De forreste, ægte Ribben, er forneden forbundne med **Brystbenet**, og de kaldes ogsaa de bærende Ribben i Modsætning til de bageste, uægte Ribben, der kaldes Aandedrætsribbenene.

c. Forlemmet.

Fig. 37.

50. **Forlemmets Skelet** bestaar af Skulderbladet, Overarmsbenet, Underarmens Knogler, Fodrods-, Mellemfods- og Taa-knoglerne (Kode-, Kron- og Hovben).

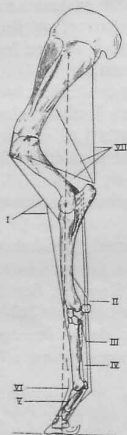
Skulderbladet er en flad, trekantet Knogle med en fremstaaende Længdekam — Skulderkammen —. Foruden at tjene som Udspringssted for nogle Muskler giver Skulderkammen Skulderbladet forøget Stivhed.

Den flade Form giver i Forbindelse med de temmelig lige forreste Ribben Mulighed for et godt Skulderleje.

Skulderbladet danner Ledskaal for Overarmsbenets Ledhoved. Dette Led er et Kugleled, men tillader alligevel under normale Forhold kun Bevægelse i eet Plan — Bøjning og Strækning —. Ved Sidebevægelser sker Bevægelsen i den muskuløse Forbindelse mellem Skulder og Krop.

Skulderbladets Bevægelse sker omkring et Punkt, der ligger midt i den store takkede Brystmuskels Tilhæftningsflade, og det befinder sig lidt bagved og lidt ovenfor Kamknuden.

Fig. 37.

Forlemmets mekaniske Støtteapparat.
Heri indgaar:

En Senestreng (I) fra Skulderknuden til Pibens øverste Ende — gaaende gennem Underarmens lange Bøjemuskel og Forfodens indvendige Strækkemuskel.

II og III den overfladiske og den dybe Bøjese med deres Støttebaand — paa Tegningen viser Pibene paa Foreningsstedet mellem Sene og Støttebaand.

IV Gaffelbaandet med de omslyngende Grene V.

Naar Lemmet staar i normal Stilling eller bag denne, støttes alle Leddene mekanisk; naar Leddet staar foran normal Stilling — f. Eks. naar Hesten lander efter et Spring — er Albueledet ikke mekanisk afstivet, men afstives af Underarmens trehovede Strækkemuskel (VII).

Det Seneblad, der dækker den store takkede Brystmuskel (ikke anført paa Tegningen), indgaar ogsaa i det mekaniske Støtteapparat (Schmaltz).

Desuden viser Tegningen:

VI Taens lange Strækkesene.

Overarmsbenet er en forholdsvis kort, men kraftig Rørknogle, der forneden danner Albueledets Ledrulle. Dette Led er et Hængselled, der ikke tillader Sidebevægelser.

Af Underarmsknoglerne har Hesten kun **Spolebenet** fuldt udviklet. **Albuebenet** er reduceret, kun den øverste Ende er stærkere udviklet og rager op over Spolebenet og danner Tilhæftningssted for Underarmens kraftige Strækkemuskel.

Fodrodsknoglerne bestaar af to Rækker nærmest træningformede Smaaknogler.

Af **Mellemfodsknoglerne** er kun Nr. 3 fuldt udviklet. Nr. 2 og 4 danner de smaa Griffelben.

Taaknoglerne er korte Knogler — Kodebenet er det længste —. Taaleddene er kraftige Hængselled, der er forsynet med en Ledkam og stærke Sidebaand for at stabilisere Be-

vægelsen. Taaleddene er meget udsatte for Forvridninger. Kodeledet er det af Hestens Led, der hyppigst bliver forvredet.

Ærtebenet — bag Forknæet — **Kodesenebenene** og **Hovsenebenene** er smaa Hjelpekogler, der forbedrer Vægtstangsforholdene de paagældende Steder.

Følgende Vinkler i Forlemmet staar til Raadighed for Bevægelsen:

Krop-Skuldevinklen, der er Vinklen mellem Skulderbladets Akse og den vandrette Linie gennem Skulderbladets Omdrejningspunkt.

Skuldevinkel, Albuevinkel og Kodevinkel.

Man lægger Mærke til, at Forlemmerne ikke staar i fast Ledforbindelse med Kroppen. Dette har Betydning for Optagelsen af Nedfaldsstødet.

For at Ledvinklerne ikke skal knække sammen under Kroppens Vægt maa de stives af. Til Opfyldelse af dette Krav staar et for Hesten særegent Senearrangement til Raadighed — **Det mekaniske Støtteapparat**. (Se Fig. 37).

Dette bevirker, at Hesten kan staa i næsten ubegrænset Tid uden at trættes; men ogsaa under Bevægelsen spiller det en stor Rolle for Hestens lette og elastiske Gang. Fjedringen i Koden — Gennemtrædningen — beror nemlig paa Senernes Elastisitet.

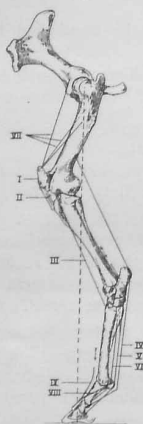
Forlemmerne skal normalt staa indbyrdes parallelle fra Skulderled til Taaspids; set forfra skal den frie Del af Lemmet staa lodret, Taaspidsen skal pege lige frem og Albuespiden lige bagud; set fra Siden skal Lemmerne være saa meget understillet, at en Linie lodret op fra Midten af Saalefladen rammer Skulderbladets Omdrejningspunkt efter at have passeret Albueledet, og i denne Stilling virker det mekaniske Støtteapparat fuldt ud for alle Leddenes Vedkommende. Staar den frie Del af Lemmet derimod foran den lodrette Linie, hvilket f. Eks. er Tilfældet, naar Hoven sættes til Jorden efter endt Fremføring, maa Albueledet afstives af Underarmens trehovede Strækkemuskel. Denne Muskel er meget kraftig og virker under særdeles gode mekaniske Forhold.

d. Baglemmet.

Fig. 38.

51. **Baglemmets Skelet** bestaar af Bækkenbenet, Laarbenet, Underlaarsknoglerne, Fodrods-, Mellemfods- og Taaknoglernes.

Fig. 38.

Baglemmets mekaniske Støtteapparat. Heri indgaar: I Knæskallen, II de lige Knæbaand, III Laarbessenen, IV den overfladiske Bojesene, V den dybe Bojesene med sit Støttebaand, VI Gaffelbaandet. Dette Apparat er ikke fuldt mekanisk, men skal i alle Stillinger suppleres af en ganske vist meget ringe Virkning af Underlaars trehovede Strækkemuskel (VII). VIII Gaffelbaandets omslyngende Gren, IX Taaens lange Strækkesene.

Bækkenbenet er en stor Knogle dannet af de sammenvoksede Hofte-, Skam- og Sædeben; i Midtlinien er de to Bækkenben sammenvoksede. Bækkenbenene omslutter Bækkehulen og staar i Ledforbindelse med Korsbensvingerne. For Hestens Mekanik spiller navnlig Sædebenene en stor Rolle.

Hofteleddet er et Kugleled, der tillader Bevægelighed i alle Retninger, mest dog som Bøjning og Strækning.

Laarbenet er Legemets største Knogle. Op over Ledhovedet rager den store Omdrejerudvækst, der er Tilhæftningssted for den meget kraftige mellemste Laarballemuskel.

Knæleddet er et ret kompliceret Hængselled, der tillader nogen Drejebevægelse. Af Underlaars Knogler er kun Skinnebenet fuldt udviklet. Lægbenet er rudimentært.

Fodroden — Hasen — bestaar af forskellige Smaaknogler, af hvilke **Hælebenet** og **Rullebenet** er de vigtigste.

Rullebenet danner Ledforbindelse med Skinnebenet — et meget kraftigt Hængselled med stærke Ledbaand og to kraftige Ledkamme. Hælebenet rager op over Hæleleddet og danner Angrebspunkt for vigtige Muskler.

Mellem Knoglerne i Hasen er der forskellige Glidledd, der ganske vist ikke tillader nogen Bevægelse, men som spiller en vigtig Rolle for Brydning af Nedfaldsstødet.

Disse Led bliver af og til udsat for saa store Belastninger, at de ikke helt kan opfylde de Krav, der stilles til dem. Den med Rette frygtede Sygdom — Spat — er en ikke sjælden Følge heraf.

Mellemfods- og Taaknoglernes er som paa Forlemmet. Bagpiben er dog mere sammentrykt fra Side til anden end Forpiben, der er sammentrykt forfra og bagtil.

Bagkoden er normalt noget stejlere end Forkoden.

Ledvinklerne i Baglemmet er **Hoftevinklen**, **Knævinklen**, **Hasevinklen** og **Kodevinklen**.

Baglemmet har en Vinkel mere end Forlemmet, Hasevinklen. Vinkelbenene er gennemgaaende længere end i Forlemmet. Dette sammen med Baglemmets faste Forbindelse med Stammen er i god Overensstemmelse med den Opgave, Baglemmerne har, nemlig at skyde Kroppen frem — Hestens Fremdrift ligger i Bagbenene.

Ogsaa for Ledvinklerne i Baglemmet staar der et mekanisk Støtteapparat til Raadighed, men knapt saa fuldkomment som i Forlemmet. Man ser derfor, at Hesten maa »skifte Ben« under Hvilen. (Se Fig. 38).

Baglemmerne skal, set fra Siden, være stillet saaledes, at en Linie lodret op fra Midten af Saalefladen rammer Hofteleddet. Fra Hasen og nedefter skal Lemmerne være parallelle. Hasespidsen skal pege lige bagud, Taaen lige frem.

4. Muskelsystemet.

(Det aktive Bevægeapparat).

52. **Skeletmuskulaturen**, Fig. 39, som navnlig interesserer i denne Forbindelse, bestaar af tværstribede Muskler, der er underkastet Viljens Herredømme.

Musklerne bestaar af **Muskellegemet** — Kødet — der be-

sidder Evnen til at kunne trække sig sammen, og herpaa beror Musklernes Virkning, og **Senerne**, der hæfter Musklerne til Skelettet. Saavel Musklerne som Senerne er af meget forskellig Form.

Musklerne har en rigelig Blodkarforsyning og en rigelig Forsyning med Bevægenervener — hver enkelt Muskeltraad har sin egen Nervetraad, der ender med den saakaldte Muskelplade —; endvidere findes en Del Følenervener.

Med Blodet tilføres Ilt og Næringsstoffer og bortføres Affaldsprodukter.

Kun en Del af den frigjorte Energi omsættes til mekanisk Arbejde. Resten bliver til Varme.

Musklerne arbejder med forholdsvis stor Nyttetvirkning (Forholdet mellem det afgivne mekaniske Arbejde og den samlede frigjorte Energi) — op til 30—35 %, hvor til Sammenligning Dampmaskinen kun arbejder med en Nyttetvirkning paa 10—15 %.

En arbejdende Muskel gennemstrømmes af indtil 10 Gange saa meget Blod som en hvilende Muskel. En Muskel vokser med sit Arbejde; det gælder navnlig hos det unge ikke udvoksede Dyr, da der her sker en Forøgelse baade af Muskeltraadernes Antal og Størrelse. Det er derfor meget vigtigt under Opdrættet at forene en rigelig og hensigtsmæssig, d. v. s. forholdsvis æggehviderig Ernæring med en rigelig Motion. Stærk Fodring uden samtidig Motion giver Fedt-aflejring.

Senerne overfører Musklernes Kraft til Knoglerne. Seneskeder og Slimsække letter Senernes Gliden over fremstaaende Knogledele. Senerne opnaar deres fulde Styrke og Spændstighed i 6—8 Aars Alderen. Før den Tid er de for bløde; med den tiltagende Alder mister de noget af deres Elastisitet. Hesten bliver stiv.

Navnlig Bøjeseenerne er meget udsatte for Overansfrenelse; paa Grund af deres Beliggenhed gælder dette for Ridehestens Vedkommende navnlig Gaffelbaandet og den overfladiske Bøjese, for Trækhestens Vedkommende navnlig den dybe Bøjese.

Paa Grund af Senernes relative Blodfattigdom og de deraf følgende daarlige Reparationsbetingelser er Senelæsioner altid alvorlige. En Sene, der har været brudt ned, opnaar

sjældent og kun efter lang Tids taalmodig Kur sin oprindelige Kvalitet.

Det er normalt en Nerveimpuls, der bringer Musklerne til at trække sig sammen. Muskelsammentrækningens Størrelse er afhængig af Nerveimpulsens Størrelse.

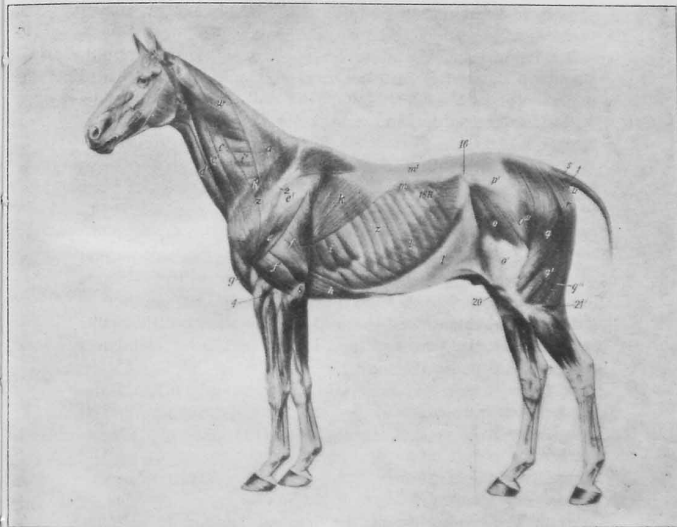

Fig. 39.

a—a1. Den trekantede Skuldermuskel.	l—l1. Den udvendige skæve Bugmuskel.
c—c1. Fællesmuskel.	m1. Ryggens og Landens Senblad.
d. Hovedets Brystmuskel.	o—o1. Laarhindens Spændemuskel.
e—e1. Den udvendige Skuldermuskel.	q. Underlaarets udvendige Bøjemuskel.
f—f1. Underarmens trehovedede Strækkemuskel.	r. Den halvsenede Muskel.
g. Den brede Brystmuskel.	w. Den remformede Muskel.
h. Den dybe Brystmuskel.	z. Kamknuden.
i—i1. Den store takkede Brystmuskel.	8. Albuespiden.
k. Den brede Rygmuskel.	20. Knæskallen.
	21. Lægbensoverdel.

Nerverne trættes for Musklerne. Det er en kendt Sag, at man ved en kraftig Viljeanspændelse kan stramme sig op

og præstere endnu mere Arbejde. Faren ved en Overtræning ligger ikke mindst i en Overanstrengelse af Nerverne. Vædeløberens pirrelige Temperament.

Træthedsfølelsen kommer frem som en Følge dels af svigtende Næringstilførsel og dels af svigtende Bortførsel af Forbrændingsprodukterne — Træthedsstofferne — Mælkesyre o. a. Disse Træthedsstoffer kan forårsage Smerte og virke direkte giftige og bibringe Vævene blivende Skade.

Det lønner sig ikke at fortsætte med en Øvelse til fuldstændig Udmattelse, idet der herved kan nedbrydes, hvad der er opbygget gennem lang Tids møjsommeligt Arbejde. — Det er Trænerens Kunst at kunne gaa frem med Træningsarbejdet, saa Formen stadig forbedres, at kunne anstrenge sin Hest uden at overanstrenge den.

53. De for Ridehestens Arbejde og Holdning vigtigste Muskler er:

De lange Sædebensmuskler — den mellemste Laarballemuskel — den lange Rygmuskel med dens Udløbere paa Halsen, **Halsens bageste Strækkemuskel** og **den lange Tornmuskel — Halsens Strækkemuskel — Musklerne paa Halsens Underside** og **Bugmusklerne**, især den lige. Disse Muskler er ordnede i en stor Muskelring (Simon). Se Fig. 36.

De lange Sædebensmuskler (Underlaarets udvendige Bøjemuskel, den halvsenede Muskel og den halvhindede Muskel) udspringer hver med et Hoved fra Tornappene af de bageste Korsbenschvirvler og de forreste Halebenschvirvler og med et Hoved fra Sædebenskuden. Det er en meget kraftig Muskelmasse, der strækker sig ned bag paa Laaret, og idet de ligesom griber om Knæleddet bagfra, hæfter de sig paa hver Side af dette, dels over og dels under Ledet, endvidere sender de to af Musklerne en kraftig Sene ned til Hælebeinet.

Disse Muskler kan udøve en meget kraftig og flersidig Virkning. Deres Hovedopgave er at strække Knæleddet og dermed ogsaa Hoftedet og Has under Afskubbet. Heri hjælpes de af **Underlaarets trehovede Strækkemuskel**, der ogsaa er en meget kraftig Muskel.

Naar Musklernes faste Punkt forlægges til deres nederste Tilhæftning, hjælper de til at løfte Forparten paa Bagparten

— Hesten er i Bæring — den højeste Grad af Bæring ser man, naar Hesten gaar paa Bagbenene. I denne Virkning faar de Hjælp af den mellemste Laarballemuskel, Ryggens og Halsens Strækkere.

Paa det løftede Lem bøjer Sædebensmusklerne Knæleddet og kan i Forbindelse med den mellemste Laarballemuskel føre Lemmet bagud med stor Kraft — Hesten slaar bagud.

Man ser altsaa her, at de samme Muskler (under to forskellige Facer af Skridtet) snart bøjer snart strækker Knæleddet.

Den mellemste Laarballemuskel er ogsaa en meget kraftig Muskel, der gaar fra Hoftebenet til den store Omdrejers. Denne Muskel sender en tungeformet Lap frem paa Lænden, hvor den hæfter sig paa den lange Rygmuskels kraftige Seneblad. Den virker som en meget kraftig Strækker af Hofteleddet.

Knæleddet er det Led, paa hvilket de stærkeste Kræfter virker, Baglemmets samlede Muskulatur overgaar langt Forlemmets Muskulatur i Masse og dermed ogsaa i Kraft. Hestens Fremdrift ligger i Baglemmerne.

Den lange Rygmuskel strækker sig fra Hofterlanden og frem til de bageste Halshvirvler. Den har fat i alle de mellem-liggende Hvirvler og i den øverste Ende af Ribbenene. Hesten kan derfor ikke aande frit ud, saalænge den spænder den lange Rygmuskel.

Den lange Rygmuskel har to Hovedopgaver, dels at spænde Hvirvelbroen sammen og dels at medvirke i Lemmernes Arbejde. Er den sidstnævnte Virkning ikke til Stede, kaldes Hesten Schenkelgænger.

Hos den vel tilredne Hest er den første Opgave til Dels overtaget af Halsens Strækkemuskel og Bugmusklerne, især den lige Bugmuskel, og Rygmusklen kan da i højere Grad medvirke i Lemmernes Arbejde.

Rygmusklen overfører Bagpartens Kraftvirkninger til Forparten, og den er medvirkende i Forpartens Bæring paa Bagparten. Herved overføres en Del af Forpartens Vægt til Bagparten til Lettelse af Forlemmernes Afsving og Fremgriben. Omvendt er den lange Rygmuskel ogsaa i Virksomhed, naar Hesten staar paa Forbenene og slaar ud med Bagbenene.

Den remformede og den gennemflettede Muskel er de to største og kraftigste af Halsens Strækkemuskler. De kommer fra Manken og strækker sig som to store, flade trekantede Muskler op til Nakkebenet efter at have haft Forbindelse med de fem sidste Halshvirvler. De strækker Hoved og Hals.

Men naar Hoved og Hals er fikseret, naar altsaa Musklerens faste Punkt er lagt frem til den forreste Tilhæftning, kan de udøve et Træk fremefter i Brysthvirvlernes Tornappe, hvorved Hvirvellegemerne spændes sammen, og den lange Rygmuskel aflastes. For denne Virkning har Halsstillingen stor Betydning. Den største Virkning kommer, naar Halsen er rettet lige frem. Først gennem Dressur lærer Hesten at støtte sin Ryg med rejst Hoved og Hals.

Ring- og Taphvirvlen har sin egen kraftige Strække- og Bøjemuskulatur, som ogsaa med stor Kraft kan fikseres Nakkeleddet.

Halsens Bøjere ligger paa Undersiden af Halsen — **Halsens lange og Hovedets store Bøjemuskel** ligger umiddelbart under Hvirvlerne og naar fra de forreste Brysthvirvler og helt op til Nakkebenets Grunddel.

Ribbenenes Halsmuskel gaar fra det forreste Ribben til de fire bageste Halshvirvlers Tværtappe.

Hovedets Brystmuskel gaar fra Brystbensspidsen til Underkæbens bageste Rand.

Fællesmusklen gaar fra Nakkebaandet og 2'—4' Halshvirvels Tværtappe til Overarmsbenet.

Alle disse Muskler bøjer Hoved og Hals og fikserer disse lige overfor et bagudrettet Træk gennem Nakkebaandet og Halsens Strækkemuskler.

Den lige Bugmuskel gaar fra Brystbenet til Skambensranden og er en lang og kraftig Muskel. Naar dens faste Punkt ligger i Skambenet, kan den trække bagud i Brystbenet, og gennem de ægte Ribben faar den da en lignende Virkning paa Brysthvirvlerne som Halsens Strækkere. Herved kan den aflaste den lange Rygmuskel i dens Arbejde med at spænde Hvirvelbroen sammen.

Naar Muskulens faste Punkt forlægges frem til Brystbenet, bliver den sammen med den **udvendige skæve Bugmuskel** til de vigtigste Fremsvingere af Bækken og Baglem.

Herved fremkommer en stærkere Undergriben, der igen bevirker en bedre Understøttelse af Forparten, saaledes at de Muskler, der holder Hesten i Bæring, lettes i deres Arbejde.

5. Sanserne.

54. Hestens Forstand er ringe. Dens Forestillingskreds meget snæver.

Hestens **Lugtesans** og **Høresans** er godt udviklede, dens **Syn** ret middelmaadigt. Hestene er undertiden nærsynede og lidende af Bygningsfejl i Øjet. Manglende Springevner staar ikke sjældent i Forbindelse med et svigtende Syn og deraf følgende forkert Vurdering af Forhindringerne. Hestens Synsevne i Tusmørke i Almindelighed er ikke, som ofte antaget, særlig stor; derimod har Hesten ligesom mange andre Dyr en meget fremtrædende Evne til at faa Øje paa noget, der bevæger sig.

Hestens **Følesans** er særdeles godt udviklet. Mange Heste besidder en overordentlig fin Følelse for selv den svageste Hjælp.

Smagssansen er veludviklet. Hesten er derfor i Reglen meget nøjeregnende med sit Foder og Drikkevand.

6. Om Ligevægtsforholdene i Hestelegemet.

55. En staaende Hest befinder sig i stadig Ligevægt (stabil Ligevægt), og Lodlinien fra dens Tyngdepunkt falder indenfor Understøttelsesfladen.

Naar Hesten staar naturligt støttende paa alle fire Lemmer, befinder dens Tyngdepunkt sig et Sted, der ligger lidt bag ved og noget over Brystbenets Bruskplade altsaa noget foran Midten, svarende til en Fordeling af Legemsvægten med $\frac{5}{10}$ paa Forparten og $\frac{4}{10}$ paa Bagparten. Rytterens Vægt bringer Tyngdepunktet endnu noget længere frem, idet $\frac{2}{5}$ af dennes Vægt falder fortil og $\frac{1}{5}$ bagtil.

For Beliggenheden af Hestens Tyngdepunkt spiller Hovedets og Halsens Stilling en ikke uvæsentlig Rolle. Saalænge Lodlinien fra Tyngdepunktet falder indenfor Understøttelsesfladen, bevares Ligevægten, og Hesten kan blive staaende.

Ved Forskydning af Tyngdepunktet henimod Grænserne for Understøttelsesfladen, som f. Eks. under Bevægelsen, ændres Ligevægten dog og bliver ustadig (labil).

Hestens Gang bestaar af en Række afbrudte Fald — en stadig Skiften mellem stabil og labil Ligevægt. Baglemmerne skyder Tyngdepunktet frem, og Forlemmerne føres frem og skaber en ny Understøttelsesflade. Støder Forbenet paa sin Vej frem mod en eller anden Hindring — Hesten snubler, — er der Fare for, at Ligevægten gaar tabt, og at Hesten falder. Under Bevægelsen afpasser Hesten med stor Nøjagtighed sine Tyngdepunktsforlægninger i Overensstemmelse med Bevægelsens Krav. Det gælder derfor for Rytteren om nøje at kunne følge Hestens Bevægelser.

Den Omstændighed, at Tyngdepunktet er placeret foran Midten, letter Hesten i dens Fremadbevægelse.

Ved Hjælp af et særligt Organ — Ligevægtsorganet eller det statiske Organ — i det indre Øre orienteres Hesten om sin Stilling i Forhold til Omverdenen. Bringes dette Organ ud af Funktion, bliver Hesten svimmel og kan ikke holde sig paa Benene.

Hestens Smidighed og Adræthed beror for en stor Del paa, hvor hurtigt og hvor fint afstemt den kan faa de Muskler til at reagere, der skal genoprette den Ligevægt, der er ved at gaa tabt.

Det mere eller mindre fine Sammenspil mellem de forskellige Muskler er afhængig af Nervernes medfødte Kvalitet og Udviklingsgrad.

Ved fortsatte, planmæssige Øvelser med dertil egnet Hestemateriale kan der i denne Henseende naas meget langt.

Dette falder stærkt i Øjnene ved Sammenligning mellem en almindelig Arbejdshest og en veltilredet Skolehest.

56. At det her skildrede Ligevægtsforhold — hvilket altsaa vil sige, at Hesten kan gaa og staa uden at falde — er til Stede, er naturligvis en nødvendig Forudsætning for dens Anvendelse.

Naar Rytteren ikke desto mindre kan tale om, at denne eller hin Hest ikke bevæger sig i Ligevægt, kan det altsaa ikke være det ovenfor skildrede Forhold, der tales om.

Hvad forstaar man da i Ryttersproget ved Ligevægt eller

dressurmæssig Ligevægt; et Problem, der til alle Tider har haft Interesse for Rytterne?

Der har ned igennem Tiderne været givet forskellige Definitioner og Forklaringer herpaa, i Hovedtrækkene gaaende ud paa, at denne Ligevægt var afhængig af en ligelig Vægfordeling mellem For- og Bagpart.

Dette er imidlertid fejlagtigt; Forparten er altid — hvad indgaaende Vejeforsøg har vist — mere belastet end Bagparten.

Ludwig Hühnersdorff (Staldmester hos Kurfyrsten af Hessen) har først af alle (1791) formuléret Begrebet paa en Maade, der har Gyldighed den Dag i Dag. For ham er den Hest i dressurmæssig Ligevægt, der under Rytter fortsat er i Stand til at bære sig selv, hvilket vil sige, at den kan bevæge sig fremad med løsgjorte Muskler og Sving i sine Bevægelser under fuldt Herredømme over sit Legeme; altsaa svarende til den naturlige Ligevægt, hvori den frie Hest befinder sig og bevæger sig.

Han havde imidlertid heller ikke selv den rigtige Forstaaelse af dette Ligevægtsforholds egentlige Væsen.

Det, at Hesten er i **dressurmæssig Ligevægt**, vil sige, at der er Ligevægt til Stede mellem de forskellige Kræfter, der paavirker Hestelegemet.

For at faa den rigtige Forstaaelse heraf maa man betragte Hestelegemet som en teknisk Konstruktion, der er underkastet de almindelige statiske og mekaniske Love.

Den første Betingelse for, at Ligevægt kan indtræffe i denne Konstruktion, er, at Konstruktionen danner en i sig selv sluttet Helhed, den næste, at de enkelte Led i Konstruktionen er stærke nok til at kunne svare til de Krav, der stilles til dem, og saaledes, at Musklerne endda har et Overskud af Kraft til Raadighed for den frie og uhindrede Bevægelse.

Har Musklerne ikke dette Overskud af Kraft, maa Hesten under mere eller mindre krampagtig Anspændelse af sine Muskler koncentrere sig om at bære sin Byrde (Rytteren), og Gangen bliver stiv og spændt.

Det at faa en Hest i dressurmæssig Ligevægt bliver derfor i første Række et Spørgsmaal om at øge dens Muskelkraft, og ikke om en eller anden Tyngdepunktsforlægning. Det er

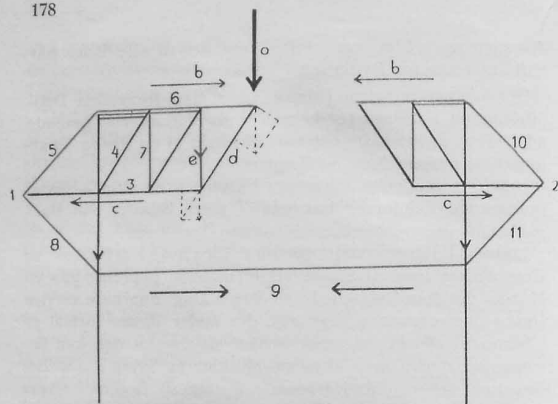

Fig. 40.

Den skematise Brokonstruktion (Zschokke) med Bropiller og Sprængværker. Trykstængerne (sorte) er Hestens Ben — Hvirvellegemerne og Tornappene. Trækbaandene (blaa) er Muskler og Sener.

1 Hoved. 2 sidste Bækkenhvirvel. 3 et Hvirvellegeme. 4 en Tornap. 5 Hovedets og Halsens Strækkemuskler og Nakkebaandet. 6 Nakkebaandets Rygdal. 7 Senebaand mellem Tornappene. 8 Hovedets og Halsens Bøjemuskel. 9 den lige Bugmuskel. 10 Senebaand fra Hoftens til Bækkenhvirvelne. 11 de lange Sædebensmuskler.

Broens Belastning — Hestens + Rytterens Vægt — fordeler sig i et vandret, midtpunktflyende Tryk c, i et vandret, midtpunktsøgende Træk b, i et lodret Tryk d og et lodret Træk e.

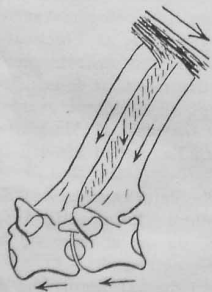

Fig. 40 a.

6 og 7. Brysthvirvel med en Del af Baandapparatet (Zschokke).

ogsaa i god Overensstemmelse hermed, at man søger at bringe Hesten i Ligevægt i lang Holdning; og først efter at dette er opnaaet, søger man ved en øget Samling — Tyngdepunktsforlægning bagud — at give den en formaalstjenlig Holdning.

Hesten kan være i Ligevægt med sit Tyngdepunkt langt fremme — Væddeløbshesten — og med sit Tyngdepunkt langt tilbage, d. v. s. omkring Midten af Understøttelsesfladen — Skolehesten. Tilsvarende Eksempler kendes ogsaa fra Atletikken, hvor f. Eks. 100 m Løberen er i Ligevægt med sit Tyngdepunkt meget langt fremme, og Bokseren er i Ligevægt med sit Tyngdepunkt nogenlunde nær Midten af Understøttelsesfladen.

57. Zschokke har paavist, at Hesten er konstrueret som en Bro, der er ophængt paa en forreste og en bageste Bropille, og saaledes at Konstruktionen danner en i sig selv sluttet Helhed (Fig. 40).

Den bærende Konstruktion er en Gitterdrager og ikke som tidligere antaget en Bue.

Hvirvellegemerne danner Dragerens Fod. De fortykkede Ender af Tornappene i Forbindelse med Nakkebaandet danner Dragerens Hoved. De skraa Tornappe danner Diagonalerne. Herigennem faar man en Forklaring paa Tornappenes tilsyneladende mærkelige Stilling — skraat bagud i den forreste Halvdel og skraat fremad i den bageste Halvdel.

Senebaandene mellem Tornappene danner Vertikalerne.

Selve Broen dannes af Hestens Krop, nærmere betegnet af Bryst- og Lændehvirvelne med tilhørende Muskler og Sener.

Den forreste Bropille dannes af de ægte (bærende) Ribben, Brystbenet, Forlemmerne, Hoved og Hals.

Den bageste Bropille dannes af Korsbenet, Bækkenet og Baglemmerne.

Begge Bropillerne er forsynet med et Sprængværk, hvor Halshvirvelsøjlen og Korsbenet danner Trykstænger, og Halsmusklerne og de lange Sædebensmuskler i Forbindelse med Nakkebaandet, de brede Bækkenbaand og Senerne fra det udvendige Hoftehjørner til Korsbenet danner Trækbaand.

Knoglerne i det hele taget danner Trykstænger i Konstruktionen, og Musklerne og Senerne danner Trækbaand.

Det er meget vigtigt at lægge Mærke til, at baade Knoglerne og navnlig Musklerne udvikles og styrkes i Forhold til de Krav, der stilles til dem, idet det jo nemlig beror herpaa, at Konstruktionen atter kan bringes i Ligevægt, naar den bliver udsat for stærkere Paavirkninger.

58. Naar Hesten er i Ro, paavirkes Brokonstruktionen af Tyngdekraften, der virker lodret nedefter. Paa Grund af Konstruktionsejendommelighederne omsættes denne Paavirkning i forskellige Tryk og Træk.

Den indbyrdes Fordeling er afhængig af Torntappenes Skraastilling.

De forskellige Tryk og Træk opsummeres henimod Broenderne, og Bropillerne rammes af et vandret, midtpunktflyende Tryk gennem Dragerens Fod (Hvirvellegemerne) og et midtpunktsøgende Træk gennem Dragerens Hoved (Nakkebaandet) og af et lodret Tryk.

I den forreste Bropille overføres det lodrette Tryk gennem Ribbenene, Brystbenet og den store, takkede Brystmuskul til Forlemmet.

Det vandrette, midtpunktflyende Tryk mødes af det forreste Sprængværk, der virker dels ved Hovedets og Halsens Egenvægt og dels ved et bagudrettet Træk i Nakkebaandet og de øverste Halsmuskler paa den ene Side og de underste Halsmuskler paa den anden Side. Disse Muskler støttes i denne Opgave af den lange Rygmuskul og den lige Bugmuskul.

Det vandrette, midtpunktsøgende Træk overføres gennem Nakkebaandet og de øverste Halsmuskler til Hoved og Hals, hvor det mødes af det nysomtalte, bagudrettede Træk i de underste Halsmuskler.

Man ser saaledes, at det vandrette Tryk og Træk delvis ophæver hinanden.

I den bageste Bropille, der gennem Hofte-Korsbensleddet er i fast Forbindelse med Hvirvelbroen, bortledes det vandrette og lodrette Tryk hovedsageligt gennem Hoftebenet, der ved sin Skraastilling nogenlunde svarer til Resultanten af disse to Kræfter.

Det vandrette Træk overføres gennem Hofte-Korsbensbaandene til Korsbenet og mødes af Modtræk gennem de brede Bækkenbaand og de lange Sædebensmuskler. Korsbenets Torntappe er rettet skraat bagud svarende til Resultanten af disse forskellige Kræfter.

Den lige Bugmuskul strækker sig som et Spændbaand mellem den forreste og den bageste Bropille og modvirker det udadrettede Træk i disse.

Paa denne Maade er Konstruktionen afsluttet og er i Stand til at hvile i sig selv.

Summen af de her skildrede Kræfter giver, idet de gensidig ophæver hverandre, Ligevægt i den samlede Konstruktion.

Det er det vandrette, fremadrettede Tryk, der spiller den største Rolle med Hensyn til Ligevægten. Forparten er stærkest belastet, derfor er det vandrette, fremadrettede Tryk, allerede medens Hesten er i Ro, større end det bagudrettede Tryk, og denne Forskel mangedobles under Hestens Bevægelse, idet Baglemmernes fremadrettede Skub plus den levende Kraft (Enertien) kommer til. Dette Tryk mødes af og skal holdes i Ligevægt af Trækbaandene i det forreste Sprængværk, altsaa af Halsens Muskler og af de Muskler, der støtter dem i denne Opgave — nemlig den lange Rygmuskul og den lige Bugmuskul.

Disse Muskler ligger som en stor Muskelring fra Bækkenet frem over Hvirvelsøjlen og tilbage igen til Bækkenet under Hvirvelsøjlen (Fig. 36).

Det vandrette, bagudrettede Tryk faar ikke en tilsvarende Betydning, dels fordi det som ovenfor nævnt er mindre end det tilsvarende fremadrettede Tryk, dels fordi det i den bageste Bropille ikke mødes af Muskler, men af Hoftebenet, og endelig fordi det under Bevægelsen modvirkes af Baglemmernes Skub.

Hos alle normale Heste, der er overladt til sig selv, er denne Muskelring afpasset saaledes i Styrke, at den kan holde Ligevægt med det for Haanden værende fremadrettede, vandrette Tryk.

59. Naar en Hest faar en Rytter paa Ryggen, stilles der pludselig et forøget Krav til Muskelringen. Musklerne er ikke i

Stand til at svare til dette forøgede Krav, og den indre Ligevægt gaar tabt.

Denne forstyrrede, indre Ligevægt giver sig til Kende, som man f. Eks. ser det hos de unge Remonter; de spænder deres Muskler, gaar frem med korte, stive Skridt og søger øget Støtte paa Biddet for ligesom derigennem at finde den Støtte, deres egne Muskler ikke kan give dem, eller man ser dem jappe af Sted med korte Skridt, sænket Ryg og Næsen og Halsen i Vejret. Beskueren faar Indtrykket af, at Hesten ligesom vil løbe bort fra sin Byrde, og Rytteren følger det, som om Hesten rutscher frem mellem hans Ben.

Først naar Musklerne atter gennem Træning er i Stand til at opfylde de forøgede Krav, kommer Hesten i dressurmæssig Ligevægt, og først da kan Rytteren med Held begynde paa den formgivende Gymnastik og derigennem give Hesten den til de forskellige Formaal bedst egnede Form og Holdning.

Som Eksempel paa, at forskellig Anvendelse kræver forskellig Holdning, kan nævnes, at Væddeløbshesten gaar bedst med sit Tyngdepunkt saa langt fremme som vel muligt, idet Farten fremefter er det eneste Krav, der stilles. Som Modsetning hertil kan nævnes Skolehesten, der gennem stærkest mulig Samling skal have sit Tyngdepunkt længst muligt tilbage og have omsat netop en stor Del af Baglemmernes Fremadskub i Bæring.

Men man maa erindre, at Mulighederne for stærk Fart mindskes i samme Grad, som Samlingen øges, og Tyngdepunktet lægges bagud.

Til mere praktiske Formaal — til Soldaterhesten f. Eks., der maa betragtes som en alsidig Hest — gaar man en Middelvej. Man ønsker af den baade Fart og Smidighed, d. v. s. Evne til hurtigt og med mindst mulig Kraftforbrug at kunne ændre baade Bevægelseshastigheden og Retningen. Man søger derfor at placere den med Tyngdepunktet i Nærheden af Midten af Understøttelsesfladen. Denne moderate Bagudlægning af Tyngdepunktet bidrager ogsaa til at skaane Forlemmerne, der i Forvejen hos Ridehesten er stærkt udsatte for Overanstrengelse.

7. Hestens Benflytning.

a. Skridt.

60. I Skridt løfter Hesten et Ben ad Gangen og sætter et Ben ad Gangen til Jorden.

Benene sættes til Jorden som Fig. 41 viser.

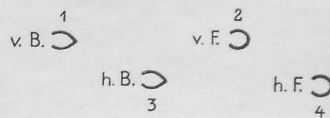

Fig. 41.

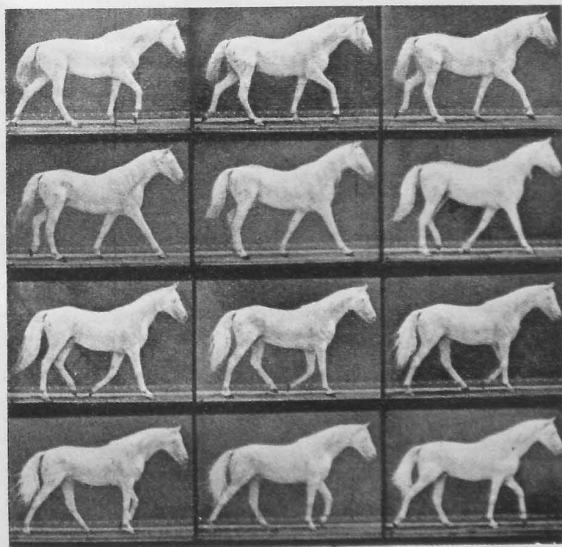

Fig. 42. Et Halvskridt. (Muybridge).

Det Ben, Hesten begynder at løfte, kommer ogsaa først til Jorden, men dog ikke før end det næste Ben i Føddflytningen er løftet. Den igangsettende Bevægelse udgaar uvægerligt fra et Bagben.

Bevægelsen er, som man ser, samsidig, men ikke samtidig (i Passkridt derimod baade samsidig og samtidig).

Hesten vil i Løbet af eet Skridt støtte 2 Gange paa henholdsvis de samsidige Ben, de diagonale Ben, to For- og et Bagben og et For- og to Bagben, d. v. s. otte forskellige Systemer af Understøttelse.

61. Gennemsnitshængden af et Skridt, d. v. s. Afstanden mellem to paa hinanden følgende Spor af det samme Ben, er omkring 1,60—1,80 m. Det er langt, hvis det andrager $\frac{1}{5}$ af Mankehøjden, kort, hvis det er under Mankehøjde. Det, man i daglig Tale kalder et Skridt, er i Virkeligheden kun et Halvskridt (Fig. 42).

b. Trav.

62. I Trav fører Hesten Benene saaledes, at to diagonale Ben

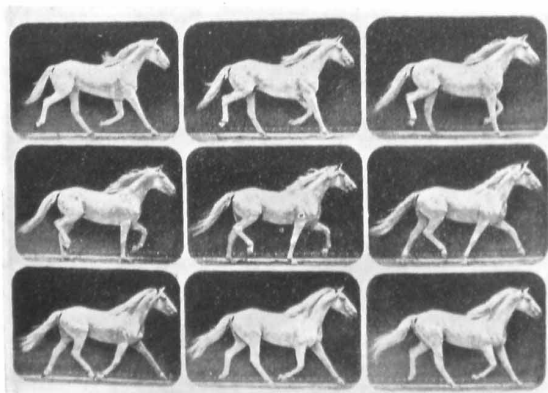

Fig. 43.
Nogle Faser af Brugstrav (Muybridge).

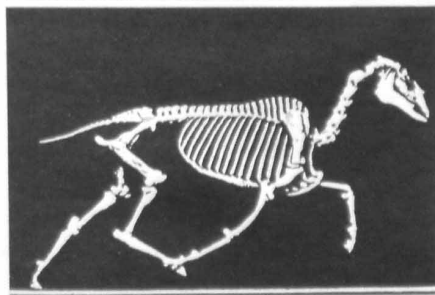
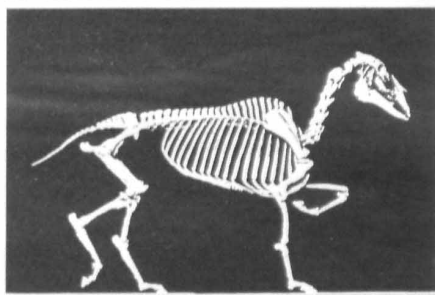
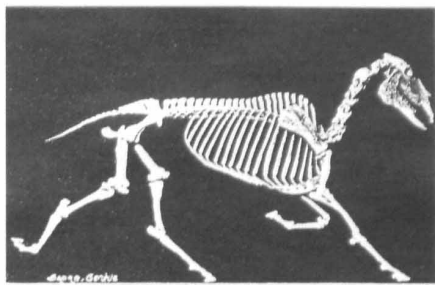

Fig. 44.
Nogle Faser af fri Trav (Muybridge).
Bemærk den dybe Gennemtrængning af Koden i 2' Billede.

samtidigt flyttes frem. Bagbenene affjeder derved Kroppen saa kraftigt, at Hesten ved Veksling til det andet Benpar svæver et Øjeblik. Traven skal være ren diagonal, altsaa 2 Takts.

63. Skridtlængden er i kort Trav omkring 2,10—2,80 m; i Brugstrav 2,40—3,00 m. Den normale Skridthastighed er omkring 80—100 Skridt i Minuttet.

c. Galop.

64. Galoppen bestaar af en sammenhængende Række Spring. Mellem hvert Spring er et Svævningsmoment. Galoppen kaldes højre eller venstre, eftersom det højre eller venstre Benpar støtter forrest.

Hvorledes Benene sættes til Jorden i Galop fremgaar af Tegningerne.

1'	2'	3	Fløvsag
• •	○ •	○○ ○	Forhov
○ •	○○ •	○ •	Baghov

Fig. 45.

Paa Tegningen angiver de røde Mærker det Ben, som sidst er kommet til Jorden. Det fremgaar heraf, at Hesten støtter skiftevis paa 1, 2 eller 3 Ben.

Fig. 46. Venstre Galop (Nuvbride).
Rytterens Opstilling efter vor Oplærelse ikke korrekt: Ryggen rund. Laarene ikke omdrejede, Hælene ikke nedraadte, Benene helt ude paa Læerne, Tøjlerne for lange, Hænderne ved Underlivet. Hestens Hals for rejst med Tilbøjelighed til Underhals.

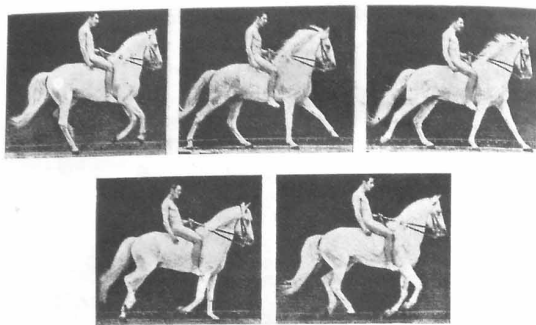

Fig. 47.

Nogle Faser af Brugsalop (venstre). (Muybridge).
Rytterens Opstilling efter vor Opfattelse ikke korrekt. Ryggen rund, Stolesæde, fastklemt Schenkel med optrukne Hæle. Hestens Hals for rejst. Holdningen for snæver.

Paa Fig. 49 svarer I til tretakts Galop, og det er den Galoptakt, der skal tilstræbes; men i kort og afkortet Galop kan Benflytningen blive som paa II. Dette er dog individuelt for de enkelte Heste; men Bestræbelsen bør som allerede nævnt gaa ud paa at fremkalde Benflytning I. III svarer til fri Galop.

Hesten støtter skiftevis paa 1, 2 eller 3 Ben.

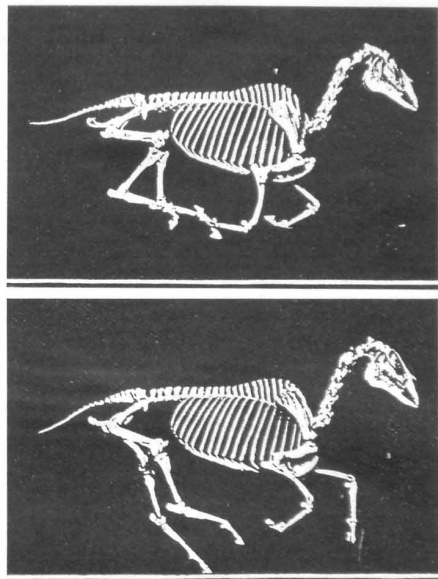
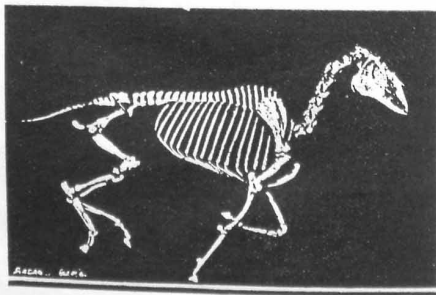

Fig. 48. Nogle Faser af højre Galop (Muybridge).

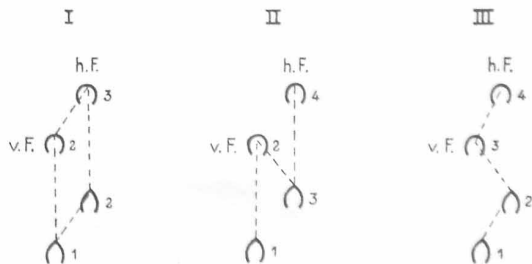

Fig. 49. Højre Galop.

Sagregister.

(Tallene henviser til de tilsvarende Punkter i Bogen).

Afskub	175, 206—209, 236
Afswing	173
Anholdning i Tøjlen	45, 233
Anstilling paa Tøjlen	44—45, 206—208, 236, 238, 311
Arbejdsstrav	232, 236, 267
Baglemmet	Till. 51
Bagparts vending	128—136, 266, 282
Balance	56, 301—304
Balanceridning med Rekrutter	299—309
Benflytning	Till. 60—64
Biddet, bag	51
— mod	53, 239
— paa	52, 239
— til	50, 239
Brugsholdning	181, 216
Bæring	213—216, Till. 56, 57
Bøjler	27
— ved Ridning med Rekrutter	302, 320, 323
— — Springning og i Terrainet	30
Bøjning	120—122, 243
Cavaletti	255, 257, 259, 263, 290
Changement à tempo	283—286
Diagonallinier	13, 16
Dressurens Grundregler	201—216
— Maal	201
Eftergivenhed	108—110, 114—115, 140, 210—212, 214, 243, 265
— af Tøjlen	46, 195
— den kontrollerende	54, 236, 319
Eftersyn	4
Eksterior, se Ydre.	
Fodring, Remontens	218
Forbøjning	111, 121, 126, 142, 143
Forlemmet	Till. 50
Forparts vending	123—127
— Remontens	241
— ved Vægning	180
Forøgelse af Tempo	94—95
Fremridning	94—95
— Remontens	225—228
Galop	80—93, 209, 245, 281, 282, Till. 64
— afkortet	80, 83
— Anspring i	87—90
— med Remonter i	245
— ved Ridning med Rekrutter i	308

— Brugs	80, 81, 181, 245
— fri	80, 84
— Karriere	80, 85
— kort	80, 82, 85
— Kontra	91, 92, 280, 285
— træning	248, Till. 15—25
— ved Ridning med Rekrutter	308
Glat Fore, Ridning i	191
Grundregler, Dressurens	201, 202
Gymnastiske Øvelser	305—306
Haandstilling med Kandar	33
— — Trense	32
— ved Springning	172
Hals, Hestens	106, 215, 216, 237, Till. 47—48
Halvskridt	Till. 61
Hjælpen	36—59, 196
— Rekrutts Indøvelse af	310, 317
Hjælpens Samvirke	60—192
Hjælpehaand	33
Hjælpetøjler	222, 301, Till. 2
Hjørne, Gennemridning af	234
Holdning, Hestens	201, 216, 237, 238
Holdt (Parade)	99, 100
Hovpleje	219
Hovslag	13
— Ridning paa eet	108—111, 236
— — to	144—168
Hukommelse, Hestens	193, 195
Indvirkning	299, 310—320
Jordvold, Ridning over	188
Kandar, Ridning med	33, 246, 321
Kanter	Till. 20
Kapsun	222, Till. 2, 38
Klatring opad	186
— nedad	187
Knoglesystemet	Till. 48—51
Kortside	13
Langside	13
Letridning	76—79, 191, 226, 320
Ligeudretning	108—111
— Remontens	210, 236
Ligevægtsforholdene	Till. 55—59
Ligevægt, naturlig	204, 226, Till. 56
— dressurmæssig	Till. 56
Longe	222, Till. 2
Longering	Till. 1—13
— Remontens	203, 222
— over Forhindringer	Till. 12—13
Lønden	36—37, 56, 59
— Antrækning af	56—59, 239
Marchtræning	Till. 26—29
Midtlinien	13—17

Muskelsystemet	Till. 52—53
Mørke, Ridning i	192
Nedfaldsstød	206
Opsidning	221, 222
Ottetal	20
Oversigt over Remonteuddannelsen	Side 96—99
Parade (Holdt)	99—100
— halv	97, 98, 307
Pisken	41, 174, 197, Till. 3, 6, 8
Psykologi, Dressurens	195—201
Remonten	217—263
Renversade	168
Ridebanen	13
Rideholdenes Formering	11, 12
Ridelæreren, Anvisninger for	1—10
Rygbevægelse	211, 212, 236
Sadel, Paalægning af	221
Samling	112—115, 215—216, 239, Till. 55—56
Sanserne	Till. 54
Schenklen	27, 38, 39
Schenkel, regulerende	37, 316
— sideførende	39, 241, 316
Schenkelganger	Till. 53
Schenkelvigning	146—150, 266, 267
— Remontens	242
— ved Ridning med Rekrutter	316
— Vægning	180
Selvbalance	201, 204, 216, 243
Slangegang, stor	21
— lille	21
Skridt	61—64, 238, 266, Till. 60—61
— Brugs	61
— Pas	63
— samlet	61
Skyhed, Forhold ved	248, 9
Skævheder	108—111
— blod Side ved	108
— haard —	108
Springning	169—177
— Rytters og Hests Forhold under Tilridning, Opspring, Svævnig	174—177
— og Landing ved	249—263, 271
— med Remonter	287—292
— med ældre Heste	274, 322—327
— ved Ridning med Rekrutter	116—119, 155, 248
Stillig	Till. 30—45
Svømning	26, 27
Sæde, alm.	28—30
— ved Springning, Terraineridn., Ridning af Remonter m. m.	181—192, 214
Terrainet, Ridning i	230
— Remontens Ridning i	185
Terraingalopper, Anlæg af	185

Terrainridning i Felt, Uddannelse af Heste til	183
Tilbagetrædning	101—105
— med Remonter	244
— ved Ridning med Rekrutter	321
— — Vægring	180
Tilvænningsøvelser	247, 248, 272, 275
Tipping	174
Trav	65—79, 203—208, 231—244, Till. 62, 65
— Arbejds-	232, 236
— Brugs-	65, 66, 181
— afkortet	65, 68
— fri	65, 69—74, 268, 279, 321
— kort	65, 67
Traversade	151—156, 161—168
Træning, Galop-	Till. 15—25
— March-	26—29
Tøjlen	43, 44
— Anholdning i	45, 233
— Anstilling paa	45, 206—208, 236, 238, 311
— Eftergivenhed i	46, 195
Tøjle, bøjende	48
— gennemgaaende	50
— modstaaende	48
— regulerende	48
— vendende	48
Tyngdepunkt	56, 57, Till. 55—59
Tyngdepunktsforlæggelser	56—58, Till. 55—59
Tøjleføring	32—35, 43—55, 309, 311
— med Kandari	33—35
— — Trense	32
Udlosetøjle	222, 301 Till. 2
Udlosning	203—205, 226, 235
Underhals	215
Vandløb, Ridning gennem	190
Vendepunkter	13
Vendinger	13, 15
— med Remonter	234
— paa Stedet	123—136
— under Bevægelse	137—143
— ved Ridning med Rekrutter	309, 316, 317
Versade	151—160, 266, 267, 278, 321
Volte	13, 19
— stor	13, 14
— Cirkel-	13, 18
Voltefigurer	13—21
Volteridning	22—25
Vægringer	178—180
Vægten	56—58, 317
Vægtfordeling .. 56, 58, 118, 120, 129, 135, 138, 147, 164, 169—177a, 181,	
186, Till. 55—59	
Ydre, Hestens	Till. 47

Kildeangivelse.

Gustav Steinbrecht: Das Gymnasium des Pferdes.

J. de Salins: Méthode de dressage rapide du cheval de selle et d'obstacles.

Digeon v. Monteton: Om Ridning.

R. Wätjen: Die Dressur des Reitpferdes für Turnier und »Hohe Schule«.

Wilhelm Müseler: Reitlehre.

Percy Hamilton: Ridning.

Forskellige Foredrag holdt paa Kavalleriskolen i Hannover.

Forskellige Landes Rideinstruktioner.

Muybridge: Animals in Motion.

Ludvig Kock: Die Reitkunst im Bilde.

Ellenberger, Baum und Dittrich: Anatomie.

H. Schwyter: Über das Gleichgewicht des Pferdes.

Forsvarets Bibliotek

Forsvarets Bibliotek

44000041669